

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம்

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

குமரன் புத்தக இல்லம்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம்

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2012

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம்
பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் எழுதியது

பதிப்புரிமை © 2012, சி. தில்லைநாதன்

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது
38, 36வது ஓழுங்கை, கொழும்பு-6, தொ.பெ. 0112 364550, மி. அஞ்சல்: kumbhbk@gmail.com
3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.
38, 36வது ஓழுங்கை, கொழும்பு-6

Ilaṅkai Tamil Ilakkiyam
by Prof. S. Thillainathan

© 2012 S. Thillainathan

Published by Kumaran Book House
39, 36th Lane, Colombo -6, Tel. - 0112 364550, E.mail : kumbhbk@gmail.com
3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.
39, 36th Lane, Colombo -6

வெளியீட்டு எண்: 526

ISBN 978-955-659-340-2

தொகுப்புரை

இலங்கையின் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர்களுள் ஒருவராகத் திகழும் கலாகீர்த்தி, பேராசிரியர் தில்லைநாதன் அவர்கள் மணிவிழாக் காணும் இவ்வேளையில், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிக் கடந்த சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டு காலப்பகுதியில் அவர் எழுதியுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகளுள் சிலவற்றை உள்ளடக்கியதாக 'இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம்' என்னும் இந்நூல் வெளிவருவது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியதொன்றாகும். அவரது பழைய மாணவனாகிய நான் கட்டுரைகளைத் தேடித் தொகுப்பது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. நேர்மைத் திறன் மிக்க பேராசிரியர் பண்டைய, இடைக்கால இலக்கியங்களிலும் நவீன இலக்கியங்களிலும் ஒருசேரப் பரிச்சயம் மிக்கவர். கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு அவற்றைக் கற்பித்தும் ஆராய்ந்தும் பட்டப்பின்படிப்பு மாணவர்களுக்கு ஆய்வு முயற்சிகளை நெறிப்படுத்தியும் நிறைந்த அனுபவம் பெற்றவர். நூற்றுக்கணக்கான ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டவர். ஆய்வுத் திறனும் ஆக்க இலக்கியத்திறனும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற அவர், பல்கலைக்கழக மாணவனாகப் பயின்று கொண்டிருந்த போதே கவிதைகளை இயற்றியும் சிறுகதைகளை எழுதியும் நாடகங்களைப் படைத்தும் கட்டுரைகளை எழுதியும் பரிசில்கள் பலவற்றைத் தட்டிக் கொண்டவர்.

தமது பட்டப்பின்படிப்பினை மேற்கொள்வதற்கு முன்னதாகவே அவரால் எழுதப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் ஒருபகுதி 'வள்ளுவன் முதல் பாரதிதாசன் வரை' என்ற தலைப்பில் நூலாக 1967 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்து, கல்லூரி மாணவர்களதும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களதும் ஆசிரியர்களதும் ஆய்வாளர்களதும் வரவேற்பையும் பாராட்டுதல்களையும் பெற்றது. அந்நூலின் சிறப்புக் காரணமாக இதுவரை பல பதிப்புகளை அது கண்டுள்ளது. அதேபோன்று அவரது இன்னொரு சிறந்த நூல் 'இலக்கியமும் சமுதாயமும்' என்பதாகும்.

'இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம்' என்னும் இந்நூலில் அமைந்துள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகள், கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பல்வேறு தேவைகளை ஒட்டிப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அவரால் எழுதப்பட்டவை; மாத இதழ்கள், பருவ இதழ்கள், ஆண்டுமலர்கள், நினைவு மலர்கள் முதலிய வற்றில் வெளிவந்தவை; பல்வேறு விடயங்கள் பற்றியவை. வாசகர்கள்

இவ்ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்த காலப் பின்னணியையும் கருத்துகளையும் கால அடைவிலே வைத்து நோக்கி இலக்குவிற்புரிந்து கொள்ளும் வகையில் கட்டுரைகளின் கீழே அவை வெளிவந்த ஆண்டு முதலிய விபரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற வகையில் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று இன்றியமையாத் தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளமையும் ஒருமுகப்பாடும் முழுமையும் பெற்றுள்ளமையும் மனங்கொளத்தக்கவை. ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் முதல் ஈழத்தில் நடந்த இலக்கியச் சர்ச்சைகள் வரை, தட்சிணகைலாசபுராணம் முதல் மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் வரை, நாவலர் முதல் பேராசிரியர் உவைஸ் வரை, உரைநடை வளர்ச்சி முதல் சிறுகதை வளர்ச்சிவரை, பேராசிரியரது கண்ணோட்டம் பாய்ந்திருப்பதை இந்நூலில் அவதானிக்கலாம். இந்நூலில் ஒரோவிடத்துக் கூறியது கூறல் இடம் பெற்றிருக்கலாம். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளை ஒருங்கே தொகுக்கும்கால் இச்சிறு குறைபாடு தவிர்க்க முடியாததாகும்.

இந்நூலின் முதலாவது இயலாக அமைந்துள்ள 'இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் - ஒரு குறிப்பு' என்னும் கட்டுரை ஒருவகையில் இந்நூலின் முன்னுரையாகவே (நேரமின்மையால் பேராசிரியர் தமது நூலுக்கு முன்னுரை எழுதாதபோதும்) அமைந்துள்ளது எனலாம். அக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் அவர், "இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி இன்று பேச முடிகிறது என்றால், அது தனக்கெனத் தனித்துவமான பண்புகளைக் கொண்டதாகவும் குறிப்பிடத்தக்களவு பரப்பினதாகவும் இருப்பதுவே அதற்குக் காரணமாகும். இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்பன பற்றி இன்று தனித்தனியாக நோக்கப்படுகிறது. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மலையகம், வன்னி, மன்னார், தென்னிலங்கை, மேற்கிலங்கை முதலானவற்றுக்குரிய பிரதேச இலக்கியங்களைப் பற்றியும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியமென்று தனியாகப் பேசப்பட்டதக்க ஒன்று உண்டா என்றும் கேட்கப்பட்டது. ஆனால் இன்று நிலைமை முற்றிலும் மாறுபட்டு விட்டமை வெள்ளிடை மலையாகும். பெரும்பாலான எமது எழுத்தாளர்கள் இலங்கைக்கு உரித்தான வாழ்க்கை முறைகளையும் பிரச்சினைகளையும் பேச்சு வழக்குகளையும் ஆளப் பிரக்ஞை பூர்வமாகத் தடைப்பட்டபோது இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தனியாக நோக்க வேண்டியது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாயிற்று. அது பொதுவான தமிழ் இலக்கியத்தின் பரிமாணத்தைப் பெருக்குவதாகவே காணப்படுகிறது" எனக் கூறியுள்ளமை ஆழமாகச் சிந்திக்கத் தக்கதொன்றாகும்.

ஏறத்தாழ 1960களின் முற்பகுதிவரை புலமைசார் ஆய்வாளர்கள் முதல் மரபுவழித் தமிழறிஞர்கள் வரை இலங்கைத் தமிழிலக்கியம் பற்றி அதிகம் சிரத்தை காட்டியதில்லை. பல்வேறு காரணங்களால் இந்நிலைமை 1960 களின்

பிற்பகுதியிலிருந்து மெல்ல மெல்ல மாறலாயிற்று. 1970 களிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய தேடுகை முயற்சிகளும் பலவகையான ஆய்வு முயற்சிகளும் படிப்படியாகத் தீவிரம் பெறலாயின. இலங்கையின் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ் ஒரு பாடமாகவும் சிறப்புக் கலைப் பாடமாகவும் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கிய நிலையில் அவற்றின் பாடவிதானத்திலும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் முக்கிய இடத்தைப் படிப்படியாகப் பெற்று வரலாயிற்று. முதுகலை மாணி, முதுதத்துவமாணி, கலாநிதி முதலிய பட்டங்களுக்கான பிரதான ஆய்வுப் பொருளாகவும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பரிணமிக்கலாயிற்று. அதே சமயம் கல்லூரிகளில் தமிழ் பயிலும் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் முக்கியமான ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிற் கல்லூரிகளில் தமிழ் பயிலும் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கும் உள்வாரியாகவும் வெளிவாரியாகவும் பட்டப் படிப்பினை மேற்கொள்ளும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் 'அருமருந்தாக' இந்நூல் அமையும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. பேராசிரியரது ஆய்வுகளில் சமூகவியல் நோக்கு மேலோங்கி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். சிறந்த திறனாய்வாளரான அவர் தமிழறிஞர்களையும் அவர்களது பணிகளையும் பொதுவான ஆக்கங்களையும் வாழ்க்கை வரலாற்று முறைத்திறனாய்வு, விவரணமுறைத்திறனாய்வு, சமூகவியல், பண்பாட்டுத் திறனாய்வு முதலியவற்றினடிப்படையில் மதிப்பிட்டுள்ள போதும் அவற்றை யெல்லாம் விஞ்சிக் காணப்படுவன அவரது சமூகவியல் நோக்கு, கருத்துச் செறிவும் தெளிவும் கம்பீரமும் ஆற்றொழுக்கும் உயிரோட்டமும் மிக்க நடை, இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கருத்துகளை வெளியிடும் பாங்கு. அவசியமான இடங்களில் ஒப்புநோக்கும் பண்பு முதலியனவே.

பல 'சோலி' களுக்கும் அதிகரித்த வேலைச்சுமைகளுக்கும் பொதுப் பணிகளுக்கும் மத்தியில் ஆலாய்ப் பறக்கும் பேராசிரியர் தில்லைநாதன் அவர்கள் தமது நூல் வெளியீடு பற்றிச் சிந்திப்பதற்கே நேரமில்லாதவர். மாதா மாதம் பலரது நூல் வெளியீடுகளுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பிக்கும் அவர் தமது நூற்றுக்கணக்கான ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தேடிப்படித்து நூல்களாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாதவர். இந்நூல் வெளிவருவதற்கும் அவருடன் 'மல்லுக்கட்டி'யே வலிந்து கட்டுரைகளைப் பெற வேண்டியிருந்தது. மணிவிழாக் காணும் பேராசிரியரது சில கட்டுரைகள் நூலாக வெளிவருவது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியதே. தொடர்ந்தும் அவரது ஆய்வுக் கட்டுரைகள் நூல்களாக வெளிவர வேண்டும் எனத் தமிழுலகம் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றது.

பேராசிரியர் க. அருணாசலம்

தலைவர், தமிழ்த்துறை,

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை

பொருளடக்கம்

தொகுப்புரை

iii

1. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் - ஒரு குறிப்பு	1
2. இந்நூற்றாண்டு முற்பகுதியிலே செய்யுளும் உரைநடையும்	8
3. கவிதை வளர்ச்சி	14
4. தட்சிண கைலாச புராணம்	17
5. நாவலர் நோக்கும் வாக்கும்	22
6. நாவலரும் தமிழகமும்	25
7. சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் தமிழ்த்தொண்டு	31
8. தமிழ் வசனநடை வளர்ச்சியில் ஈழத்தவர் பங்கு - சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை	34
9. சைவமும் தமிழும் வளர்த்த சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை	40
10. சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர்	44
11. பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை	49
12. விபுலாநந்தர் கவித்திறன்	54
13. முதுதமிழ்ப் புலவர் மு.நல்லதம்பி	64
14. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பணி	69
15. ஈழத் தமிழ் வசனநடை வரலாற்றிற் பண்டிதமணி	74
16. மஹாகவிக்கு மறைவில்லை	80
17. நல்லாசிரியர் வித்தி	85
18. பலரை ஆளாக்கிய பெருந்தகை: பேராசிரியர் வித்தியானந்தன்	90
19. பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ்	93
20. எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகையாளர்களிடையே கைலாசபதி	96
21. மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்	107
22. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் - ஒரு பொது மதிப்பீடு	111
23. சிறுகதை வளர்ச்சி	120
24. சிறுகதைகளிலே புதிய அனுபவங்கள்	124
25. மலையகமும் தமிழ் இலக்கியமும்	130
26. ஈழத்தில் நடந்த இலக்கியச் சர்ச்சைகள்	134
27. பாரதியும் இலங்கையும்	138

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் ஒரு குறிப்பு

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி இன்று பேச முடிகிறது என்றால், அது தனக்கெனத் தனித்துவமான பண்புகளைக் கொண்டதாகவும் குறிப்பிடத்தக்களவு பரப்பினதாகவும் இருப்பதுவே அதற்குக் காரணமாகும். இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்பன பற்றி இன்று தனித்தனியாக நோக்கப் படுகிறது. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மலையகம், வன்னி, மன்னார், தென்னிலங்கை, மேற்கிலங்கை முதலானவற்றுக்குரிய பிரதேச இலக்கியங்களைப் பற்றியும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியமென்று தனியாகப் பேசப் படத்தக்க ஒன்று உண்டா என்றும் கேட்கப்பட்டது. ஆனால், இன்று நிலைமை முற்றிலும் மாறுபட்டுவிட்டமை வெள்ளிடை மலையாகும். பெரும் பாலான எமது எழுத்தாளர்கள் இலங்கைக்கு உரித்தான வாழ்க்கை முறைகளையும் ஆளப் பிரகடனப்பூர்வமாகத் தலைப்பட்ட போது இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தனியாக நோக்க வேண்டியது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாயிற்று. அது பொதுவான தமிழ் இலக்கியத்தின் பரிமாணத்தைப் பெருக்குவதாகவே காணப்படுகிறது.

இலங்கைத்தமிழ் மக்கள் தமது இலக்கியப் பாரம்பரியம் பற்றிப் பேசும் போது சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்ற புலவரிலிருந்து தொடங்குவது வழக்கமாகும். அதற்குப் பின் 13ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாண அரசபீடம் ஏறும் வரை இலங்கையிலே தமிழிலக்கியம் இருந்த நிலையினைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லை. 1621 இல் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண அரசைக் கைப்பற்றும் வரை ஆண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலும், சில வைத்திய, சோதிட நூல்கள் ஆக்கப்பட்டதுடன், சில வடமொழிப் புராணங்களே மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. பத்தினி வரலாற்றினைக் கூறிடும் கண்ணகி வழக்குரை

என்ற நூலும் கதிர்காமத் தலத்தைச் சிறப்பிக்கும் கதிரைமலைப் பள்ளு என்ற நூல் இக்காலத்துக்குரியனவென்பர்.

போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் ஆங்கிலேயரும் இலங்கையில் ஆட்சி செலுத்திய காலப்பகுதியில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சைவ, இஸ்லாமிய, கிறிஸ் தவப் புலவர்கள் வாழ்ந்து பல பிரபந்தங்களையும் பல தனிப்பாடல்களையும் இயற்றினர். அவை பொதுவாக விசய நகர நாயக்க மன்னர் ஆட்சிக் காலத்திலே தென்னிந்தியாவில் ஏராளமாகத் தோன்றிய சமயச் சார்பான இலக்கியங்களை ஒத்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. கனகி என்ற நடனமாது ஓடுத்தலையத் தலைவியாகக் கொண்டு, யாழ்ப்பாண உயர்வர்க்கப் பிரமுகர்களைக் கிண்டல் செய்யும் வகையில் சுப்பையனார் என்பவரால் அங்கதச் சுவையுடன் இயற்றப் பட்ட 'கனகி புராணத்தை'யும், பெண்ணுரிமையையும் பெண்கல்வியையும் வலியுறுத்தும் வகையில் திருகோணமலை தி.த.சரவணமுத்துப் பிள்ளையினால் ஆக்கப்பட்ட 'தத்தைவிடுதாது' என்ற நூலையும் ஆங்கிலேயர் காலத்திலெழுந்த குறிப்பிடத்தக்க இலங்கியங்கள் எனலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அந்நிய மத, கலாசார ஊடுருவலுக்கு எதிராகச் சைவர்களும் இஸ்லாமியர்களும் தங்கள் மதங்களைப் பிரசாரம் செய்யவும், சுதேசிய கலாசார மதிப்பீடுகளைப் பேணவும் விழைந்தனர். இக் காலப்பகுதியில் இலங்கைப் பெரியார்கள் உரைநடை, பழந்தமிழ்நூல் வெளியீடு, அகராதி போன்ற துறைகளில் இந்தியத் தமிழர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்தனர். சைவ மறுமலர்ச்சிக்குப் பல்வேறு வகைகளில் உழைத்த ஆறுமுக நாவலர் உரைநடையானது ஆக்க இலக்கியத்துக்கேற்ற செழுமையினைப் பெறுவதற்குக் காலாயினார். இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட மு.கா. சித்திலெவ்வை 'அசன்பேயுடைய சரித்திரம்' என்ற நூலை வெளியிட்டுத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத் துறையில் ஒரு முன்னோடியாக அமைந்தார்.

சமயப் பிரச்சாரத்துக்கு முன்னர் செய்யுளையும், பின்னர் நாடகத்தையும் கையாண்டவர்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே புனைகதைத் துறையினை நாடலாயினர். 1885க்கும், 1930 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே கிறிஸ்தவர்களும், முஸ்லிம்களும், இந்துக்களும் தத்தம் சமயங்களையும், ஒழுக்கசீலங்களையும் பேணி வளர்க்கும் நோக்கோடு நாவல்களை இயற்றினர். அவை சீர்திருத்தப் பாங்கினவா - மதுவருந்தல், மூடநம்பிக்கை, சீதன வழக்கம், போலி வேஷம் முதலானவற்றைக் கண்டிப்பனவாகவும், கல்வி, கற்பொழுக்கம், நேர்மை, பெண்கல்வி, சமய ஆசாரங்கள் முதலானவற்றை வலியுறுத்துவனவாகவும் - அமைந்தன. பொதுவாக நோக்குமிடத்து, ஆதிக்கம் செலுத்திய வேற்று நாகரிக மொன்றின் மதிப்பீடுகள் ஊடுருவியவாற்றையும், அவ்வூடுருவலுக்கெதிராகச் சொந்தப் பாரம்பரிய மதிப்பீடுகளைக் கண்டு நிலைநாட்டும் முயற்சிகள் தொடங்கியவாற்றையும் இந்நாவல்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம் போலத் தெரிகிறது.

செய்யுள் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, அது முன்னைய தடத்திலேயே சென்றுகொண்டிருந்தது. சமகால மக்களுக்குச் சில சீர்திருத்தங்களையும் ஒழுக்கங்களையும் போதிக்க முனைந்த பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் ஆக்கங்களில் மட்டும் கவிதைக்கும் நாடும் சமூகமும் பொருளாகும் ஒரு மாற்றத்தினைக் காணமுடிகிறது. ஆயினும், ஒருவகைச் செயற்கைத் தன்மையுடைய சற்றே மிகையான போதனைப் பாங்கினாலும், தமிழ்க் கவிதையின் போக்கில் மாபெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய இந்திய மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியுடன் ஒப்பிடத்தக்க கவியாற்றல் இல்லாமையினாலும் கவிதை வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தினை அவரால் ஏற்படுத்த இயலாது போயிற்று.

1930ஐ அடுத்துப் புதினப் பத்திரிகைகள் தோன்றிய போது, அதீத கற்பனைகளையும் விசித்திர நிகழ்ச்சிகளையும் திகிலூட்டும் சம்பங்களையும் ஆங்காங்கு சில ஒழுக்கப் படிப்பினைகளையும் கொண்ட வெகுஜனரஞ்சகமான தொடர் கதைகள் பல நாவல்கள் என்ற பெயரில் வாசகரை வசீகரிக்கும் வகையில் எழுதப்படலாயின.

இக்காலத்தில் சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கியவர்களே குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய நோக்குடையவராகக் காணப்பட்டனர். ஆரம்பகாலச் சிறுகதை எழுத்தாளருள் இன்று நினைவுகூரப்படும் சி.வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் ஆகியோர் மேல் நாட்டு, தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதை ஆசிரியர்களை அடியொற்றி எழுதினர், காதல், ஆண் பெண் மனவியல்புகள், வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் புராண இதிகாச நிகழ்ச்சிகள் போன்றவற்றைத் தங்கள் கதைகளுக்குப் பொருளாகக் கொண்டனர். அவர்கள் உத்திகளிலும், நடையிலும் பாத்திரப் படைப்பிலும் காட்டிய அளவு ஆர்வத்தைச் சமகால வாழ்வுப் பிரச்சினைகளையும் முரண்பாடுகளையும் யதார்த்தமாகச் சித்திரிப்பதில் காட்டியதாகத் தெரியவில்லை.

1940 ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்த காலப்பகுதி இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக்காலம் எனப்படும். 1943 இல் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் யாழ்ப்பாணத்திலே தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அது 1946 இல் 'மறுமலர்ச்சி' என்ற இலக்கியம் இதழை வெளியிட்டது. இந்தியாவில் இடம் பெற்ற காந்தீய, சமூக சீர்திருத்த, சுயமரியாதை, பொதுவுடமை இயக்கங்களின் செல்வாக்கு இக்காலப்பகுதியில் பரவியது. மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் நோக்கங்களைப் பற்றி அ. செ. முருகானந்தன் குறிப்பிடுகையில் "பழைமையை அத்திவாரமாகக் கொண்டு புதுமையை எழுப்ப வேண்டும்" (ஈழகேசரி 18.07.1943) என்று கூறியமை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரின் இலட்சியத்தைப் பொதுவாகக் காட்டுவதாகலாம்.

இக்கால இலக்கியங்களில் சமூகப் பிரச்சினைகளும் சமூகச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளும் கூடுதலாக இடம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம். எழுத்தாளர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்த சமுதாயத்தின் நன்மை கருதி இலட்சிய வேகத்துடனும் மனிதாபி

மானத்துடனும் எழுதினர். வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்களின் வாழ்வையும் வழக்காறுகளையும் சொற் பிரயோகங்களையும் இக்காலக் கதைகளிற் காண முடிந்தது. 1943 ஆம் ஆண்டில் மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினர் மத்தியிற் பேசிய முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியரான சுவாமி விபுலாந்தர், “நம்மைப் போலவே இந்தியர்களும் ஈழத்து மக்களின் வாழ்வையும் வளங்களையும் அறிய விரும்புவர். எனவே, நமது வாழ்வை உள்ளபடி சித்திரிக்கும் உயர்ந்த கதைகளை மறுமலர்ச்சித் தொண்டர்கள் வெளிக்கொணர வேண்டும்” (ஈழகேசரி 17.10.1943) என்று வலியுறுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மறுமலர்ச்சிக் காலத்தைப் பற்றி இரண்டு கருத்துக்களைக் கூறலாம் போலத் தோன்றுகிறது. ஒன்று, எமது இலக்கிய ஆக்கங்கள் ஈழத்து வாழ்வைக் கூடிய பொருத்தத்துடன் சித்திரிக்கத் தொடங்கிய போது அவை உள்ளூர் வெளியீட்டுச் சாதனங்களையே கூடுதலாக நாடவேண்டிய நிலையொன்று உருவாயிற்று, இரண்டு, இக்கால எழுத்தாளர் பலர் தங்கள் இலட்சியங்கள் ஈடேறுவதாகச் சித்திரிக்கப் பெரும்பாலும் சம்பவங்களையும் தற்செயல் நிகழ்ச்சிகளையும் விபத்துக்களையுமே துணைக் கொண்டனராயிலும் சமூகத்திலே கண்ட முரண்பாடுகளையும், மரபுவழி மதிப்பீடுகளுக்கும் நடப்பியல் வாழ்வுக்கும் இடையே இடம் பெற்ற மோதல்களையும் வாசகர் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருவதில் அவர்கள் காட்டிய துணியும் திறமையும் மெச்சத்தக்கவையாகும்.

கவிதை பழைய பாதையிலேயே சென்றுகொண்டிருந்த தாயினும், சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகளையும் தேசிய பாரம்பரிய கலாசார உணர்வுகளையும் தெளிவான பாடல்கள் மூலம் பரப்ப முன்வந்த நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி, ப.கு. சரவணபவன் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். அக்காலப்பகுதியில் இந்திய தேசத்தின் ஒருமைப்பாட்டினையும் விடுதலையினையும் உயர்வினையும் கருதிக் கவிதைகள் படைத்த மகாகவி பாரதியின் சாயல் எம்நாட்டுப் புலவர் மீது படிந்ததாயினும், அவனை உந்தியது போன்ற தேசிய மானிட உணர்வு எம்மவர்களை உந்தியதாகத் தெரியவில்லை. அதற்குக் காரணம், காலனித்துவ ஆட்சியை எதிர்த்த ஒன்றுபட்ட வெகுஜன இயக்கமொன்று இலங்கையில் இடம்பெறாமையேயாகும்.

1950களில் மக்கள் இலக்கியம், தேசிய இலக்கியம், ஈழத்தமிழிலக்கியம், புதுமை இலக்கியம் முதலானவை குறித்து மிகுதியானகப் பேசப்படலாயிற்று. 1956ஐ ஒட்டிச் சுயாதீன தேசியமயக் கொள்கைகளும் சோசலிஸ பொதுவுடமைக் கருத்துக்களும் பரவின. சிங்களம் மட்டும் அரசகரும மொழியாக்கப்பட்ட அரசியல் சூழலில், இந்நாட்டில் தம் இருப்பினை, உரிமையை, வரலாற்றை உறுதிப்படுத்த வேண்டிய தேவையும் தமிழ் பேசும் மக்களை உறுத்தியது. இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் இந்திய ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் பெற்றிருந்த மேலாதிக்கம் அகலவும் இந்நாட்டு எழுத்தாளர் கூடுதலாக இடம் பெறவும் இக்

காலப்பகுதியில் அமுலாக்கப்பட்ட வெளிநாட்டுச் செலாவணிக் கட்டுப்பாடுகள் உதவின.

இலங்கைவாழ் தமிழ்பேசும் மக்களின் வாழ்வும் வளமும் இலங்கையுடனேயே பிணைந்தவை. அவர்களுடைய பிரச்சினைகள் இந்நாட்டிலேயே வைத்துத் தீர்க்கப்பட வேண்டியவை என்ற உணர்வு வலுத்து வந்த இக்காலப் பகுதியில் எழுந்த இலக்கியம் ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் என்று சிறப்பிக்கத்தக்க உறுதியைப் பெற்றது. இந்நாட்டுக்கு உரித்தான பிரச்சினைகளை இந்நாட்டுக்கு உரித்தான பின்னணியிற் சித்திரிக்கும் முயற்சிகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. பெருமை பாராட்டத்தக்க சாதனைகளைச் சிறுகதை, நாவல், கவிதை, திறனாய்வு ஆகிய துறைகளில் எமது எழுத்தாளர்கள் இக்காலப் பகுதியில் நிலை நாட்டினர்.

1960இல் இங்குவந்த தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகாசிரியரான பகீரதன் ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதைகளுக்குப் பத்தாண்டுகள் பின்தங்கியவை என்று கூறினார். இன்னொரு பத்திரிகாசிரியரான கி.வா.ஜகநாதன் ஈழத்துக் கதைகளைத் தமிழ் நாட்டில் வெளியிடுவதாயின் அவற்றுக்குப் பல அடிக் குறிப்புகள் தேவைப்படும் என்று கூறினார். அப்பேச்சுக்கள் எமது எழுத்தாளர்களைச் சினங்கொண்டு எழுவைத்தோடு, ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் என்று சுட்டப் படத்தக்க ஓர் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியைச் சீண்டி விடுவனவாகவும் அங்கீகரிப்பனவாகவும் அமைந்தன என்றால் அது மிகையாகாது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தை உதாசீனம் செய்த இந்தியச் சஞ்சிகைகளின் கட்டுப்பாடற்ற இறக்குமதிக்கும், இந்நாட்டில் தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைகளை அங்கீகரிக்க மறுத்த பேரினவாத சக்திகளுக்கும் இடையிலே அகப்பட்ட எமது இலக்கிய கர்த்தாக்களின் அனுபவ வெளிப்பாடுகளை அக்கால கட்ட இலக்கிய வரலாறு புலப்படுத்தும்.

இலங்கைத் தமிழிலக்கியக் களத்திலே இடம் பெற்ற பலவாதப் பிரதிவாதங்கள் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தெம்பளித்துள்ளன. இலக்கியத்துக்கு உருவம் முக்கியமா உள்ளடக்கம் முக்கியமா, மரபு எனப்படுவது மாறக்கூடியதா, சிறுகதை ஒரு தமிழிலக்கிய வடிவமா, சாதாரண மக்களின் பேச்சு வழக்கினை இலக்கியத்தில் கையாளலாமா, ஈழத்தமிழருக்கு ஒரு தேசிய மரபு உண்டா என்பன போன்ற வினாக்கள் எழுப்பப்பட்டுச் சர்ச்சைகள் நடைபெற்றன. பல போராட்டங்களில் மும்முரமாகச் சம்பந்தப்பட்டது ஐம்பதுகளிலிருந்து துடிப்புடன் இயங்கிய இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமாகும். இலக்கியத்தை மக்கள் சொத்தாக்குவதையும் மனித வாழ்வை மேம்படுத்த அதனைப் பயன்படுத்துவதையும் அச் சங்கம் பிரதான குறிக்கோள்களாகக் கொண்டது.

இன்று இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தை நோக்கும்போது, எங்கள் வாழ்வையும் எங்களால் எதிர் கொள்ளப்படும் பிரச்சினைகளையும் அது சித்திரிப்பதைக் காணலாம். கவிதை பழைய இறுகிய கட்டுப்பாடுகளை உடைத்துக் கொண்டு

மக்களைக் கிட்டியதாகவும், பேச்சோசை தழுவியதாகவும், நவசிந்தனைகளை வெளியிடுவதாகவும் விளங்குகின்றது. “நிகழ்காலச் செய்திகளையும் பிரச்சினைகளையும் கவிதையில் ஆண்டு அதனை இன்றைய உலகுக்கு இழுத்துவரல் அவசியமாகும்” என்று மஹாகவி (வீடும் வெளியும், 1963, முன்னுரை) கூறியதை இக்காலக் கவிஞர்களின் குரலாகவே கொள்ளலாம்.

நவீன தமிழ்க் கவிதைத் துறையில் ஈழத்துக் கவிஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்க பரிசோதனைகளையும் சாதனைகளையும் புரிந்திருக்கிறார்கள். காலத்துக்கேற்ற வகையில் புதிய உள்ளடக்கங்களையும், புதிய படிமங்களையும், புதிய உவமைகளையும், புதிய சொல்லாட்சிகளையும் அவர்கள் கையாண்டிருக்கிறார்கள். சமகாலச் சமூக, பொருளாதார நெருக்கடிகளையும் இனத்துவ முரண்பாடுகளையும், பலப்பரீட்சைக் கெடுபிடிக்களையும், அவற்றினால் ஏற்படும் அவலங்களையும், பெண்ணியச் சிந்தனைகளையும் சிறந்த முறையில் அவர்கள் கவிதைக்குப் பொருளாக்கியிருக்கிறார்கள்.

சமீபகால ஈழத்தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியினை உற்றுப் பார்க்கையில், மூன்று நிகழ்வுகள் உணர்ச்சியாவேசம் மிக்க கவிதைகள் பலவற்றைத் தோற்று வித்திருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஒன்று, 1967 - 68 காலப் பகுதியில் இடம் பெற்ற சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டம். இரண்டு, யாழ்ப்பாணப் பொதுநூலகம் எரிக்கப்பட்டமை. மூன்று, அண்மைக்கால இடப் பெயர்ச்சி அவலங்கள்.

இலங்கைத் தமிழிலக்கியப் பரப்பினைப் பொதுவாக நோக்குமிடத்துச் சில விடயங்கள் துலாம்பரமாகத் தென்படுவதைக் குறிப்பிடவியலும். நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பலமான அத்திவாரமாகத் திறனாய்வாளர்களுக்கும் படைப்பாளிகளுக்கும் இடையிலான உறவு விளங்குகின்றது. சாதிக் கொடுமையின் பல்வேறு கோலங்களும் மனதை உறுத்தும் வகையில் இலக்கியங்களில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. சமீப காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பிரபல்யம் பெற்றுவரும் ‘தலித்’ இலக்கியத்தின் ஊற்றுவாய்களை இலங்கையிலே காணலாம்.

பல்லினச் சமுதாயமொன்றில் இனத்துவ உறவுகள் மோசமடைவதால் விளையும் அவலங்களையும் அவற்றுட் சிக்கித் தவிக்கும் மக்களின் ஓர்மங்கள் உயிராசைகளையும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் தத்ரூபமாகச் சித்திரிக்கின்றது.

இலங்கைத் தமிழரின் இடப் பெயர்வுகள் இலக்கியப் பரப்புக்குப் புதிய பரிமாணங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளன. பிறதேசங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்துள்ளவர்கள் அங்கு தம் சடங்கு, சம்பிரதாயங்களையும், கலை இலக்கியங்களையும் பேணி வளர்ப்பதற்குப் பெரும் பிரயத்தனப் படுகின்றனர். புலம் பெயர்ந்தவர்களின் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் இவ்விட வாழ்வையும், பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்டவையாகவே காணப்படுகின்றன. புலப் பெயர்வுகளின் விழுமிய மாறுதல்களையும் இலக்கியங்கள் எடுத்துக்

காட்டுகின்றன. இலங்கைத் தமிழர் புலம்பெயர் இலக்கியம் தனியாக எடுத்தாழப்பட வேண்டிய ஒன்றாக வளர்ந்து வருகிறது.

இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களின் வாழ்வினையும் பிரச்சினைகளையும் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், மொழியாட்சிகள் முதலானவற்றையும் எடுத்துக் காட்டும் பிரதேச இலக்கியங்கள் தோன்றிய வண்ணமுள்ளன. தமிழிலக்கியப் பரப்புக்கு அவை செழிப்பூட்டுவதை அவதானிக்குமிடத்துப் பன்முகப்பாட்டின் பலம் புலப்படும்.

நெருக்கடிகளும் முரண்பாடுகளும் அச்சுறுத்தல்களும் தோன்றும் போது எழுத்துச் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படலாம். அந்நிலையில், படைப்பாளிகள் தம் அனுபவங்களை வெளியிடப் புதிய உத்திகளையும் குறியீடுகளையும் படிமங்களையும் நாட்கூடும். அதனால் இலக்கியத்துக்குப் புதிய நுட்பங்களும் நயங்களும் வந்து சேர வாய்ப்புண்டு. ஆயினும், புதிய படிமங்கள் குறியீடுகளில் இலயித்து இலக்கியம் தடங்கலின்றி மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்பதை மறந்துவிடலாகாது.

வன்முறைகளும் அடக்குமுறைகளும் உயிராபத்துகளும் மிகுந்த நிலையிலும், இன, மத குரோத உணர்வுகளுக்கு இடம் தராது ஜனநாயக, மனித நேயப் பெறுமானங்களை மீட்டெடுப்பதில் பெரும்பாலான எமது எழுத்தாளர் முனைந்து நிற்பது உற்சாகமளிப்பதாகும். 'இடரினும் தளரினும்' மனித நேயத்தையும் மனிதாபிமானத்தையும் சாயவிடாத அவர்களது மன உறுதியும் பார்வைத் தெளிவும் இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தின் வருங்கால வளர்ச்சிக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்பது கண்கூடு.

இந்நூற்றாண்டு முற்பகுதியிலே செய்யுளும் உரைநடையும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே சமயம் பரப்பும் முயற்சிகளும் புறச்சமயங்களைத் தழுவுவோரைத் தடுக்கும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பின்னணியிலே எழுந்த தமிழ்ப்பிரபந்தங்கள் அனேகமாகச் சமயச் சார்பினவாகவே அமைந்தன. அந்தப் போக்கு இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தொடர்ந்தது.

சமயச்சார்பான தோத்திரங்கள், சதங்கள், பதிகங்கள், ஊஞ்சல்கள் ஏராளமாக யாக்கப்பட்டன. அத்தகையவற்றை இயற்றியவர்களுள் உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவரும், சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பழமை போற்றும் பண்புக்கும் சொல்லலங்கார யாப்பியல் வன்மைக்கும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் பெயர்போன விசயநகர நாயக்கர் காலத்துப் புலவர்களைப் போலச் சிவசம்புப்புலவரும் நால்வகைக் கவிபாடுவதில் வல்லவர் எனப் பெயர் பெற்று யமகங்கள், மாலைகள், அந்தாதிகள், ஊஞ்சல்கள், பதிகங்கள் பல பாடினார். அவ்வாறே குமாரசுவாமிப்புலவரும் பல பிரபந்தங்களை இயற்றியதோடு மேகதூதம், சாணக்கியநீதி, இதோபதேசம், இராமோதந்தம் ஆகியவற்றை வடமொழியிலிருந்து தமிழிற் செய்யுளுருவிற் கொண்டு வந்துள்ளார். இவர்களது நூல்களில் சமயம் தழுவிய வாழ்க்கை ஒழுக்கங்கள் எடுத்துரைக்கப்படுவதனையும் அவதானிக்கவியலும், அவர்களுடைய பரம்பரையினைச் சேர்ந்தவர்கள் கணேசையர், மயில்வாகனப்புலவர், புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளை முதலியோராவார். புலவர்மணி பிற்காலத்திற் புதிய கருத்துகளையும் எளிய நடையினையும் கையாண்ட வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவராவர்.

இஸ்லாமியப் புலவரான அருள்வாக்கி அப்துல் காதினுப் புலவர் சமய சம்பந்தமான பிரபந்தங்கள் பலவற்றை ஆக்கியுள்ளார். திருப்புகழ், கும்மி வடிவங்களைக் கையாண்டுள்ள அருள்வாக்கியிடம் தாயுமானவர், அருணகிரிநாதர், இராமலிங்கர் ஆகியோரது செல்வாக்கினையும் ஓசைநயம் வாய்ந்த ஓரளவு எளிமையான நடையினையும் காணமுடிகிறது.

இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஈழநாட்டிலே தமிழ்க் கவிதை இருந்த நிலையினை எண்ணும் இச்சந்தர்ப்பத்திலே அவசியம் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய வர்கள் திருகோணமலை தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை, பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை, வண்ணை நெ.வை. செல்லையா ஆகியோராவர்.

திருகோணமலை சரவணமுத்துப்பிள்ளை இயற்றிய தத்தைவிடுதூது என்ற பிரபந்தம் ஏனைய பல தூதுப் பிரபந்தங்களைப் போலப் பாட்டுடைத் தலைவனொருவனுக்குச் சமர்ப்பணமாகாது, எளிய நடையிற் பெண்கள் குறைகளையும், அக்குறைகளைக்களையும் முறைகளையும் இயம்ப எத்தனித்தமை புதுமையாகும்.

“ஓரிரவன்று ஓர்பகலன்று உயிருள்ள நாளளவும்
காரிகையார் உடன் வாழ்வார் கணவரே ஆமாயின்
ஓறிறையும் அவ்விருவர் உள்ளமதை வினவாதே
பாரினிலே மணம்புறிவோர் பாதகர்காண் பைங்கிளியே
பாவை தனக்கு இம்மாற்றம் பகர்வாய் பசங்கிளியே”

என்று பெண்களுக்குக் கிளிவாயிலாக உபதேசச் செய்தி அனுப்பும் சரவணமுத்துப் பிள்ளை, மன ஒப்புதலின்றி ஒருவரையொருவர் அறியாத இருவருக்கு மனமுடித்து வைக்கும் வழக்கத்தைக் கண்டிக்கிறார்.

ஆங்கில போதனையும் கல்வியும் பரவி மத்தியதர வர்க்கம் வளர்ந்த வேளையிலே அவ்வர்க்கத்திற்கமையச் சில ஒழுக்கசீலங்களையும், நம்பிக்கைகளையும், தொழில் நாட்டங்களையும், சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும் பகர விழைந்த பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை இலகுவான நடையினையும் கும்மி, கண்ணி, கீர்த்தனை போன்ற எளிமையான செய்யுள் வடிவங்களையும் கையாண்டார். சமகாலச் சமுதாயப் பிரச்சினைகளைக் கவிப் பொருளாக்கினார். தேசாபிமானத்தையும் மொழியாபிமானத்தையும் ஒழுக்காபிமானத்தையும் ஏற்படுத்தும் வகையிற் செய்யுள் செய்த அப்பாவலர் கல்வி, ஒற்றுமை, கூட்டு முயற்சி முதலியவற்றையும் வலியுறுத்தியதுடன் சீதன வழக்கம், மேலைத்தேய நாகரீகமோகம் முதலானவற்றைக் கண்டித்தார்.

பழைய அமைப்பிலே பல சமயச் சார்பான பிரபந்தங்களை யாத்த வண்ணை நெ.வை. செல்லையா, காந்தி இயன்மொழி வாழ்த்து, மதுவிலக்குப் பாட்டு, மதுமானிடக் கும்மி, ஒழுக்க மஞ்சரி ஆகியவற்றையும் இயற்றினார். அவரது காந்தியப் பிடிப்பும் ஓரளவு கால உணர்வும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

கல்விக்கூடங்கள் பல கட்டப்பட்ட வேளையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குழந்தைப் பாடல் முயற்சிகளைப் பற்றியும் கூறவேண்டும். வட பெரும்பாக வித்தியாதரிசியாகப் பணியாற்றிய கே. எஸ். அருணந்தி அளித்த ஊக்கத்தின் பேரில் சோமசுந்தரப் புலவர், மா. பீதாம்பரம். சி.அகிலேசசர்மா, ஜே. எஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளை முதலிய பன்னிருவர் இயற்றிய பாடல்களை உள்ளடக்கிய

பிள்ளைப்பாட்டு என்ற நூல் 1935 இல் வெளிவந்தது. கல்வி, கடவுள், ஒழுக்கம், உடற்பயிற்சி, சுகாதாரம் முதலானவற்றில் நாட்டத்தை ஏற்படுத்தும் விதத்திற் குழந்தைகளுக்கேற்ற நடையிற் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. ஜே.எஸ். ஆழ்வாப்பிள்ளை, ஜே.கே. சீனித்தம்பி ஆகியோர் பாடியுள்ள இராஜ வாழ்த்துக் கும்மி, தேச கீதம் ஆகியவற்றில் இராஜ விசுவாசத்துடன் ஆங்கிலேய ஆட்சி வாழ்த்தப்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

1930ஐத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களையும், மத்தியதர வர்க்கத்துக்குக் கிடைத்த அரசியற் பங்கையும், பத்திரிகைகளின் தோற்றத்தையும் இந்திய விடுதலையியக்கத்தின் தாக்கத்தையும் பின்னணியாகக் கொண்டு பார்க்கும் போது கவிதைத் துறையில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாக முதுதமிழ்ப் புலவர் மு.நல்லதம்பி, சோமசுந்தரப்புலவர், ப.கு. சரவணபவன் ஆகியோர் தோன்றுகின்றனர். கவியாற்றல் வாய்ந்த இப்புலவர்கள் மது, உயிர்ப் பலி போன்றவற்றைக் கண்டித்தும் மகாத்மகாந்தியிலும், தேசத்திலும், தாய் மொழியிலும் பற்றேற்படுத்தும் பாங்கிலும் பொதுவான சில சமுதாய சீர்திருத்த கருத்துகளை உள்ளடக்கியும் பாடியுள்ளனர். இக்காலத் தமிழ்க் கவிஞனான பாரதியிடம் காணப்படுவது போன்ற ஊன் பதைப்பினையோ ஆவித்துடிப்பினையோ இவர்களிடம் காண்டலரிது. நாடு பற்றிய இவர்களது பாடல்கள் அனேகமாக ஒப்புக்குப் பாடப்பட்டவை போன்றே காணப்படுகின்றன. அது எவ்வாறாயினும், அடுத்தடுத்த தசாப்தங்களிலே தோன்றிய இந்நாட்டுக் கவிஞரிடம் காணப்படும் தனித்துவத்திற்கும் மண் வாசனைக்கும் புதுவகை அனுபவங்கள் கற்பனைகளுக்கும் வித்திட்டவர்கள் என்று இவர்களையும் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையையும் குறிப்பிடலாம்.

உரைநடையினைப் பொறுத்த வரையில், எண்ணங்களை வெளியிடப்படும் முறையினையும் உள்ளத்தின் உணர்ச்சி வேகத்திற்கேற்ப அமையுமாற்றினையும் கொண்டு அதனை மதிப்பிடல் சாலும். மனத்தின் எண்ணி மாசறத் தெளிந்து தொடர்பு நலத்தோடு படித்தாரைப் பிணிக்கும் வகையில் ஆற்றொழுக்குப் போல் அமைவது அதன் சிறப்பு, பொருட் செறிவும் விளக்கமும் உரை நடைக்கு இன்றியமையாதவையாகும்.

வசனநடை கைவந்த வல்லாளர் எனப் போற்றப்பட்ட ஆறுமுகநாவலர் உரை நடையானது எத்தகைய காரியங்களுக்கு எவ்வாறு பயன்பட வேண்டுமென்பதனை உணர்ந்து கொண்டு, சென்ற நூற்றாண்டிலேயே, “நிறைந்த கல்வியறிவுடைய வித்வான்களும் குறைந்த கல்வியறிவுடைய பிறரும் ஆகிய யாவரும் எக்காலத்திலும் எளிதில் வாசித்து உணரும் பொருட்டும், கல்வியறிவில்லாத ஆடவர்களும் பெண்களும் பிறரைக் கொண்டு வாசிப்பித்து உணரும் பொருட்டும்... பெரும்பான்மையும் இயற் சொற்களும் வட சொற்களும் பிரயோகிக்கப்படும் கத்திய ரூபமாகச் செய்து வாசிப்பவர்களுக்கு எளிதிலே

பொருள் விளங்கும்படி பெரும்பான்மையும் சந்தி விகாரங்களின்றி” அமைந்த தொரு நடையினைக் கையாண்டு பிறருக்கு வழிகாட்டினார். போதிய அறிவில்லாத வர்களுக்கும் பொருள் விளக்கும் பணிக்கும் உரை நடையினைச் சான்றோர் கையாள ஆரம்பித்தமை இதனால் விளங்கும்.

இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த இலங்கைத் தமிழ் உரை நடையாசிரியர்களுட் குமாரசாமிப் புலவர், ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், சி.கணேசையர், சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுதப்பட்ட நாவல்களிலும் இலக்கணம் இகவாத ஒரு நடையே பயன்படுத்தப்பட்டதாயினும் தெளிவு இன்றியமையாததாய் விளங்கியது. ஆங்காங்கு பேச்சுவழக்கு உரையாடல்களும் இடம் பெற்றன. ஆயினும், ஆக்க இலக்கியத்திற்கு வேண்டப்படும் உணர்ச்சி நலம் வாய்ந்த நடை இந்நாவலாசிரியர்கட்கு வாய்க்கவில்லை. அக்கால நாவல்களில் ஆசிரியர் கூற்றாக அமையும் பகுதிகளுக்கும், பாத்திர உரையாடல்களுக்கும் இடையிற் காணப்படும் வேறுபாட்டையும், நாடகங்களிலே உயர்மாந்தர் பேச்சுக்கும் பொது மாந்தர் பேச்சுக்கும் இடையே காணப்படும் வேறுபாட்டையும் கூர்ந்து நோக்கும் போது ஒருவகைச் செயற்கைத்தன்மையும் இரண்டுங்கெட்டான் நிலைமையும் பொதுவிற்புலப்படும்.

கருத்து வெளிப்பாட்டுக்கு உரைநடையினைக் கையாண்ட சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் சில நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இலக்கணப்புலமை வாய்ந்த அவரது நடை அநேகமாகக் கடினமானதாக அமைந்தாலும், தேவை நோக்கி இலகுவான நடையினையும் அவர் கையாண்டார். மாணவர்களுக்கு உபயோகமாகும் பொருட்டு அவர் எழுதிய சிசுபாலசரித்திரம், இரகுவமிச சரிதாமிர்தம், இதோபதேசம், கண்ணகி கதை போன்ற நூல்களில் எளிமையான நடையினைக் காணலாம். இலக்கண இலக்கியச் சர்ச்சைகளில் மட்டுமின்றிச் சமய சர்ச்சைகளிலும் ஈடுபட்ட குமாரசுவாமிப் புலவரின் கண்டன வலுவும், பிறர்கொள்கை மறுத்துத் தம்கொள்கை நிலைநாட்டும் வாத்தத்திறனும் அவர் நாவலர் வழிவந்தவர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவனவாகும். சிறுசிறு வசனங்களிலான எளிமையான நடையினையும் அவர் கையாண்டமைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

“புலவர் என்பது அறிஞர் எனப்பொருள்படும். புலம் - அறிவு.

அர் ஒரு விசுதி, வடநூலார் கூறும் வித்வான் என்பதும் இப்பொருட்டு.

வித் - அறிதல். வான் ஒரு விசுதி”

பத்திரிகை, கண்டனம், வரலாற்றாராய்ச்சி ஆகிய துறைகளில் ஈடுபட்ட ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை சில விடத்துச் சுடு சொற்களைக் கையாண்ட போதிலும், எடுத்துக் கொண்ட கருத்தை உள்ளத்தில் உறைக்கும் வகையிலும் அங்கதச் சுவையுடனும்

கூறுவதில் வல்லவர். மரபுத் தொடர்களையும் பழமொழிகளையும் உவமைகளையும் கையாளும் விதம் அவரது நடைக்கு ஒரு தனிலாவகத்தைத் தருகிறது. ஆங்கில நாகரீக மோகம் கொண்டவர்களை அவர் நையாண்டி செய்யும் இப்பகுதி சுவாரஸ்யமானதாகும்.

“...கஞ்சிக்குப் பயறு கலந்தவாறாய்ச் சொற்ப இங்கிலீசைக் கற்றுக் கொண்ட சிலர், முழுவதும் இங்கிலீசாரின் நடை, உடை, பாவனைகளைப் பின்பற்றுபவராய்த் தமிழரைக் காணவும், அவருள் சட்டை, தொப்பி, சப்பாத்து இல்லாருடன் பேசவும் நாணி மறைகின்றனர்.

“இது மட்டுமல்ல, அவருடன் பேசுவதையும், அவரை ‘நீர் யார்?’

எனக் கேட்பதையும் இங்கிலீசிலேயே கேட்கின்றனர்.

“கேட்கும் போதும் மனுஷாரைப் போற் குணம் பூண்டு தாழ்மை மரியாதையோடு கேட்கின்றனரா?

“கட்டுக்கப்படாது வன்னிக்காட்டில் வசித்த நாம்பன் கட்டுள்ளகப் பட்ட அடுத்த நாட்களிற் சீறி முகத்தை ஒருபுடை சாய்த்துக் கண்களை வெட்டிக் கிட்டுவாரை முட்டப் போவது போன்ற வெறிக்குணம் பூண்டே கேட்கின்றனர்.”

தமிழ்மொழி, வரலாறு, நாகரீகம் ஆகிய துறைகளில் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்ட சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் உரைநடையிற் கட்டுரை வன்மையினையும் தருக்கத் திறனையும் தூய தமிழ்ப் பிரயோகத்தையும் காணலாம். சி. கணேசையர் தமது உரைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் கடின பதங்களைக் கொண்ட இலக்கண நடையினைக் கையாண்டாராயினும், சிறுவர்க்குப் பயன்படும் பொருட்டு அவர் எழுதிய குசேலர் சரிதம், குமாரசாமிப் புலவர் சரித்திரம், ஈழநாட்டுப் புலவர் சரிதம் ஆகியன நெகிழ்ந்த நடையில் அமைந்தன.

கீழைத்தேய மொழிகள் இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி மேலைத்தேய மொழிகள் இலக்கியங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டவரும் இலக்கியம், கலை, சமயம் ஆகியவற்றில் மட்டுமன்றி விஞ்ஞானத்திலும் நாட்டங் கொண்டவருமான சுவாமி விபுலாநந்தரின் உரைநடை ஆக்கங்களை நோக்கும் போது பழைய இலக்கிய நெறியும் புதிய போக்கும் மருவுமாற்றினையும் தமிழ் மொழி புதுப்புலங்களிற் செல்லவாரம்பித்தவாற்றினையும் கண்டு தெளியலாம்.

பழைய மரபையொட்டி அவர் எழுதிய உரைநடைக்கு உதாரணமாக இரு வசனங்களை நோக்கலாம்:

“இவ்வழகிடையே வனப்பு மிக்க ஆடவனொருவனும் மடவரலொருத்தியும் ஒருவரையொருவர் வியப்பொடுநோக்குகின்றனர்.”

“பரசுவின்பத்தின் பாலதாகிய இணை விழைச்சினது பொய்யியல்பை யுணராதான் அவ்விணை விழைச்சியையின்பமென வெசண்ணுகிறான்”

இவ்வசனங்களிற் கையாளப்பட்டுள்ள கடின பதங்களைக் கொண்ட நடை, பழைய உரையாசிரியர்களின் நடையை நினைவுபடுத்துவதோடு பண்டைச் சொற்களை இக்கால வழக்குக்குக் கொண்டுவரும் ஓர் எண்ணம் சுவாமி விபுலாநந்தருக்கு இருந்திருக்குமோ எனவும் எண்ண வைக்கிறது. நீண்ட வசனங்களையும் கடின பதங்களையும் பல விடத்துக் கையாண்ட விபுலாநந்தர் தேவை கருதி இலகுவில் மனதிற் பதிய வல்ல சிறு சிறு வசனங்களையும் எழுதியுள்ளார். ஓர் எடுத்துக்காட்டு:

“கார் காலம், செடி கொடிகளிலே பூக்கள் நிரம்பியிருக்கின்றன. இடைய னொருவன் வருகிறான். காலிலே செருப்பு அணிந்திருக்கிறான்.”

இவ்வாறு கதை சொல்லும் பாணியிலே இசைக்கருவிகள் தோன்றிய வரலாற்றை விளக்க முயலும் சிறப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். புதிய கருத்துகளை உரை நடையில் விளக்க வேண்டிய காலத்தின் தேவை நோக்கி அவர் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளிலும் கலைச் சொல்லாக்கத்திலும் ஈடுபட்டார். படிப்போரை ஈர்க்கத்தக்க வகையிலும் புதுமையாகவும் மங்கலகரமாகவும் கட்டுரைத்தலைப்புகளையும் தொடக்க வசனங்களையும் சுவாமி விபுலாநந்தர் அமைத்துக் கொண்ட சிறப்பும் குறிப்பிடப்பட வேண்டியதாகும். அவர் பல வகைகளிற் பிற்காலத் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியுள்ளார்.

(கலை நிதியம், 1985)

கவிதை வளர்ச்சி

நாகரிகமடைந்த ஏனைய மக்கட் கூட்டத்தினர்களைப் போலவே, ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களும் தமது பழமைமிக்க இலக்கியவகையாகக் கவிதையையே கொண்டிருக்கின்றனர். அப்பழமைக்குச் சான்றாகக் காட்டப்படுபவை சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் கவிதைகளாகும். அவர்காலம் முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதி ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இருண்ட காலமாகவே கிடக்கிறது.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டகாலப்பகுதியில், அதாவது 13ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 17ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை, பல செய்யுள் நூல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அக்காலப் பகுதியிற் புலவர்களுக்கு அரச ஆதரவு கிடைத்தமையும் அவதானிக்கத்தக்கது. அக்காலச் செய்யுள் நூல்கள் பெரிதும் வைத்தியம், சோதிடம் சம்பந்தமானவையாகவும், வடமொழிப் புராணங்களின் மொழி பெயர்ப்புகளாகவுமே அமைந்தன. தமிழ்ப் புலவர்களுக்குச் சிங்கள அரசர்களின் ஆதரவும் கிடைத்திருக்கிறது. தம்பதெனியாவிமர்ந்து ஆட்சி புரிந்த மூன்றாம் பராக்கிரமபாகு போசராச பண்டிதனைப் புரந்தமையும், கண்டியை ஆண்ட கடைசி வேந்தனைக் கௌரவித்துச் சிற்றம்பலப்புலவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிள்ளைவிடு தூது பாடிக் கொண்டு சென்றமையும் சுட்டிக்காட்டப்படும் நிகழ்ச்சிகளாகும்.

போர்த்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தரும், ஆங்கிலேயரும் இலங்கையை ஆண்ட ஐரோப்பியர் காலம் எனப்படும் காலப்பகுதியிலே (17ஆம் நூற்றாண்டு முதல் ஈழம் சுதந்திரம் பெறும் வரை) பல புலவர்கள் தோன்றிப் பல நூல்களை யாத்துள்ளனர். அக்காலத் தெழுந்த நூல்கள் பெரும்பாலும் விசயநகரநாயக்க மன்னர் ஆட்சிக் காலத்துத் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய நூல்களைப் போலவே சமயச் சார்பினவாகவும் புலமைத்திறனை விளம்பரப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்தன. சைவ, கிறித்தவ, இஸ்லாமிய சமயங்களைச் சார்ந்த பல புராணங் களும் வேறுபலவகைப் பிரபந்தங்களும் தோன்றின. அத்தோடு நாயக்கர்கால

இறுதிக்கட்டத்திலே பிறந்தவற்றைப் போன்று பொதுமக்கட் சார்பான பள்ளு, குறவஞ்சி நூல்கள் பலவும் ஈழத்தில் எழுந்தன.

எண்ணிக்கையில் அதிகமான புலவர்களும் நூல்களும் தோன்றிய அக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த புலவர்களுள், யேசுமதப் பெருமைபாடும் ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியரும், சின்னத்தம்பிப் புலவர், சிவசம்புப்புலவர், புலவர் சுப்பையனார், அருள்வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவர், சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர், பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை, விபுலாநந்த அடிகள் முதலியோரும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். சொல்லாட்சியிலும் பல்வேறு யாப்பு வகைப் பிரயோகத்திலும் தமக்கிருந்த திறனை இக்காலப் புலவர் பலர் நன்கு காட்டினர். சமகாலச் சமூகத் தேவைகளையும் பிரச்சினைகளையும் பொது மக்களுக்குப் பொருள் விளங்கத்தக்கவாறு எடுத்துக் கூறிய வகையிற் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையை ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றின் ஒரு மைற்கல்லெனக் கொள்ளல் கூடும்.

எவ்வாறாயினும், ஈழம் அரசியல் விடுதலை பெற்ற காலம் வரை, ஈழத் தவர்கள் உரைநடை, இலக்கணம், நூற்பதிப்பு ஆகிய துறைகளில் ஈட்டியதொத்த பெயரையும் புகழையும் தமிழ்க் கவிதைத்துறையில் ஈட்டவில்லை என்று கொள்வதே சாலும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஐந்தாவது ஆறாவது தசாப்தங்களிலே தான் சமகாலச் சமூக அரசியற் சிந்தனைகளினாலும் பாரதியினாலும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட கவிஞர்கள் தோன்றி, ஈழத்தமிழ்க் கவிதை எனச் சிறப்பிக்கத்தக்க கவிதை தோன்ற அடிகோலினர். அவர்களது பார்வை சமயத்தின் பால் மட்டும் மறுகி நிற்காது தேசத்தினதும் மக்களினதும் தேவைகளையும் நோக்கத் தலைப்பட்டது. மானிடனும் அவனது சமூகமும் சிறந்தயர வேண்டும் என்னும் வேட்கை அவர்களது உணர்ச்சியைத் தட்டியெழுப்பிற்று. செய்யுள் யாப்பே இலக்கிய வடிவெனக் கொள்ளப்பட்ட நிலையும் மாறி, உணர்ச்சி வெளியீட்டுச் சாதனமாகக் கவிதை உயரலாயிற்று. கீழைத்தேயமெங்கனும் இக்காலத்தே பரவி வந்த தேசிய உணர்வின் சாயலும் கவிதைகளிலே படிவதாயிற்று.

புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்கள் தாங்கள் நின்றிருந்த மண்ணையும் தங்களைச் சூழ வாழ்ந்த மக்களையும் நோக்கி, ஈழத்தமிழ் மக்களின் 'நெஞ்ச கத்தாவலை'வெயிடும் தனித்துவம் வாய்ந்த கவிதைகளைச் செவியுறத் தெளிந்த நடையில் நெய்ய அடியெடுத்துக் கொடுத்த பழைய தலைமுறையினர் என்று ப.கு. சரவணபவன், சோமசுந்தரப் புலவர், முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். சோமசுந்தரப் புலவர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் கவிதைகளில் உள்ளூர் மண் வாசனையை ஓரளவு தெளிவாகவே அனுபவிக்கலாம்.

மொழிப் பற்றினையும் சீர்திருத்த உணர்வினையும் ஊட்டுவதற்குக் கவிதையை ஒரு கருவியாக மறுமலர்ச்சிக்குழுவைச் சேர்ந்த நாவற்குழியூர் நடராசன், முருகையன், மஹாகவி, நீலாவணன், அ.ந. கந்தசாமி முதலியோர் பயன்படுத்தியபோது, அது உணர்ச்சியூட்டும் வலுவும் வேகமும் பெற்றது.

இக்கவிஞர்களின் நோக்கும் வாக்கும் விசாலமும் வளமும் பெற்ற வேளையிலேயே மஹாகவி, முருகையன், நீலாவணன், தான் தோன்றிக் கவிராயர், புரட்சிக்கமால், அண்ணல், வித்துவான் வேந்தனார் முதலியவர்களை உள்ளடக்கிய தமிழ்நாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பெருமைப் பாராட்டத்தக்க ஒரு கவிஞர் பரம்பரை உதயமாயிற்று. எம். ஏ. நுஃமான், இ.சிவானந்தன், புதுவை இரத்தினதுரை, மௌனகுரு முதலிய இளைஞர்கள் இப்பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களே. இவர்கள் மானிடனின் சிறப்பாக ஈழத்து மானிடனின், அகத்தையும், புறத்தையும் விண்ணார்ந்து கவிதை பொழிகின்றனர். அவனது சிறுமைகள் கழியவும் பெருமைகள் கூடவும் கவிதை பாடுகின்றனர். காலத்துக்கேற்ற சமூக, பொருளாதார, அரசியல், விஞ்ஞான, மானிட உணர்வுகளை இலாவகமாக வெளியிடும் திறனைத் தமிழ்க் கவிதை இவர்கள் கரங்களிலே பெற்று வாழ்கின்றது. விஞ்ஞான விளக்கங்களை எளிய தமிழிற் கவிதையாக்கியுள்ளார் இ.சிவானந்தன்.

பாரதிதாசனுக்குப் பின்னர் தமிழ் நாட்டுக் கவிதையானது சினிமாப் பாடல் இலாகாக்களை நோக்கிக் காலடியெடுக்க ஈழத்துக் கவிதை பொதுமக்களை நாடி அவர்களோடு தன் உறவினை வலுப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. கவியரங்கங்களும் கவிதை நாடகங்களும் அதற்கு உதவின.

சமகால விஞ்ஞான, சமூக, அரசியற் கருத்துகளும் நிகழ்ச்சிகளும் மட்டுமன்றித் தம்முள் மாறுபடும் வாழ்க்கை முறைகளும் சமூக மதிப்பீடுகளும் பொருளாகக் கொள்ளப்படுவதையும், மக்களோடு அநாயாசமாகத் தொடர்பு கொள்ளும் பேச்சு வழக்கும் பேச்சோசையும் கையாளப்படுவதையும் எதார்த்தப் பண்பும் அங்கதச் சுவையும் பொருந்தியிருப்பதையும் இன்றைய ஈழத் தமிழ்க் கவிதைகளிற் பரக்கக் காணலாம்.

மக்கள் உள்ளங்களைத் தொடவல்லதெனக் கொள்ளப்படும் ஓசைநயத்துக்கு இடமளிக்க மறுத்துப் புதுச் சிந்தனை ஓட்டங்களை யாப்புளடங்காப் 'புதுக் கவிதை'களாக வெளியிடுவோர் பலரும் ஈழத்திலுள்ளனர். அவர்களுட் சிலர் மனதிற் பதியும் வகையில் மெச்சத் தக்க சிந்தனையோட்டங்களை வெளியிடுகின்றனர். அவர்களுக்குப் புதிய சிந்தனைத் தெளிவும், சொல்லாட்சித் திறனும், மக்களை வசப்படுத்தும் வேட்கையும் வளரவளர அவர்களது படைப்புகள் செம்மையும் நயமும் பெறுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

விற்பனை வசதிகளை மிக மிகக் குறைவாகக் கொண்ட எமது நாட்டிற் கடந்த கால் நூற்றாண்டுக் காலத்தில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கவிதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்திருப்பது பெருமைப்படத்தக்கதே.

தட்சிண கைலாசபுராணம்

தட்சிண கைலாசம் என்றால் தென் கைலாசம் என்றும் பொருள்படும். அவ்வாறு அழைக்கப்படுவது இலங்கையின் தெற்கே கடற்கரையில் மலைமேல் அமைந்துள்ள திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகும். அத்தலத்தின் வரலாற்றையும் பெருமையையும் எடுத்தியம்புவது தட்சிண கைலாச புராணம் என்ற நூல்.

தமிழ் மொழியிலே பெருந்தொகையான புராணங்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. புராணம் என்ற இலக்கிய வடிவம் வடமொழியினின்று பெறப்பட்டதாகும். அமரகோசம் என்ற வடமொழி நிகண்டு புராணத்தின் இலக்கணத்தினைக் கூறும். அதன் படி புராணத்திற் சர்க்கம், பிரதிசர்க்கம், வம்சம், நடுவந்தரம், வம்சானுசரிதம் ஆகிய ஐந்து அங்கங்கள் அமைந்திருக்க வேண்டும். சர்க்கம் என்பது உயிர்தோற்ற ஒடுக்கங்களையும் வம்சம் என்பது மன்னர் பரம்பரையினையும், வம்சானுசரிதம் என்பது மன்னர் பரம்பரை தொடர்பான கிளைக் கதைகளையும் குறிப்பதாகும்.

அவ்வாறு இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டபோதிலும், வடமொழியிலுள்ள பதினெண் புராணங்கள் தாமும் அப்பஞ்சவிலக்கணம் முழுக்கப் பொருந்தியவையாகக் காணப்படவில்லை. பொதுவாக நோக்கும் போது, இறைவன், பெருமைகளும், பிரதாபங்களும் - வழிபாட்டு முறைகளும் அப்புராணங்களில் அமைந்திருப்பது தெளிவாகும். காலப்போக்கில் முனிவர், இறைத்தொண்டர் வரலாறுகளும், தலங்களின் மகிமைகள் வரலாறுகளும் புராணங்களுக்குப் பொருளாயின. பழமையை, தொன்மையை, அநாதியைக் குறிக்கும் புராணம் என்ற சொல்லுக்கு ஏற்ப ஆதிமுதலாய் அமைந்த பெருமையினை விளம்புவனவாயும், பக்தி உணர்வினை வளர்ப்பனவாயும் வீட்டு நெறிக்குரிய செய்திகளைக் கூறுவனவாயும் புராணங்கள் காணப்படுகின்றன. வடநூலார் வேதத்தைப் பிரபு ஸம்பிதை என்றும் ஸ்மிருதிகளை ஸுஹ்ருதஸம்மிதை என்றும் காவியங்களைக் காந்தா ஸம்பிதை என்றும் புராணங்களை சிறு ஸம்பிதை என்றும் கூறுவர். அதன்படி சில ஸம்பிதை

எனப்படும் புராணம் அறியாத சிறுவர்களுக்குக் கதைகளும் பாணியில் அமைவதாகும்.

தமிழிலுள்ள பாட்டியல் நூல்களிலே புராணத்துக்குரிய இலக்கணம் விரிவாகக் கூறப்படவில்லை. பெருங்காவியத்தில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடாகிய நாற்பொருளும் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, “அறம் பொருள் இன்பம் வீட்டிற் குறைபாடாகப் பெறுவது காப்பியமாகும் - புராணமாகும்” என்று சிதம்பரப் பாட்டியல் கூறும். “குலவரவு காரிகை, யாப்பிற் புராணமேயாம்” என்று வச்சணந்திமாலை கூறும். அவ்வச்சணந்திமாலைச் சூத்திர விளக்கவுரையிலே, “குலவரவு முதலியவற்றைக் காட்டுவது என்றதனால் உலகத்தோற்ற ஒழுக்கங்களும் மனுவந்தரமும் முனிவர் வரலாறும் அரசர் மரபும் அவர் சரிதமும் கொள்க” என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அது எவ்வாறாயினும், தமிழிலுள்ள புராணங்களை நோக்கும் போது, அவை இறைவன் பெருமைகளையும் அடியார் பெருமைகளையும் வழிபாட்டின் பேறுகளையும் படிப்பறிவில்லாதார் உள்ளங்களிலும் பதியவைக்கும் வகையிற் கூறுவதை அவதானிக்கலாம். தலபுராணங்கள் எனப்படுபவை சம்பந்தப்பட்ட தலவிசேடங்களை அதிகாரபூர்வமாக நிறுவத்தக்க வகையில் அதற்கேற்ற செய்திகளைக் கூறுவதையும் தலத்துக்கு ஆதரவளித்த ஆட்சியாளரது அல்லது அதிகாரிகளுடைய சேவைகளை விதந்துரைப்பதையும் காணலாம்.

தமிழ் நாட்டிலே சோழப் பேரரசர் காலத்துக்குப் பின், சமூகவாழ்விலே சமயமும் தலங்களும் முக்கியத்துவம் மிகுதியாகப் பெற்ற ஒரு சூழ்நிலையில், ஏராளமான தலபுராணங்கள் இயற்றப்பட்டன. அவை தலங்களின் மகிமைகளைக் கூறுவதோடமையாது, ஒடிந்து போன மக்களுக்கு நம்பிக்கையும் உறுதியும் அளிப்பனவாகவும் இகலோக வாழ்வில் ஒரு பிடிப்பினை ஏற்படுத்துவனவாகவும் அமைந்தன. கோவிலைச் சாதாரண மக்களின் பற்றுக்கோடாக்கி, அலைந்துதிரியாது குடியமர்ந்து நிலைகொள்வதற்கு வேண்டிய நாட்டத்தையும் நம்பிக்கையினையும் அம்மக்களுக்கு வழங்கின. சொந்த ஊரின் இயற்கை அழகும், நிலவளமும், தொழில் வளமும், தலமகிமையும் போற்றப்படுவதை யார் விரும்பமாட்டார்கள்? தர்மப் பணிகள் போற்றப்படுவதும் அதர்மிகள் வீழ்ந்து வருந்துவதும் தண்டிக்கப் படுவதும் யாருக்கு ஆறுதலளிக்காது போகும்? பதினான்காம் நூற்றாண்டில் உமாபதி சிவம் பாடிய கோயிற் புராணம் எண்ணற்ற தலபுராணங்களுக்கு முன்னோடியாயிற்று. காவிய அம்சங்களும் புராணங்களில் இடம்பெற்றன. நாட்டுவளம், நகரவளம், பூர்வீகம் முதலானவை காவியங்களிலே காவிய நாயகனுக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டது போலவே, புராணங்களிலும் தல ஈசனின் பெருமை காட்டுவனவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டன.

இலங்கையின் புண்ணிய தலங்களுட் பழமையும் சிறப்பும் மிக்க ஒன்றாகக் கருதப்படுவது திருக்கோணேஸ்வரம். நீண்ட வரலாற்று இலக்கிய மரபுகளை அது உடையது. அதன் மான்மியம் கந்த புராணத்திற் கூறப்படுவது. திருஞான

சம்பந்தராலும் அருணகிரிநாதராலும் பாடப்பட்ட பெருமையும் அதற்குண்டு, அத்தலத்தினைப் பற்றிய தட்சிணகைலாச புராணத்துக்கு இலங்கையிற் கிடைக்கும் முதற் புராணம் என்ற பெருமையும் உண்டு. அதனைப் பின்பற்றி இந்நாட்டில், இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட புராணங்கள், பெரும்பாலும் தலபுராணங்கள், தோன்றியுள்ளன.

தட்சிண கைலாச புராணம் யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் இயற்றப்பட்டது என்பது ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகும். அதன் காலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டாய் இருத்தல் வேண்டும். அதன் ஆசிரியர் யார் என்பது குறித்துக் கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. அதன் முதற்பதிப்பினை 1887 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட காரைதீவு கா. சிவசிதம்பர ஐயர் நூலாசிரியர் பெயரை நல்லூர் சிங்கைச் செகராசசேகரன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். 1916ஆம் ஆண்டு ஒரு பதிப்பினை வெளியிட்டபுலோலி பொ. வைத்தியலிங்க தேசிகர் அதன் ஆசிரியர் திருகோணமலை பிரம்மபுரீ பண்டிதராசர் என்பர். இவ்விருபதிப்புகளிலும் காணப்படும் சில பாடபேதங்கள் நூலாசிரியர் யாரென்பது பற்றிய மயக்கத்துக்குக் காலாகின்றன. எனவே திருத்தமான பதிப்பொன்று வெளிவராத பட்சத்தில் நூலாசியர் யாரென்பதை உறுதியாகக் கூறமுடியாது. ஆயினும் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் பலர் பண்டிதராசரையே தட்சிணகைலாச புராணத்தின் ஆசிரியராகக் குறிப்பிட்டுவருகின்றனர். பண்டிதராசன் என்ற சிறப்புப் பெயருக்கு உரியவன் சிங்கைச் செகராச சேகரனாக இருக்கலாம்.

கோணேசப் பெருமானும் மாதுமையம்மையாரும் கோயில் கொண்ட தட்சிணகைலாச தல வரலாற்றையும் மகிமையையும் கூறுவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட தட்சிண கைலாச புராணம், பாயிரம் நீங்கலாக, இலங்கை மண்டலச் சருக்கம், திருமலைச் சருக்கம், புலனோற் பத்திச் சருக்கம், அர்ச்சனாவிதிச் சருக்கம், மச்சாவதாரச் சருக்கம், தெரிசனா முத்திச் சருக்கம், திரு நகரச் சருக்கம் ஆகிய ஏழு சருக்கங்களைக் கொண்டிருக்கிறது.

உதய மால்வரை யொண்கது ரென்னிவென்
னிதய வம்பு யத் தென்றும் விளங்குவ
மதக டாமழை வாரண மாமுக
முதல்வ னைங்கர மூர்த்திய தாம் புயம்”

என்ற நூலின் முதலாயுள்ள விநாயகர் காப்புச் செய்யுளே நூலாசிரியரின் கவிவல்லமைக்குக் கட்டியங் கூறுவதாயுள்ளது. பாயிரத்திற் கோணேசர், மாதுமையம்மை, வீரகத்தி விநாயகர், சுப்பிரமணியர், நால்வர், குளக்கோட்டான் ஆகியோர் துதிக்கப்படுவதுடன் நூல் வரலாறும் பயனும் கூறப்பட்டுள்ளன.

சோழ நாட்டிலிருந்து வந்த குளக்கோட்டன் கோணேசருக்குக் கோயிலும் கோபுரமும் அமைத்தான் என்றும், வயல்களும் குளங்களும் திருத்தியமைத்தான்

என்றும், திருப்பணிகளுக்காகத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து குடிகளைக் கொண்டு வந்தான் என்றும் கருதப்படுகிறது. அக்குளக்கோட்டனையே ஆசிரியர்,

பார்தாங்கு கோவிலும் பொன் மண்டபமும்

கோபுரமும் பார்க்குநாட்டி

யேர்தாங்கு மாயனுக்கு மலங்கார வாலயமொன்றியற்றி முற்றும்
கார்தாங்கு திருக்குளமும் பாவனாசனச் சனையும் கண்டகண்டன்
சீர்தாங்கு குளக்கோட்ட னென்னுஞ்சோழ
கங்கனைநஞ் சிந்தைவைப்பாம்

என்று போற்றியுள்ளார்.

“பாரு நாகமும் பைங்கிரியுந்திரை நீரு

நேர்புடை சூழ நிகர்த்தெழு

மேரு மீதில் விளங்கிய சென்னியொன்றார

மாருதங் கொண்டிங்கமைந்ததே”

என தொடங்கும் இலங்கை மண்டலச் சருக்கம், மேருமலையின் திரிகூட சிகரம் இலங்கையான கதையினையும் அதன் வளங்களையும் கற்பனை நயம்பட விரித்துரைக்கின்றது.

முன்னொரு காலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேடனுக்கும் இடையே யார் பலமிகுந்தவர் என்பது குறித்துப் போட்டி ஏற்பட்டதாம். தன் பலத்தைக் காட்ட வாயுதேவன் கைலாயத்திற் பிடுங்கிய சிகரமொன்றினைச் சிவபெருமான் விருப்பத்திற்கமைய இலங்கையின் வடகரையில் நிறுத்தினானாம். அதுவே திருகோணமலையாயிற்றென்று திருமலைச் சருக்கத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. தட்சிண கைலாசம் அதாவது தென்கையாம் எனப் பெயர் பெற்ற காரணத்தையும் அதன் மகிமையையும் இக்கதை விளக்குகிறது.

திருமாலினால் வணங்கப்பட்ட பெருமையும் கோணேஸ்வரத்துக்கு உண்டு. திருமால் மச்சாவதாரத்தின் போது தட்சிண கைலாயத்துக்குச் சென்று தன் மீன்வடிவம் நீங்கிச் சயவடிவிற் சிவனை வழிபட்டாராம். அதனாலே தட்சிண கைலாசத்துக்கு மச்சகேஸ்வரம் என்ற பெயரும் வழங்குவதாயிற்று. திருமால் துதித்த வரலாறு மச்சாவதாரச் சருக்கத்திற் கூறப்படுகிறது.

இலங்கைவேந்தன் இராவணனுடைய தாய் தினந்தோறும் நெல்குற்றி மாவாக்கி அதிற் சிவலிங்கம் செய்து வணங்கி வந்தாளாம். தாய் நெல் குற்றுவது கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த இராவணனுக்கு தட்சிண கைலாயத்துக்கு நாள் தோறும் சென்று வழிபட வியலாமையினாலேயே தான் அவ்வாறு செய்வதாகத் தாய் கூறினாள். அது கேட்ட இராவணன் தான் சென்று இறைவனை வழிபட்டுச் சிவலிங்கம் ஒன்று பெற்று வருவதாகச் சென்றமை, சிவலிங்கம் பெற்றமை, நாரணன் அதனைக் கவர்ந்து கோகர்ணத்தில் அசையாது நாட்டியமை, இராவணன்

கைலாசகிரியைப் பெயர்க்க முயன்றமை முதலான செய்திகள் தெரிசனாமுத்திச் சருக்கத்திலே கூறப்பட்டுள்ளன. சிவகடாட்சம் வேண்டி இராவணன் வீணைமீட்டிய வேளை கடலடியில் அமுத நாதங்கேட்ட உமையாள் அதனை ஈசற்குணாத்த. அவன் தன்னை வழிபட்டு ஆதரிப்பவனை அழைத்துவருமாறு நந்தியை ஏவியதை விளம்பும் மேல்வருஞ் செய்யுள் ஆசிரியரின் சொல்லாற்றலையும் கவியாற்றலையும் காட்டுவதாகும்.

“நாதமங் கெழுந்தபோது நனியுவர்க் கடற்குமுண்டோ
கோதிலா வமுதமென்னக் குளிரிசை யுமையாள் கேட்டுப்
பாதம திறைஞ்சி யீசற் குணர்த்தலும் பரமனம்மை
யாதரிப்பவனை யீண்டே யழைத்தி போய் நந்தி என்றான்.”

பொதுவாக நாட்டுச் சருக்கத்தையடுத்து அமைக்கப்படும் நகரச் சருக்கம் தட்சிண கைலாசபுராணத்தில் இறுதியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வடமொழி மச்ச கேச்சுர புராணத்தையொட்டி இப்புராணத்தை ஆக்கிய ஆசிரியர் தாம் புதிதாகக் கூறவிழைந்த பிற்காலச் செய்திகளைக் கூறுவதற்கு அதனை இறுதியில் அமைத்துக் கொண்டார் போலும்.

தட்சிண கைலாசம் திருஞானசம்பந்தராற் பாடப்பட்டமை, அதன் மகிமை கேட்ட மனுநீதிச் சோழன் ஆதவனைக் கண்ட இருளது போலத் தன் அஞ்ஞானம் அகன்று திரிகோணம் இறைஞ்சும் வேட்கை மீதாரப் பெற்று அங்கு வந்தமை, தட்சிண கைலாச தலத்துக்காகக் கிணறொன்றினுட் கிடந்த புதையலைப் பாது காத்த பூதம் அதனை வேதியன் ஒருவனுக்குக் கனவில் உணர்த்த அறிந்த அரசன் அச்செல்வத்தைப் புனருத்தாரணப் பணிகளுக்குப் பயன்படுத்தியமை. புத்தமதத்துக்கு மாறிக் கஜபாகு என்ற பெயர் பூண்ட வேந்தன் கோணேசர் அடியார்களுக் கெதிராகப் படைகொண்டு சென்றபோது ஒரு கண்ணிழந்தமை, பின்னர் கோணேசர் மறையோன் உருவில் வந்து தந்த திருநீற்றினை அணிந்து கண்பார்வை பெற்றமை, கண் தழைக்கப் பெற்ற இடத்துக்குக் கண்டழை என்று பெயரிட்டமை முதலான செய்திகளைத் திருநகரச் சருக்கம் கூறுகிறது.

தொகுத்து நோக்குமிடத்து, தட்சண கைலாசமெனப்படும் கோணேஸ்வரத்தின் பெருமைகளையும், அத்தலத்தினை வழிபடுவோர் பெறத்தக்க பேறுகளையும் கல்வியறிவற்றோர் உள்ளங்களிலும் பதியும் வகையில் விரித்துரைப்பது தட்சிண கைலாச புராணம். கிடைத்தற்கரிதாயுமுள்ள இப்புராணத்தின் சிறந்த பதிப்பு ஒன்று வெளிவருவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியது ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலும் சமய வரலாற்றிலும் திருக்கோணேஸ்வரத்திலும் ஆர்வமுடையோர் கடனாகும்.

(வானொலி உரை, 1976)

நாவலர் நோக்கும் வாக்கும்

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” என்றார் தொல்காப்பியர். “எழுத்தே தனித்துந் தொடர்ந்தும் பொருடறிந் பதமாம்” என்றார் நன்னூலார். எழுத்துத் தன்னை மட்டுமே உணர்த்தி நிற்கும். ஆனாற் சொல் எனப்படுவது பிறபொருளை உணர்த்துவது. அதுவே சொல்லின் இயல்பும் சிறப்பும் பயனுமாகும். பொருள் உணர்த்துதலைக் கருதாது நடக்கும் சொல் இல்லையென்பர் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் கல்லாடனார். சொன்ன மாத்திரத்திலேயே தன் பொருள் புலப்பட நின்றலே சொல்லுக்கு அழகு.

ஏவிய பொழுதிலே தன் பணிமுடிக்கவல்ல இராமனின் அம்பினைக் கம்பன் “சொல்லொக்கும் கடியவேகச் சுடுசரம்” என்றான். இதற்கு உரை கண்டவர்கள், விரைவிலும் தவறாமலும் பயனைத் தரும் பண்பு நோக்கி இராமனது அம்பு முனிவர்களின் சாபமாகிய சொல்லுக்கு உவமிக்கப்பட்ட தென்பர். ஆனால், முனிவரைப் பற்றியோ, சாபத்தைப் பற்றியோ கம்பன் அங்கு கூறினன். ‘சொல்லொக்கும்’ எனக் கூறிய கம்பன், சொல்லின் செயற்பாட்டை நன்கு ணர்ந்தவன் எனக் கொள்ளலே பொருந்தும்.

கருதிய பொருளைத் தவறாது விரைவில் உணர்த்தவல்லவையாகவே சான்றோர் சொற்கள் அமையும். கையாள்பவனது நோக்கத்துக்கும் எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு மேற்பச் சொல்லாட்சி அமைய வேண்டும்.

இலக்கியத்தில் உரைநடையில் மதிப்புமிருந்து விட்ட காலப்பகுதியில், உரைநடை நூல்கள் மூலம் கிறித்தவப் பாதிரிமார் தம்மதத்தைப் பரப்பிய காலப்பகுதியிலே தோன்றிய நாவலர் சொல்லின் செயற்பாட்டையும், பயனையும் நன்குணர்ந்தவர். அவரது தலையாய நோக்கம் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கிறித்துவ மதத்தின் செல்வாக்கு வளராது தடுத்துச் சைவத்தை நிலை நாட்டுவது.

அச்சியந்திரங்களை நிறுவிப் பல நூல்களையும், பத்திரிகைகளையும், துண்டுப் பிரசுரங்களையும் கிறித்தவர், தமிழக மக்கள் மத்தியில் உலவ விட்டிருந்தமையினால், அவற்றினாற் சைவமக்கள் ஈர்க்கப்படாது தடுக்கும்

முயற்சியில் நாவலர் இறங்கினார். அந்த முயற்சிக்கேற்ற சாதனமாகவே அவர் உரைநடையைக் கையாண்டார். கிறித்தவரது சைவக் கண்டனங்களை மறுப்பதும், சைவத்தின் மேன்மையினை விளக்குவதும் சைவக் குழந்தைகளுக்குத் தக்க முறையில் காலத்துக்கேற்ற கல்வி புகட்டுவதும் சைவ சிந்தனையைப் பரப்புவதும் அக்காலகட்டத்தில் அத்தியாவசியமானவை என நாவலர் கண்டார். அப் பணியினை நிறைவேற்றவே அவர் சொல்லம்புகளை நாடினார்.

காலத்தின் தேவையைப் புரிந்து கொண்டு, தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வல்ல உரைநடையினைக் கையாண்ட தன்மையிலே தான் நாவலரின் சிறப்புக் காணக்கிடக்கிறது. அவர் உந்தப்பட்டது கிறித்துவத்தை மறுத்துச் சைவத்தின் சிறப்பை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினாலேயன்றித் தமிழின் தூய்மையைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற கருத்தினாலல்லவாகையால், அவர் வடமொழிச் சொற்களைக் கையாண்டமையினைப் பெருங்குறையெனலாகாது. தமிழில் அவர் எழுதியதாலும் நூல் வெளியிட்டதாலும் தமிழ் வளர்ந்ததென்பது உண்மையாயினும், அவரது தலையாய நோக்குத் தமிழ் மக்களிடையே சைவத்தை நிலைநாட்டுதலே என்பதை மறந்துவிடல் தவறு.

தமிழ் மக்கள் புரிந்து, ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க வகையில் கிறித்தவக் கருத்துக்களை மறுப்பதும் சைவசிந்தனையைப் பரப்புவதும் அன்று அவசியமாயிற்று. சமய சம்பந்தமான விஷயங்கள் நீண்டகாலமாக வடமொழிகலந்த நடையிலேயே எழுதப்பட்டு வந்தமையும் நினைவு கூரப்பட வேண்டியது. தமிழ் உரைநடையின் சக்தியையும் பயனையும் செவ்வியமுறையில் உணர்ந்து கொண்டு, தம் தேவைக் கேற்றவகையில் நாவலர் பலவிதமான நடைகளைக் கையாண்டமை குறிப்பிடத் தக்கது. அவரது பால பாடங்கள் சிறாருக்குச் சைவநற் சிந்தனையை ஊட்டி வளர்க்கும் நோக்கோடு எழுதப் பட்டவை. அவை பெரும்பாலும் சிறிய, எளிய தெளிவான வசனங்களைக் கொண்டவை. கந்தபுராண வசனம், பெரியபுராண வசனம் போன்ற நூல்கள் சாதாரண மக்களின் மத்தியில் சைவசமயக் கதைகளையும் கருத்துக்களையும் பரப்ப எழுதப்பட்டவையாகையால், அவை படித்தாரையும் கேட்டோரையும் பிணிக்கவல்ல ஆற்றொழுக்குப் போன்ற நடையில் எழுதப்பட்டன. நாவலரது கண்டனங்கள் குறிப்பிட்டவரை நோக்கித் தொடுக்கப்பட்ட பாணங்களாகையால், அவை வேகமாக எதிரிகளைத் தாக்கு வனவாகவும் நையாண்டி செய்பவையாகவும் அமைந்தன. சமூக, அரசியல் விஷயங்களைப் பற்றி எழுதும்போது எளிதில் விளக்கம் பெறத்தக்க வகையிலும், சில வேளைகளில் கிண்டல் செய்யும் தோரணையிலும் நாவலர் ஆங்கிலச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார். “யாழ்ப்பாணத்துக் கச்சேரி அநீதி பொய்கோள் முதலிய புத்தகங்கள் படிப்பிக்கிற கலீசு (College)” என்ற நாவலரது வசனத்தில் ‘கலீசு’ என்ற சொல்லில் கிண்டல் தொனிக்கிறது. அக்காலத்தில் கிறித்தவர் தொடக்கிய கல்லூரிகளைக் கிண்டல் செய்திருப்பது போலவும் தோன்றுகிறது.

நாவலர் பிறர் மதம் மறுத்துத் தம்மதம் நிறுவும் பகுதிகளிலும், கண்டனங்களுக்குப் பதிலிறுக்கும் பகுதிகளிலும் அவரது கண்டன வன்மையினையும் கேலிசெய்யும் பாங்கினையும் மட்டுமின்றி தெளிவான மதியூகத்தோடு தர்க்கரீதியாக வாதாடும் வன்மையினையும் காணலாம். அதற்கு அவரது 'சைவ தூஷண பரிகாரம்' என்ற நூல் சிறந்த உதாரணமாகத் திகழ்கிறது.

அக்காலக் கிறித்தவப் பாதிரிமார் கையாண்ட ஆங்கில வசன அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றி, வடமொழிச் சொற்களும் சில குழு வழக்குக்களும் கலந்த, உரைநடை பொதுமக்களுக்கு எடுப்பாக இருந்தமையினைக் கவனித்ததனாற் போலும் நாவலரும் தருணம் நோக்கி அத்தகைய ஒரு நடையிலே பொதுமக்களுக்காக எழுதலானார். எண்ணிய பொருளை விளக்கும் வகையிலும், எடுத்த காரியத்தை முடிக்கும் வகையிலும் சொல்லாட்சி புரிந்த தகைமையினாலே தான், நாவலர் 'வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்' எனப் போற்றப்படுகிறார்.

(நாவலர் சிறப்பு மலர், 1969)

நாவலரும் தமிழகமும்

தமது எழுத்துக்களாலும் பேச்சுக்களாலும் மட்டுமன்றிக் கல்விச்சாலைகளாலும் சைவத்தோடு தமிழையும் அறிவையும் வளர்த்த ஆறுமுக நாவலரின் புகழ், பரிதியின் ஒளி போல் ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் பரவிய ஒன்றாகும். தமிழ் கற்கும் மக்கள் ஈழத்தில் இருந்தாலும் சரி, தமிழ்நாட்டில் இருந்தாலும் சரி, மலேசியாவிலிருந்தாலும் சரி, அல்லது உலகில் வேறெந்தப் பகுதியிலிருந்தாலும் சரி, அவர்கள் ஏதோ வகையில் ஆறுமுக நாவலருக்கு நன்றியுடையவராகவே இருப்பர்.

தமது இருபத்தைந்தாம் வயதிலே வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோவிற் சொற்பொழிவோடு மக்கள் மன்றத்துக்கு வந்து பொதுப் பணியாற்றத் தொடங்கிய நாவலரின் சைவத் தமிழ்க் கல்வித் தொண்டு வாழ்விலே கிட்டத் தட்டப் பாதிக்காலம் தமிழ் நாட்டிற் பயன்பட்டதாகும்.

முதன் முதலில் 1848இல் அவர் பெர்சிவல் பாதிரியாரோடு தமிழ்நாடு சென்றது தமது பைபிள் மொழிபெயர்ப்பினை அரங்கேற்றும் பொருட்டாகும். அவரது மொழி பெயர்ப்புத் தலைசிறந்து காணப்பட்டமை நாவலரைச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், தமிழறிஞராகவும் தமிழ் நாட்டவருக்கு அறிமுகப் படுத்தியது. அடுத்த ஆண்டு பிறமத. கலாசார ஊடுருவல்களைத் தடுத்துச் சைவத்தையும் தமிழையும் பேணும் சுதேச மக்கள் தொண்டனாக நாவலர் தமிழ்நாடு சென்ற போது, வேதாரணியத்தில் அவர் மேளதாளத்தோடு வரவேற்கப் பட்டார். திருவாவடுதுறை ஆதினத்திலே நிகழ்த்திய சொற்பெருக்கின் விளைவாக நாவலர் என்ற பட்டமும் சூட்டப்பட்டார். அதன் பின்னர் நாவலர் யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழ் நாட்டிலுமாகத் தொண்டாற்றினார்.

‘நமது நாடு’ என்று உரிமையோடு கூறக் கூடிய வகையிலும், யாழ்ப்பாணத் தமிழையும் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையையும் அவமதித்த நரசிங்கபுர வீராசாமி முதலியாருக்கு உறுதிமிகு தன்னம்பிக்கையோடு ‘நல்லறிவுச் சுடர் கொழுத்தக்கூடிய வகையிலும், இராமலிங்கம் பிள்ளைக்குப் ‘போலியருட்பா மறுப்புத் தெரிவிக்கத்தக்க வகையிலும் நாவலரின் தமிழ்நாட்டு மதிப்பு ஒங்கி

நிலைபெற்றிருந்தது. 1860 இல் தமது அண்ணனாருக்கு நாவலர் எழுதிய கடிதத்திலே “யாழ்ப்பாணத்திலே உவாந்திக்கப்பட்ட அச்சிப்பிராணியாகிய நான் இச்சென்ன பட்டணம் என் சென்ம பூமியிற் சிறந்ததென்று சொல்லும் வண்ணம் கிருபா சமுத்திரமாகிப் பன்றிக் குட்டிக்கும் முலையருத்தின சர்வசீவதயாராகிய நடேசரது திருவருளினாலே, சற்றே செளக்கிய மாயிருக்கிறேன்” என்று குறிப்பிட்டிருப்பதும் நோக்கற்பாலது.

கிறித்தவர்கள் தம்மதம் பரப்புவதற்கு மக்களுக்கு இலகுவாகப் பொருள் விளங்கத்தக்க உரை நடையையும், கல்விக் கூடங்களையும், அச்ச வாகனங்களையும் முக்கிய கருவிகளாகக் கொண்டமை தெரிந்த நாவலர் அக்கருவிகளைத் தாமும் பணிகொள்ளத் தொடங்கினார். அக்கருவிகளே சைவத்தையும் தமிழையும் மக்கள் மத்தியிலே வளர்க்க வல்லன என்பதை நாவலர் தாமதமின்றி உணர்ந்து கொண்டார்.

எளிமையான நடையிலே கேட்டாரைப் பிணிக்கும் வகையிற் சொற் பொழிவாற்றலா மென்பதையும் அதனால் விளையக்கூடிய பலன்களையும் தமிழ் நாட்டவருக்கு எடுத்துக்காட்டியவர் நாவலர். அடுக்கடுக்காகப் பிரபந்தங்களையும் தல புராணங்களையுமே பாடித் ‘தமிழைக் கட்டுக் கிடையாகக்’ கிடத்திய தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் உரைநடையில் எழுதும் திறனற்றுக் காணப்பட்ட வேளையிலே, பொருள் மயக்கமற்ற தர்க்க ரீதியும் எளிமையோடு கூடிய வலிமையும் வாழ்ந்த வசன நடையைக் கையாண்டு எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை அது எவ்வளவு சிறப்பாக நிறைவேற்றுமென்பதையும் எடுத்துக் காட்டியவர் நாவலர். பிழையின்றித் தெளிவாகத் தமிழ் வசனங்கள் எழுதப் பழக்கும் பொருட்டே சூடாமணி நிகண்டுரை, இலக்கணச் சுருக்கம், இலக்கண வினா விடை முதலிய நூல்களை நாவலர் வெளியிட்டனரெனலாம்.

சைவச் சிறார் தமது சமயத்துக்கும் பண்பாட்டுக்கும் பொருந்திய வகையிற் கல்வி கற்றலவசியமென நினைத்து யாழ்ப்பாணத்திற் கல்விக் கூடங்களை நிறுவிய நாவலர், யாழ்ப்பாணத்தவர் உதவிய பொருளைக் கொண்டு சிதம் பரத்திலும் சைவ வித்தியாசாலை கண்டார். இன்று தமிழ் நாட்டின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் கிடைக்காதளவு மதிப்பு ஈழத்தவருக்குச் சிதம்பரத்திற் கிடைக்கிற தென்றால், அம்மதிப்பு நாவலர் எமக்கு விட்டுச் சென்ற மற்றொரு முதுசொமாகும்.

சிதம்பரத்திற் சைவ வித்தியாசாலை நிறுவியது போலவே வேறு இடங்களிலும் கல்விக் கூடங்கள் ஏற்படுத்த எண்ணிய நாவலர் அவற்றுக்கு வேண்டிய ஆசிரியர்களை உருவாக்கும் பொருட்டுச் சிதம்பரத்திலே பெரியதொரு கல்விச் சாலை நிறுவும் ஆசைகொண்டார். அதற்காக 1868, 1870 ஆகிய ஆண்டுகளில் இரு விக்கியாபனங்களை வெளியிட்டார். ஆனால், அவ்வாசை நிறைவேறு முன் நாவலர் சிவபதமடைந்துவிட்டார். ஆயினும், சிதம்பரத்தில் முன்னைப் பல்லவ, சோழ, நாயக்க மன்னவராற்றிய பணிகளையெல்லாம் மிஞ்சி நாவலர்

கல்விப் பணி இன்று பலருக்கு வாழ்வு கொடுக்கிறதென்றால், அதற்கு நாவலரின் சமூகப் பிரக்ஞையும் தீர்க்க தரிசனமுமே காரணங்களாகும்.

1858இல் சென்னையில் வித்தியாநுபாலன அச்சியந்திரசாலையை நிறுவிய நாவலர் சமயப் பிரச்சாரத்துக்கு மட்டுமன்றிச் சீராகத் தமிழ்க் கல்வியை வளர்க்கவும் அச்சியந்திரத்தைப் பயன்படுத்தியவராவர். “இலக்கண இலக்கியப் பிழைகளும் அச்சப் பிழைகளுமில்லாமல் உயர்ந்த தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களையும் சைவசமய நூல்களையும் பதிப்பித்து உதவுவார். அரியரான எமது இளமைக் காலத்தில் ஆறுமுக நாவலரவர்களே அந்நூல்களைப் பிழையறப் பதிப்பித்து உதவினார்கள்” என்று மறைமலை அடிகள் நன்றி பாராட்டியிருப்பது அத்துறையில் நாவலர் தமிழ் பேசும் அனைவருக்கும் ஆற்றிய சேவையின் சிறப்பினை உணர்த்துவதாகும்.

அச்சப் பிழைகளற்ற அரிய பதிப்புகளை வெளியிட்டவர் நாவலர். அவர் தானே பிரதிகளை அதி சிரத்தையுடன் திருத்திக் கொடுப்பாரென்றும், ஒருமுறை திருத்திய பிழையை மீண்டும் அச்சக் கோர்ப்பவர் கவலையீனமாக விட்டால் மனங்கொதிப்பாரென்றும், அச்சக் கோர்ப்பவர்களும் அவரிடம் பெருமதிப்போடு பணியாற்றினரென்றும் நாவலரை அறிந்தோரிடம் தான் கேள்விப்பட்டதாகத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள முதிர்ந்த ஒரு தமிழ்ப் புத்தக வெளியீட்டாளர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்.

சைவச் சிறுவர் தங்கள் சமயத்திலும் நாட்டிலும் கலாசார மரபுகளிலும் இயற்கையிலும் பற்றும் ஈடுபாடும் கொண்டு முறையாகக் கற்க உதவும் வகையில் நாவலர் எழுதிய பாலபாடங்கள் அன்று சென்னைப் பாடநூற் சபையினர் வெளியிட்ட பாடப் புத்தகங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவை எனப் பாராட்டப் பட்டவை. அந்த வகையிலே தக்க குழலிற் பாலருக்குத் தமிழ் புகட்டும் முறையினைத் தமிழ் நாட்டாருக்கு உணர்த்தியவரும் நாவலரே.

இவ்வாறு பலவழிகளிற் சுயநலந் துறந்து நாவலர் பணியாற்றியமையினாலே தான் “முன்னே பல காலங்களிலும் தமிழகத்திலிருந்து தான் பெற்ற சில சிறு நன்மைகளை வட்டியுடன் பெருக்கி, ஒரு காலத்து ஒருமுகமாய்ப் பழங்கடனைத் தீர்த்து, என்றுந் தீர்க்கொணாதவாறு தமிழகத்தை ஈழநாட்டுக்குக் கடமைப்படுத்திய பேருபகாரி நாவலர் என்றால் அது மிகையாகாது” என்றனர் போராசிரியர் சோமசுந்தர பாரதியார்.

இப்பேருபகாரி சிதம்பரத்திலே 1864ஆம் ஆண்டிலே தாபித்த சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை ஒரு தொடக்கப் பள்ளியாக இருந்து 1945ஆம் ஆண்டில் உயர் தொடக்கப் பள்ளியாக வளர்ந்து 1949இல் உயர்நிலைப் பள்ளியாகச் சிறந்து தவத்திரு ஆறுமுகநாவலர் உயர்நிலைப் பள்ளி என்ற பெயருடன் இன்று திகழ்கிறது. அத்துடன் புலவர் புகுமுக வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் பள்ளி ஒன்றும், சித்தாந்தக் கல்லூரி ஒன்றும் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

நாவலர் பெயரிலமைந்துள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஏறக்குறைய முப்பது சிறந்த தகுதிகள் பெற்ற ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுகின்றனர். சாதிபேதங்களை ஒதுக்கிவிட்ட மாணவர்கள் ஒன்றாயமர்ந்து காலத்துக்கேற்பக் கல்வி கற்கின்றனர். நாவலர் பள்ளிகளைச் சேர்ந்த மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் ஊர்மக்களும் பின்தொடர நாதஸ்வர இசையுடன் நாவலர் திருவுருவப் படமும் சுவடிகளும் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்படும். மாலையிலே மாணவிகள் நாவலர் அம்மானை, நாவலர் கும்பி ஆகியவை பாடியாடுவதும், நாவலர் வாழ்க்கையின் சில பகுதிகளை மாணவர்கள் நடிப்பதும் உண்டு.

“அமிழ்தின்நற் சுவைதெரிவார் அச்சுவையின் இனிதென்னத்
தமிழின்நற் சுவைதெரிந்த தமிழன் யார்? அம்மானை!
தமிழின்நற் சுவைதெரிந்த தமிழன்நம் ஆறுமுக
அமிழ் தென்சொல் நாவலர்என் றறைந்திடுவாய், அம்மானை!
அவர்தம்நற் புகழ்பாடி ஆடுதுங்காண் அம்மானை!”

என்று பாடி அம்மானை ஆடுவதும்,

“பெறலரும் குருவெனப் பேணிநாம் போற்றிடப்
பிறந்தெமை யாட்கொண்ட பெரியவன் அரியவன்”

என நாவலரைத் துதிப்பதும், ஈழத்து நாவலரைத் தமிழ்நாட்டோர் ‘எமையாட் கொண்டவர் ‘நம் நாவலர்’ என உரிமை பாராட்டும் சிறப்புக்குச் சான்றாகும். இன்று சென்னையில் அமைந்துள்ள ஆறுமுக நாவலர் அச்சகம் கிடைத்தற் கரியவான நாவலர் வெளியீடுகளை மீண்டும் வெயிடும் முயற்சியில் முனைந் திருப்பதும் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

இராமலிங்கம் பிள்ளையின் அருட்பாத் தொடர்பாகச் சிதம்பரத்தில் நிகழ்ந்த சர்ச்சைகள் குறித்துத் தரப்படும் மாறுபட்ட விளக்கங்கள் நாவரைப் பற்றிய தமிழ் நாட்டவர் சிலரின் மாறுபட மயங்கிய மதிப்பீடுகளை ஓரளவுக்குக் காட்டுவ தோடமையாது நாவலர் பெருமைக்குக் கரிபூசும் சிலரது முயற்சியையும் இனங் காட்டுவனவாகும்.

சிதம்பரத்துக்கு அண்மையிலுள்ள கருங்குழியிற் பிறந்த இராமலிங்கம் பிள்ளை பாக்களை அருட்பாக்கள் என்ற அவரது சீடர்கள் கொண்டாடிய போது அவ்வாறு அவற்றைப் போற்றுதல் தகாது என்று கூறிய நாவலர், ‘போலியருட்பா மறுப்பு’ என்ற பிரசுரத்தினை வெளியிட்டமை ஒப்ப முடிந்தது. சபாபதி நாவலரும், பரசமய கோளரி சதாவதானம் நா. கதிரவேற் பிள்ளையும் கூட இராமலிங்கம் பிள்ளை பாக்கள் அருட்பா எனக் கொண்டாடப்படுவதைக் கண்டித்தனர்.

நாவலர் மீது குரோதங் கொண்ட சில தீட்சிதர்கள் இராமலிங்கம் பிள்ளை யோடு 1869இல் சிதம்பரப் பேரம்பலத்திலே ஒரு கூட்டங்கூடி, நாவலரைத் தூஷித்ததாகவும், அது சம்பந்தமான சில வழக்குகள் மஞ்சக்குப்ப நீதி மன்றத்திலே

தொடுக்கப்பட்டதாகவும், தாம் நாவலரை அவமதித்துப் பேசவில்லையென்று இராமலிங்கம் பிள்ளை மறுக்க அவர் மீதான வழக்கை நாவலர் கைவிட்டார் என்றும் நாவலர் சரித்திரம் எழுதிய கைலாயபிள்ளை கூறியுள்ளார்.

நாவலர் தாமெழுதிய மத்தியாவாத நிரசனம் என்ற கட்டுரையிலே, “சுக்கில வருஷ ஆனி உத்திரத் தரிசனத் தினத்திலே, சிதம்பரத்துப் பேரம்பலத்திலே, வெகுசனன் கூட்டத்திலே சுவாமி சன்னிதானத்திலே, சைவப் பிரசாரகரை அவதூறாகப் பேசிய இராமலிங்க பிள்ளை, அடுத்த மார்கழித் திருவாதிரைத் தரிசன தினத்திலே, மஞ்சக்குப்பக் கோட்டிலே வெகுசனக் கூட்டத்திலே நியாயாதிபதியெதிரே, தாஞ்சைவப் பிரசாரகரை அவதூறாக ஒரு சிறிதும் பேசவில்லையென்று மறுத்து, எல்லாராலும் நகைக்கப்பட்டது. அவ்வழக்குப் புத்தகம் பேசும்” என்று தெளிவுபடக் கூறியிருப்பது அதனை உறுதிப்படுத்தும். சைவப்பிரசாரகர் என்ற புனைபெயர் நாவலருடையதே.

சிதம்பரத்திலே சிவாகம நிந்தையும் சிவதீட்சை நிந்தனையும் புரிந்த பூசகர்களைக் கண்டித்து நாவலர் பிரசங்கம் செய்தனராகையால், அவர்பாற் தீட்சிதர்கள் குரோதங் கொண்டிருத்தல் கூடும். நாவலர் மீது தீட்சிதர்களும் ஒரு வழக்குத் தொடுத்ததாகவும் அவ்வழக்கில் வழக்காளிக்கே அபராதம் விதிக்கப்பட்டதாகவும் கைலாயபிள்ளை எழுதியிருக்கிறார்.

இது இவ்வாறிருக்க, அருட்பா - மருட்பா விவாதம் இராமலிங்க வள்ளலார் வாழ்ந்த காலத்திலே நீதிமன்றம் வரை சென்றதாகவும், நீதிமன்றத்துக்கு வள்ளலார் வந்தபோது குற்றம் சாட்டியவர் எழுந்து நின்றார் என்றும், வள்ளலார் பாடல்கள் அருட்பாக்களே என்று நீதிபதி தீர்ப்பளித்தார் என்றும் 27.9.69 அன்று சென்னையில் நிகழ்ந்த ஒரு விழாவினைத் திறந்து வைத்த போது தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சரான திரு. மு. கருணாநிதி பேசினார்.

இதனைத் தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதியின் கண்டறிந்த கருத்தெனக் கொள்வதைக் காட்டிலும் சில தொழிலதிபர்களையும் பஞ்சாலை முதலாளிகளையும் அரசியலாளர்களையும் சார்ந்த ஊன்றிய நலன்பேணும் சில ஜனரஞ்சகப் பேச்சாளர்களினதும் எழுத்தாளர்களினதும் கூற்றுக்களின் எதிரொலி எனக் கொள்வதே சாலும்.

திரு. கருணாநிதி வெளியிட்டகருத்து ஆதாரமற்றதென்பதை 1-12-69 அன்று சிதம்பரத்தில் நடைபெற்ற 90ஆம் நாவலர் குருபூசை விழாவில் வரவேற்புவுரை நிகழ்த்திய நாவலர் அறநிலையக் குழுவின் நற்பொறுப்பாளர் திரு. தி. க. இராசேகரன் விளக்கியுள்ளார். நாவலருக்கும் இராமலிங்க வள்ளலாருக்கும் மஞ்சக் குப்பத்தில் நடந்த மானநட்ட வழக்கில் நாவலர் மட்டும் இருப்பதற்கு ஆசனம் அளிக்கப்பட்டதென்று நாம் தக்கார்பாற் கேள்விப்பட்டதாகவும் திரு. இராசேகரவரன் அழுத்தமாக கூறியுள்ளார். அவர் குறிப்பிடும் வழக்கு கைலாயபிள்ளை குறித்துள்ள நாவலரை அவமதித்தமை சம்பந்தமான வழக்காயிருக்க வேண்டும் ஏனெனில், “நாவலர் வள்ளலார் பெருமக்கள்

இருவருக்கும் இடையில் அருட்பா மறுப்பு வழக்கு நடக்கவில்லை” என்று திரு. இராசேசுவரன் அழுத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார். அவர் கூற்றுக்கு ஆதாரமாக அமைந்திருப்பது திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் 1908இல் எழுதியுள்ள நா. கதிரவேற்பிள்ளையின் வரலாறாகும்.

சென்னை சிந்தாதிரிப் பேட்டை வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்த சபையார் நா. கதிரவேற்பிள்ளை நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளைத் திரட்டி, ‘இராமலிங்கபிள்ளை பாடல் ஆபாசதர்ப்பணம் அல்லது மருட்பா மறுப்பு’ என்ற பெயரில் வெளியிட்டனரென்றும், அவ்வெளியீட்டுக்கெதிராகவே இராமலிங்க வள்ளலாரின் அண்ணன் மகனான வடிவேற்பிள்ளை வழக்குத் தொடுத்தனர் என்றும் அவ்வழக்கு ஆறுமாத விசாரணையின் பின் 21.11.1904 ல் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டதென்றும் திரு. வி. க எழுதியுள்ளார். எனவே முதிராச் சந்தர்ப்பவாத அரசியலோடு இலக்கியத்தையும் வரலாற்றையும் குழப்புவோர் சிலரது நாவலர் பெருமைக்குத் திரைபோடும் முயற்சி பூனை கண்ணை மூடிக்கொள்ளும் செயலுக்கே ஒப்பாகும்.

1967ஆம் ஆண்டிற் சிதம்பரத்தில் நடந்த நாவலர் குருபூசையை முன்னிட்டு அன்று தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சரின் சிறப்பாலோசகராயிருந்த திரு. என். முருகேச முதலியார் அனுப்பிவைத்த செய்தியில், இரு முக்கிய கருத்துக்களை வெளியிட்டார். சென்னையின் இரண்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு நடைபெற விருக்கும் வேளையில் நாவலர் பெயர் சிறப்பாக நினைவு கூரப்பட வேண்டிய தென்றும், இலங்கையையும் இந்தியாவையும் சேர்ந்த அவரது அபிமானிகள் அவருக்குச் சிலையெடுத்து நன்றிக் கடன் பாராட்டக் கூடுமென்றும் அவர் கூறியிருந்தார்.

சிதம்பரத்தில் நாவலர் சிலை பஞ்சலோகத்தில் அமைந்ததோடு இலங்கையிலும் நாவலருக்கு சிலையெடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு முன் சென்னையில் நடந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் போது, நாவலருக்கு உரிய கௌரவம் அளிக்கப்படாமை ஈழத்தவருக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் வரலாற்றிற்கு பல தமிழ் நாட்டவருக்கும் கவலை தந்தது. ஏனென்றிற் பேராசிரியர் கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் எடுத்துரைத்திருப்பது போலத், “தமிழகத்திலே யாழ்ப்பாணத் தமிழ் செந்தமிழ் என்று நிலைநாட்டியும், நாவலர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றும், சைவப்பிரசங்கமாரி பொழிந்து சைவப் பயிரை வளர்த்தும், சைவ ஆதீனங்களிற் பலருக்குச் சமய அறிவும் தமிழறிவும் ஊட்டியும், சிவநிந்தனையையும் போலிக் கொள்கைகளையும் நீக்கியும், சிதம்பரச் சைவவித்தியாசாலை மூலம் தமிழ்க் கல்வியைச் சமய அடிப்படையில் வளர்த்தும், நாவலர் பதிப்பு என்று எவரும் மதிப்புக் கொடுக்கக்கூடிய முறையில் நூல்களைப் பிரசுரித்தும் தமிழகத்தை ஈழநாட்டிற்குச் கடமைப்படுத்தியிருக்கின்றார் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர்.”

(150 ஆவது ஆண்டு மலர், 1972)

சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் தமிழ்த் தொண்டு

“அயலான் அழியக் காண்கிலும் மனம் தளம்புகின்றதே! தமிழ்மாது நும் தாயல்லவா? இவள் அழிய நமக்கென்னவென்று வாளா இருக்கின்றீர்களா! தேசாபிமானம். மதாபிமானம், பாஷாபிமானமென்று இவை இல்லாதார் பெருமையும் பெருமையாமா?”

இக்கேள்விகள் அர்த்தபுஷ்டிமிகுந்தவை; சிந்தனைக் குரியவை. இக்கேள்விகளைச் சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுப்பியவர் யாரெனில் அவர்தான் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை.

மூன்று நான்கு நூற்றாண்டுகளாக எமது கீழைத்தேய மக்களிடையே வேர்விட்டு வளர்ந்துவிட்ட மேலைத்தேய நாகரிக மோகமும் ஆங்கிலமொழி மோகமும் உச்சநிலையடைந்திருந்த சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே, அவ்வந்திய நாகரிகமும் மொழியும் பலருக்குப் பெரும் பதவிகளையும் கௌரவங்களையும் ஈட்டித்தரத் தக்கவையாக விளங்கிய வேளையிலே மேற்கண்ட வினாக்களை ஒருவர் எழுப்பினார் என்றால், எமது வாழ்க்கையிலும் பண்பாட்டிலும் மொழியிலும் அவருக்கிருந்த நேர்மையான ஆர்வமும் பற்றும் சொல்லாமலே போதரும்.

அந்தக் காலகட்டத்திலே இத்தகைய வினாக்களைத் தம்முள் எழுப்பியவர்கள் தான் இந்த நூற்றாண்டிலே தமிழும் தமிழர் வாழ்வும் தமிழர் பண்பாடும் பல்வேறு துறைகளில் மறுமலர்ச்சி கண்டு செழிக்க வழிகோலியவர்களாவார்கள். அத்தகைய யோருள் முக்கியமான ஒருவர் தாமோதரம்பிள்ளை.

தேசாபிமானத்தையும் மதாபிமானத்தையும் பாஷாபிமானத்தையும் பேச்சோடு நிறுத்திக் கொள்ளாது, செயலில் இறங்கிச் செயற்கரியவற்றைச் செய்து ஏனை யோருக்கு உயரியதொரு முன்னோடியாய் அமைந்தவர் தாமோதரம்பிள்ளை.

1832 ஆம் ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 29 ஆம் நாள் யாழ்ப்பாணத்துச் சிறப்பிட்டியிலே வைரவநாதருக்கும் பெருந்தேவிக்கும் புதல்வராய்ப் பிறந்தவர் தாமோதரம்பிள்ளை. தான் தந்தையாரிடமும் சிறந்த தமிழ் வித்துவானாகிய

சுன்னாகம் முத்துக்குமாரக் கவிராயரிடமும் சிறுவயதிலே தமிழ் பயின்ற தாமோதரம்பிள்ளை, தெல்லிப்பழை அமெரிக்க மிசன் பாடசாலையிலும், வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியிலும் ஆங்கிலத்தில் உயர்கல்வி கற்றார். கோப்பாய் போதனா வித்தியாசாலையின் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றிருந்த தாமோதரம் பிள்ளையைச் சென்னைக்கு அழைத்தவர் ஆறுமுகநாவலரையும் சென்னைக்கு இட்டுச் சென்ற பேர்சிவல் பாதிரியாராவார். அவர் அழைப்புக்கிணங்கித் தமிழில் முதன் முதல் செய்திகளை வெளியிட்ட 'தினவர்த்தமானி' பத்திரிகை ஆசிரியராகத் தாமோதரப்பிள்ளை சென்னை சென்றார். அவரது தமிழ்ப் புலமை பின்னர் அவரைச் சென்னை இராசதானிக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதராக்கியது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவப்பட்டபோது, அதன் முதற்பட்டதாரியாகச் சித்தியெய்தினார். அவரோடு பட்டதாரியாகச் சித்தியடைந்த இன்னொருவர் அவரது ஆசிரியாராயிருந்த விசுவநாதபிள்ளை ஆவார். அதன் பின் கள்ளிக்கோட்டை இராசாங்க வித்தியாசாலையிலும் சென்னை அரசாங்க வரவுசெலவுப் பகுதியிலும் பணிபுரிந்த தாமோதரப்பிள்ளை சட்டக் கல்வி பயின்று பி. எல். பட்டம் பெற்றுக் கும்பகோணத்தில் வக்கீலாகப் பேரெய்திப் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தான நீதிபதியாகப் புகழடைந்தார். அப்பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக்கழத்தின் தமிழ்ப் பரீட்சகராகப் பணிபுரிந்தார்.

நிரந்தரமாக ஓய்ந்து போகும் வரை ஆர்வத்தோடும் சுறுசுறுப்போடும் பல நற்கருமங்களை ஆற்றிய தாமோதரப்பிள்ளை தமிழ்நாட்டில் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியராகப் பணியாற்றியதும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற் முதற்பட்ட தாரியாகச் சிறந்ததும், அத்தேசத்தில் நீதிபதியாகவும் கல்விமானாகவும் புகழ்பூத்ததும் வியத்தகு சாதனைகள் மட்டுமல்லாது ஈழநாட்டவர் பெருமையோடு பேசத் தக்கவையுமாகும். ஆயினும், தமிழ் வரலாற்றில் அவர் நிலையான இடம் பெற்றதும் தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரும் நன்றியுணர்வோடு போற்றும் தகைமை பெற்றதும் அவர் பதிப்பித்த நூல்களின் மூலமாகவாகும். திறமை வாய்ந்த ஒரு பதிப்பாசிரியராக, அத்துறையிற் சிறந்த ஒரு வழிகாட்டியாக அவர் என்றும் நினைவு கூரப்படுவார்.

அவர் 1853 இல் கோப்பாய் வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராயிருந்த வேளையில் நீதி நெறி விளக்கத்தை உரையோடு வெளியிட்டாராயினும், செல்லுக்கிரையாகக் கிடந்த பண்டைத் தமிழ் நூல்களை மக்கள் மன்றத்திற் பவனிவர விடும் முயற்சியில் அவர் மும்முரமாக முனைந்து ஆறுமுக நாவலருடன் இணைந்த பின்னரேயாகும். அவர்கள் இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் துணையாகவும் காவலாகவும் அமைந்து உலோகோபகாரப் பணிகளில் ஈடுபட்டனர்.

சில புலவர்களின் இல்லங்களிலே ஓலைச் சுவடிகளாய்க் கிடந்து சிதைந்த தமிழைத் தேடியெடுத்து உயிரோடு உலவ விடும் பொருட்டுத் தாமோதரம் பிள்ளை எடுத்த முயற்சிகள் எளிதிற் கைகூடியவை அல்ல. வருவாயின்றிப் பெரும் பணச் செலவையே வேண்டி நின்ற அம்முயற்சிகள் வேறு பல

துன்பங்களையும் தருவனவாயிருந்தன. தமது கலித்தொகைப் பதிப்புரையிலே தாமோதரம்பிள்ளையே பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: “ஏடு எடுக்கும் போது ஓரஞ் சொரிகிறது. கட்டு அவிழ்க்கும் போது இதழ் முரிகிறது. ஒற்றை புரட்டும் போது துண்டு துண்டாய்ப் பறக்கிறது. இனி, எழுத்துக்களோ வென்றால், வாலுந் தலையுமின்றி நாலுபுறமும் பாணக்கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின்றது.”

இவ்வாறு குறிப்பிட்டார் தாமோதரம்பிள்ளை. அது மட்டுமன்று, கிடைத்தற் கரியாயிருந்த ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தேடியெடுத்துச் சொரிந்து முரிந்து பறந்த ஏடுகளை ஒருவாறு ஒழுங்குபடுத்தி, வாலுந் தலையுமின்றிக் குழம்பிக் கிடந்த எழுத்துக்களைச் சிரமப்பட்டு பரிசோதித்துப் பிழையின்றிப் பிரதி செய்து, வரவு நோக்காது செலவிட்டுப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட போது அதற்குக் கைமாறாக வசவுரைகளையும் ஏற்றுச் சகிக்க வேண்டியதாயிற்று. குறை காண்பதே பாண்டித் தியத்திற்கு இலட்சணமெனக் கருதிய புலமைக் காய்ச்சல்காரர் சிலர் திரைமறைவி லிருந்து தாமோதரம் பிள்ளையைத் தூற்றியபோது ஆறுமுகநாவலர் அவர்களுக்கு ‘நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்த’ நேர்ந்தது. ‘திராவிடப் பிரகாசிகை’ யிலே தாமோதரம் பிள்ளையைக் குறித்துச் சபாபதி நாவலர் எழுதியிருப்பவையும் வசவுரைகளே.

தமிழ் நூல்கள் செல்லுக் கிரையாகக் கிடக்க அவற்றைப் பேண நினையாது தம் புலமையையே மெச்சித் தின்று கொண்டு கிடந்த பண்டிதர்களின் வாழ்க்கை எதிர்பாராது, வசவைப் பொருட்படுத்தாது, தாமோதரம்பிள்ளை தம்கருமமே கண்ணாயினார். தன்கைப் பொருளை மட்டுமன்றிக் கண்ணீரையும் வியர்வை யையும் கூட உரமாகப் போட்டுத் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் சேனா வரையருரை, வீரசோழியம், திருத்தணிகைப் புராணம், இறையனார் அகப்பொருள், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நச்சினார்க்கினியார் உரை, கலித்தொகை, இலக்கண விளக்கம், குளாமணி, தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார நச்சினார்க்கினியர் உரை ஆகியவற்றைச் சீராக வெளியிட்டார். அவரது தமிழ்ப் புலமையும் ஆங்கில அறிவும் அப்பதிப்புகள் செம்மையுற உதவின.

தாமாகவும் சில நூல்களை இயற்றிய தாமோதரம்பிள்ளை சிறந்த உரை நடையாசிரியராகவும் கவிதையாக்கும் வல்லமையுள்ளவராகவும் திகழ்ந்தார். அன்றைய தேவைகளை நன்குணர்ந்த காரணத்தால் வித்தியாசாவை ஒன்றினையும் அவர் ஏழாலையில் நிறுவினார்.

இந்நூற்றாண்டிலே தேசிய உணர்வும் விடுதலையுணர்வும் பாரம்பரிய உணர்வும் எம் உள்ளங்களிலே உதயமாகவும், எமது வாழ்வையும் மொழியையும் பண்பாட்டையும் தனித்துவத்தையும் நாம் வளர்த்துக்கொள்ளவும் எமக்கு உறுதியளித்த எமது பண்டை நூல்கள் பலவற்றைப் பாதுகாத்துப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு அத்துறையிற் சிறந்த ஒரு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்த தாமோதரம் பிள்ளை இந்நூற்றாண்டு பிறந்த அன்று தம் பூதவுடலை நீத்தார். அவருடைய புகழ் அவரது பதிப்புக்களிலும் ஏனைப் பணிகளிலும் என்றும் வாழும்.

(வானொலி உரை, 1973)

தமிழ் வசனநடை வளர்ச்சியில் ஈழத்தவர் பங்கு

சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை

ஒரு காலத்தில் செய்யுள் பெற்றிருந்த முதன்மையான இடத்தை இன்று வசனநடை பெற்றிருப்பது விதந்து குறிப்பிடப்படுவதொன்றாகும். இம்மாற்றத்துக்கு அத்திவாரமிட்டவர்கள் அதாவது தமிழ் வசன நடை காத்திரமானதாகவும் கலைத்திறனுடையதாகவும் சுவைபொருந்தியதாகவும் உணர்ச்சி நயமுடையதாகவும் சிருஷ்டியாற்றல் பெற்று வளரக் காலாயமைந்தவர்கள் சென்ற நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சில தமிழ் அறிஞர்கள். பழைய வசனநடை கடின மிக்கதாகவும் இலேசிற்பொருள் புலப்படாததாகவும் இருந்தமையினால் உரைகளுக்கே வேறு உரைகள் தேவைப்பட்டன. சென்ற நூற்றாண்டிற் கூட இம்மென்னு முன்னே எழுநூறும் எண்ணூறும் அம்மென்றால் ஆயிரமும் பாடவல்ல வராயிருந்த பல புலவர்கள் வசன ஆக்கம் இல்லாதவராயிருந்தனர். ஆறாயிரம் விருத்தங்களில் விஷ்ணுபுராணத்தைத் தமிழில் இயற்றிய சுப்பிராய ஐயர் அந்நூலுக்கு முன்னுரை எழுதப் பெரும் துன்பப்பட்டார் என்றும், எட்டு நாட்கடுமுயற்சியில் ஒன்றரைப் பக்கங்கள் ஒருவாறு எழுதிமுடித்தார் என்றும் கூறப்படுவதிலிருந்து இந்நிலைமையினை ஒருவாறு ஊகிக்கலாம். இந்நிலையில் எளிமையும் இனிமையும் உணர்ச்சிச் செறிவும் பொருந்திய வசனநடை வளர்ச்சிக்கு உதவிய சிலருள் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையும் குறிப்பிடத்தக்கவராவார்.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை இந்தியத் தமிழ் நாட்டிலேயே பெரும் பணியாற்றியவராயினும் அவர் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர். இலங்கை வாழ்விலும் வரலாற்றிலும் எமக்குரிய பங்கு அழுத்தி நோக்கப்படும் காலத்தில், தமிழ் மொழி இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இலங்கை அறிஞர் ஆற்றிய பணிகள் ஆழ அகல எடுத்தாழப்படுவது புரிந்து கொள்ளத்தக்க ஒன்றாகும். அவ்வகையில் தமிழ் வளர்ச்சிக்குச் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஆற்றிய பணிகளைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் விளக்கி, அவர் புகழை நிறுவும் வகையில் 1950 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 17ஆம் திகதி ஞாயிறு ஈழகேசரியிற் பண்டிதமணி சி.

கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை சிறப்பாய்க் குறிப்பிடப்படத் தக்கதாகும்.

மேலைநாட்டுப் பண்பாடும் கல்வியும் பரவிய ஒருகாலத்தில், மேலைத் திசைக் கல்வி பெற்றுப் பட்டதாரியாகி நீதிபதியாகவும் உயர்ந்தவர் தாமோதரம் பிள்ளை. அக்காலத்தில் மேனாட்டுக் கல்வி பெற்றுயர்ந்த பலர் புதுமை மோகத்திலே தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் புறக்கணித்ததோடு தம் தனித்துவத்தையும் இழந்தனர். ஆனால் மாற்றங்களின் நன்மைகளைக் கிரகித்துக் கொண்டும் அதே நேரத்தில் சொந்தக்காரர்களின் பிறந்த மண்ணிற் காலூன்றி நிமிர்ந்து நின்றும் செயற்பட்டவர்கள் பலதுறை முன்னோடிகளாய் வரலாற்றில் உயர்ந்தனர். அத்தகையவர் தாமோதரம்பிள்ளை ஆகையினால், அவரது பணிகளையும் பங்களிப்புக்களையும் திரும்பிப் பார்த்துப் பெருமைப்படுவதோடு எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய உற்சாகத்தையும் பாடங்களையும் வழிவகைகளையும் பெற முடிகிறது.

1832ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 12ஆம் திகதி சிறுப்பிட்டி எனும் கிராமத்திற் பிறந்தவரும் இந்நூற்றாண்டு பிறந்த அன்று தன் மண்ணுலக வாழ்வை முடித்துக் கொண்டவருமான தாமோதரம்பிள்ளை ஆங்கில உயர்தரக் கல்வியோடு தமிழ்க் கல்வியையும் விரும்பிப் பெற்றவர். தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களையும் ஆழக்கற்றவர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தாய்மொழியிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும், வரலாற்றிலும் அவற்றின் வளர்ச்சியிலும் அபிமானங்கொண்டு திரவியலாபத்தைக் கருதாது தேசோபகாரங் கருதிச் செயலாற்றியவர்.

தாமோதரம் பிள்ளை பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களுக்கு வாழ்வளித்து அச்சேற்றிய பதிப்பாசிரியராகவே புகழ் பூத்தவர். கவியாற்றலும் கைவரப் பெற்றவர். அத்தோடமையாது தமிழ் வசனமானது காலத்துக்கேற்ற வலுவினையும் வாய்ப்புகளையும் வளர்த்துச் சிறக்கவும் அவர் உதவினார். தாம்பதிப்பித்த நூல்களுக்கு நீண்ட பதிப்புரைகளை எழுதிய தாமோதரம் பிள்ளை சைவமகத்துவம் எனும் வசனம் விரவிய நூலையும் ஆறாம் ஏழாம் வாசக புத்தகங்களையும் ஆக்கியுள்ளார். தினவர்த்தமானி என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராகச் சிலகாலம் தாமோதரம்பிள்ளை பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களுக்கு வாழ்வளித்து அச்சேற்றிய பதிப்பாசிரியராகவே புகழ் பூத்தவர். கவியாற்றலும் கைவரப் பெற்றவர். அத்தோடமையாது தமிழ் வசனமானது காலத்துக்கேற்ற வலுவினையும் வாய்ப்புக்களையும் வளர்த்துச் சிறக்கவும் அவர் உதவினார். தாம்பதிப்பித்த நூல்களுக்கு நீண்ட பதிப்புரைகளை எழுதிய தாமோதரம் பிள்ளை சைவமகத்துவம் எனும் வசனம் விரவிய நூலையும் ஆறாம் ஏழாம் வாசக புத்தகங்களையும் ஆக்கியுள்ளார். தினவர்த்தமானி என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராகச் சிலகாலம் பணியாற்றியமையும் மறக்கற் பாலதன்று. தாமோதரம் பிள்ளையின் வசன வெளியீடுகளிற் கிடைப்பனவற்றை நோக்குமிடத்துப் பல சிறப்பம்சங்களை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

வீரசோழியப் பதிப்புரையில் உள்ள பின்வரும் பகுதி தர்க்கரீதியாகத் தன்கருத்து நிறுவும் தாமோதரம்பிள்ளையின் திறனைக் காட்டும். அப்பகுதி வருமாறு: “தமிழிலக்கணக்கடன் முழுதுண்டு, இலக்கணக் கொத்து ஏப்பமிட்டு வடிந்து, நிலம் நீர் எனப் பொது வெழுத்தான் வரினுந் தமிழே என்று வற்புறுத்துவான், “பொதுவெழுத்தானுஞ் சிறப்பெழுத்தானுமீரெழுத்தானுமில்ங்குந் தமிழ் மொழி” என்று சூத்திரமியற்றிய சுவாமிநாத தேசிகரே, தம்மரபின் முன்னோர் மதத்தை மறந்து, “நூலுரை போதகாசிரியர் மூவருமுக்குண வசத்தான் முறை பிறழ்ந்தறைவரே” என்னுந் தன்விதிக்குத் தன்னையே இலக்கியமாக ஒப்பித்தாற் போல, “அன்றியு மைந்தெழுத்தாலொருபாடையென் - றறையவு நாணுவரறிவுடையோரே” யென்று மாழ்கினர். இது வடமொழி பயிற்சியேயிக்குடையராய் அதன்மேற் கொண்ட பேராபிமானத்தாலும், அம்மொழியின்மேற் நென் மொழியன்றிப் பிறிது மொழி தெரியாக் குறைவாலும் நேர்ந்த வழுவன்றோ? உலகத்தில் எப்பாணைக்குஞ் சிறப்பெழுத்துச் சிலவெழுத்தேயாம். உரப்பியும் எடுத்துங்கனைத்தும் ஒவ்வொன்றையே வேறு மும்மூன்றையும் விகற்பித்துச் சரிக்கும் ஐவர்க்கத்தையும் கூட்டெழுத்தையும் ஒழித்தால் எட்டெழுத்தாலொரு பாணையின்றேயென்று சமஸ்கிருதத்தையும் புரட்டி விடலாமே. இங்கிலிஷ் பாணையில் வடமொழிக்கில்லாத எழுத்துக்கள் இரண்டாதலால் இரண்டெழுத்தாலொரு பாணையின்றேயென அதனையும் மறுப்பார் போலும். இரண்டற்குப் பொதுவாயுள்ளவற்றை ஒன்றற்கே உரியனவாகத் தீர்த்து நடுவு நிலைமை குன்றல் இவர் போலியர்க்குப் பெருங்குற்றமாம். உண்மை உரைப்பின் வீரமாபுரிப் பாணையாகிய லத்தீனுக்கும் இங்கலீஷுக்குமுள்ள சம்பந்தமே சமஸ்கிருதத்திற்குந் தமிழுக்குமுள்ள தெனக் கொள்க.”

இப்பகுதியில் பிறர் மதம் மறுத்துத் தம்மதம் நிறுவும் தாமோதரம்பிள்ளையின் வசனநடை வன்மையைக் கண்டு தெளியலாம். வடமொழி சொற்கள் ஒரோவிடத்துக் காணப்பட்டனும் அதிகமில்லை.

அவரது தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் முதற் பந்தியை நோக்குவோம். “படிப்பாரும் எழுதுவாரும் மன்றிப் பாணவாய்ப்பட்டுத் தேடுவாருமின்றிச் செல்லுக்கிரையாகியும் காலாந்தரத்தில் ஒன்றொன்றாய் அழிந்து போகும் பழைய தமிழ் நூல்களை இயன்றமட்டும் அச்சிட்டு நிலைநிறுத்தத் தொடங்கிய என் முயற்சிக்குதவியாக ஆங்காங்குள்ள தரும சீலர்கள், சென்ற வருஷம் வைகாசி மாதம் வரையும், எனக்கு அவ்வப்பொழுது உபகரித்த பணத்தொகையைக் கலித்தொகை, தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் இவற்றின் பதிப்புரையிலே அவர்கள் நாமதேயத்தோடு தெரிவித்திருக்கிறேன்” இப்பந்தி நீண்ட ஒரே வசனத்தில் அமைந்தாலும் கூறவந்த விடயத்தைக் குழப்பமின்றி அள்ளல் அளம்பலின்றி நேர்த்தியாகக் கூறுகிறது. ஒருபந்தி எத்தகைய ஒருமைப்பாடான கட்டுக்கோப்புடன் அமைய வேண்டுமென்பதற்கு இது நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாய் உள்ளது.

தாமோதரம்பிள்ளையின் வசனங்கள் அனேகமாக நீண்டவையேயாயினும் பொருளும் இடமும் நோக்கிச் சிறு வசனங்களையும் அவர் ஆண்டுள்ளார். உதாரணமாகப் பொருளதிகாரம் பதிப்புரையின் ஓரிரு பகுதிகளை நோக்குவோம்.

இளம்பூரணர் பேராசிரியர் உரைகள் முழுவதும் இப்போது இல்லை. கல்லாடனாருரை மிகச் சுருங்கியது. நச்சினார்க்கினியருரையே பிற்காலத்தது. பூரணமாகவும் விரிவாகவும் உள்ளதும் பெரும்பாலும் ஒதிவரப் பெற்றதும் அஃதொன்றே.....

“திரவிய லாபத்தை எவ்வாற்றானுங் கருதி முயன்றிலேன், கை நஷ்டம் வராதிருப்பதொன்றே எனக்குப் போதும். இதுவரையிற் பதிப்பித்த நூல்களால் எனக்குண்டான நஷ்டங் கொஞ்சமன்று.....” இப்பகுதிகளிற் சிறு வசனங்கள் தர்க்கரீதியான தொடர்புடன் அழகுற அமைந்திருக்கின்றன.

படிப்பாரை உடன்படவைக்கவல்ல வசனநடை சிறக்க உவமை முதலிய அணிகளையும் தாமோதரம்பிள்ளை கையாள்வார். வீரசோழியப் பதிப்புரையிலிருந்து ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

“தமிழ் தனிநிலாது தத்தளித்து, வடமொழிவல்லார் கைப்பட்டு அம்மை வார்த்த உடம்புபோலத் தேகமெல்லாஞ் சமஸ்கிருதத் தழும்பு ஏறியது. கொப்பளித்து திருமேனியிற் கொடுமுள்ளுமேறிய தென்னத் திசைச் சொற்கள் வந்து மரீஇன ஈற்றில் ஏழரை நாட்டுச் சனியும் பிடித்தாற் போல, “ஆவீன மழைபொழிய இல்லம் வீழ அகத்தடிமை சாவ மனையாள் மெய் நோவ-மாவீரம் போகு தென்று விதை கொண்டோட வழியிலே கடன்காரன் மறித்துக் கொள்ளச் - சாவோலை கொண்டொருவ னெதிரே யெய்தத் தள்ள வொண்ணா விருந்து வரச் சர்ப்ப தீண்டக் - கோவேந்தன் றூதர் நின்று கடமை கேட்கக் குருக்களுந் தட்சணைக்கு வந்து குறுக்கிட்டாரே” என்று துலுக்க சேனை வந்து விழுந்து தேசத்தைச் சூறையாடி ஆங்காங்கு இறவா தெஞ்சிய புத்தகங்களையும் அழித்தகன்றனர்” இங்கு கையாளப்பட்ட உவமைகள் தமிழுக்கேற்பட்ட அவல நிலையினைப் படிப்போர் உள்ளங்களிற் பதியவைக்கத்தக்கவை.

நகைச்சுவையுணர்வுடன் எதிரியைக் கிண்டல் செய்யும் தாமோதரம்பிள்ளையின் வசனநடைவன்மைக்கு இலக்கணம் விளக்கப் பதிப்புரையில் வரும் பின்வரும் பகுதி நல்லதோர் உதாரணமாகும்.

“இவர் தாமோதரம்பிள்ளை எனத் தன்பெயர் கைச்சாத்திட்டு அப்பத்திரிகையின் தமிழ் நடைக்கெல்லாந் தானே உத்தரவாதியென்று விக்கியாபனஞ் செய்தவர். பின்னர் கலியாண சுந்தரம் பெயர் கொண்டெழுந்து, யான் தாமோதரம் பிள்ளையென என் பெயரெழுதுதல் தவறென்றும் தாமோதரப் பிள்ளை என்றிருத்தல் வேண்டுமென்றுங் கிளம்புகின்றார். அப்படிப் பட்டவரோடு யாது வாதம் புரிவது? தன்பெயர் எழுதற்கே இன்னுங் கற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார்

போலும். இவரை எதிர்த்தல், “வென்றாலுந் தோற்றாலும் வசையேயன்றோ?”..... இந்தப் பகுதி எதிரியைச் சல்லடை போட்டுப் படிப்பார்க்கு நகைப்பினை விளைப்பதாகும்.

தாமோதரம்பிள்ளை கடும்புணர்ச்சிகளைத் தவிர்த்து எழுதவும் முயன்ற வராவர். தவத்தாற் தூயராய் அவற்றும் தமிழிற்கு என்றெல்லாம் எழுதினார். கம்பராமாயணத்தில் வரும் வாட்டடங்கண், கற்றரை ஆகிய பதச்சேர்க்கைகளை ரசிகமணி டி.கே. சி. வாள்த்தடங்கண் என்றும் கல்த்தரை என்றும் மாற்றிய வேளையிற் பாரதிதாசன் வாதித்தார். ஆனால் வாட்டடங்கண், கற்றரை என்றெல்லாம் வழக்கில் உச்சரிக்கப்படுவதில்லை. வாள்த் தடங்கள் கல்தரை என்றும் உச்சரிக்கப்படுவதில்லையே. எனவே இரு போக்குக்கும் இடைப்பட்ட தாமோதரம்பிள்ளை வழியில் வாட்டடங்கண் என்றும் கல்தரை என்றும் எழுதலாமோ வென்பது பரிசீலிக்கப்படத்தக்கதே.

தாமோதரம்பிள்ளை வசன சூளாமணியினை வித்துவான் தாவடி அம்பிகை பாக உபாத்தியாயரைக் கொண்டு சிறுவரும் வாசித்துத் தமிழ் பயிலத்தக்க தெள்ளிய நடையில் எழுதுவித்ததாகவும், பின்னர் சில கோட்பாடுகள் பொருந் தாமையினால் திராவிட பாடசபையார் சென்னை சர்வகலா சங்கப்பிரவேசப் பரீட்சைக்கு அந்நூலை நியமிக்க மறுத்த போது, வன்பாக்கம் கிருஷ்ணமாச் சாரியார் வெளியிட்ட மஹாராணி என்ற பத்திரிகையின் போக்குக்கேற்பத்தான் அதை மாற்றி அப்பத்திரிகையில் வெளியிட்டதாகவும், பின்னர் திராவிட பாட சபையார் கருத்துக்கமையக் கதையைப் பல்லாற்றால் அகல விரித்தும், நடையைப் பெரும்பாலும் உயரத் திரித்தும், இடைக்கிடையே ஒரு பொருட்டுப் பலபரி யாக்கங்களைத் தெரிந்தும், மூல நூலிலுள்ள அனேகஞ் செய்யுட்கள் அங்கும் இங்கும் கமழ விரித்தும் முழுவதும் மாற்றி இந்நூலைக் கற்றுத் தாம் எழுதியதாகவும் வசனமா சூளாமணிப் புற உரையில் கூறுகின்றார். இங்கு சிறுவரும் புரியத்தக்க தெள்ளிய நடைபற்றியும், பத்திரிகை ஒன்றின் போக்குக் கேற்ற நடைபற்றியும் பல்கலைக்கழகப் பாடநூலுக்கேற்ற உயரத்திரிக்கப்பட்ட நடை பற்றியும் தாமோதரம் பிள்ளை கூறுவதை ஆழ்ந்து அவதானித்தால் வேறுபட்ட வசன நடைகளில் அவருக்குரிய ஈடுபாடும், ஒவ்வொரு நடையினதும் பண்பும் பயனும் குறித்த விளக்கமும் தெளிவாகும்.

கலையும் சட்டமும் பயின்று பட்டம் பெற்ற தாமோதரம்பிள்ளை பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதராகவும், நியாயாதிபதியாகவும், நீதிபதியாகவும் திகழ்ந்தவர். இத்துறைகளில் அவர் ஈட்டிய அறிவும் அனுபவமும் அவரது வசனநடையில் எத்தகைய தாக்கங்களை ஏற்படுத்திற்றென்பது எதிர்கால ஆராய்ச்சியாளரால் ஆழ்ந்தகன்று நோக்கப்படத்தக்கதாகும்.

தாமோதரம்பிள்ளையின் வசனநடைபற்றிப் பேசும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் கலித்தொகைப் பதிப்புரையில் தாமோதரம்பிள்ளை எழுதியுள்ள சில வசனங்கள் அவசியம் நோக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. அவர் கூறுகின்றார்:

“ஏடு எடுக்கும் போது ஓரஞ் சொரிகிறது, கட்டு அவிழ்க்கும் போது இதழ்முரிகிறது. ஒற்றை புரட்டும் போது துண்டு துண்டாய்ப் பறக்கிறது. இனி எழுத்துக்களோவென்றால் வாலுந் தலையுமின்றி நாலுபுறமும் பாணக் கலப்பை மறுத்து உழுதுகிடக்கிறது..... எத்தனையோ திவ்விய மதுர கிரந்தங்கள் காலாந்தரத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் அழிகின்றன. சீமான்களே! இவ்வாறு இறந்தொழியும் நூல்களில் உங்களுக்குச் சற்றாவது கிருபை பிறக்கவில்லையா? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அயலான் அழியக் காண்கிலும் மனம் தளம்புகின்றேதே! தமிழ்மாதாநும் தாயல்லவா! இவள் அழிய நமக்கென்னென்று வாளா இருக்கின்றீர்களா! தேசாபிமானம் மதாபிமானம் பாஷாபிமானமென்று இவையில்லாதார் பெருமையும் பெருமையாமா?”

இவ்வசனங்களில் தமிழ் நூல்கள் செல்லுக்கிரையாகிக் கிடந்தமை கண்டு சாம்பித்துடித்த ஓர் உள்ளத்தில் ஒங்கிய குரல் ஆற்றொழுக்குப் போன்ற நடையில் ஓசை நயம் விரவ உணர்ச்சித் துடிப்புடன் அமைந்து ‘உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்’ என்ற பாரதி கூற்றை நினைவுபடுத்து கிறது.

சைவமும் தமிழும் வளர்த்த சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை

தமிழ்ப் புலமைத்திறனாலும் தன்னலங்கருதாப் பணிகளினாலும் தமிழ் கூறு நல்லுலகினை இலங்கைக்குக் கடப்பாடுடையதாக்கிய சான்றோர் சிலருட் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் சதாவதானி நா. கதிரைவேற்பிள்ளை ஆவார் தமது இருபத்திரண்டாம் வயதில் கல்வியறிவினைத் தேடும் வேட்கையின் விளைவாகத் தமிழ்நாடு சென்ற கதிரைவேற்பிள்ளை அறிவினைப் பெருக்கியதோடு அமையாது அவ்வறிவினை அங்கு பரப்புவதிலும் ஈடுபட்டார். பாடஞ்சொல்லிக் கொடுப்பதற்கும், பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்துவதற்கும், வாதங்கள் புரிவதற்கும் நூல்களை இயற்றுவதற்கும், உரைகளை எழுதுவதற்கும், நூல்களைப் பதிப்பிப்பதற்கும், அகராதி வெளியிடுவதற்கும் கதிரைவேற்பிள்ளை தம் ஆற்றலை அர்ப்பணித்தார்.

சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்க்கப் பல்லாற்றானும் பாடுபட்ட கதிரை வேற்பிள்ளைக்குப் பாராட்டுக்கள் பல கிடைத்தன. நாலவர், சதாவதானி, சைவ சித்தாந்த மகாபரம், மாயாவாத தும்சகோளரி, அத்துவித சித்தாந்த மதோத்தாரணர், அகராதிப் பேராசான் முதலான பட்டங்கள் அவருக்குச் சூட்டப்பட்டன. ஆயினும், அவரது வாழ்க்கைப் பாதை அவ்வளவு சுமுகமானதாக அமைந்திருந்ததென்று சொல்ல முடியாது. பல போட்டிகளையும் எதிர்ப்புகளையும் சோதனைகளையும் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. வழக்கு மன்றத்துக்குக்கூட இழுக்கப்பட்டார். எந் நிலையிலும் மனம் சாம்பிவிடாது எதிர்ப்புக்கள் யாவற்றையும் நிமிர்ந்து நின்று சமாளித்துத் தம்மதம் பேணிய அவரது துணிவும் ஆற்றலும் ஏனையவர்களுக்கு முன்னுதாரணங்களாக அமையத் தக்கவை.

இந்நிலவுலகில் முப்பத்தாறு வருடங்களே (1871 - 1907) வாழ்ந்த கதிரை வேற்பிள்ளை போதித்தார். சென்னைப் பச்சையப்பன், சாந்தோம், வெஸ்லியன் ஆகிய கல்லூரிகளிற் சிவகாலம் ஆசிரியப் பணியாற்றிய கதிரைவேற்பிள்ளை, தம்மை நாடியவர்களுக்குச் சிறந்த முறையில் பாடம் புகட்டினார். அன்னார் விட்டுச் சென்ற செல்வங்களுள் ஒன்றெனக் கொண்டாடப்படத்தக்க தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார், கதிரைவேற்பிள்ளை சரித்திரத்தை

ஒரு நூலாக எழுதி வெளியிட்டதோடு, வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் என்ற தம் நூலிலும் வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் கதிரைவேற்பிள்ளை பற்றி மதிப்போடு குறிப்பிடுகிறார்.

ஆங்கிலத்திற் பித்துக் கொண்டு திரிந்த எனக்குத் தமிழில் வேட்கையை எழுப்பியவர் அவரேயாவர் என்று கூறும் திரு.வி.க. கதிரைவேற்பிள்ளையிடம் கல்வி கற்கக் கிடைத்தமையினை வாழ்க்கையின் பேறாகவே கருதினார். எமதாசிரியன், எங்குரவன், எங்குருநாதன் என்றெல்லாம் கதிரைவேற்பிள்ளையைத் திரும்பத் திரும்பக் குறிப்பிடுவதில் திரு. வி.க. களிப்படைந்தார்.

சைவத்தைப் பேணுவதிலும் சாதாரண மக்களுக்கு விளக்குவதிலும் வேட்கை கொண்ட கதிரைவேற்பிள்ளை அதனைப் புராணப் படிப்புக்கள், பிரசங்கங்கள், வாதங்கள் வழியாகச் செய்யலானார். திரு.வி.க.தம் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களில் எழுதியுள்ள சில பகுதிகள் இங்கு நோக்கத்தக்கவை: “அவர் தம் பெரும் பொழுது, சமயவாதங்களிலும், கண்டனங்கள் வரைவதிலும் செலவாயிற்று. குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மாணாக்கர் அவரிடத்தில் தமிழ் பயிலுதல் இயல்வதில்லை. ஓய்வு கிடைக்கும் எந்த நேரத்திலும் அவர் பாடஞ் சொல்வர். எவ்விடத்திலுஞ் சொல்வர். அவரது வாதப் பேச்சுக்களிலுந் தமிழ் மணம் கமழும். கலைமகள் நடம் புரிவள். மாணாக்கர் ஐயப்பாடுகள் பல நீங்கும்..... கதிரைவேலரின் சொன்மாரி வெள்ளத்தில் இலக்கியம், இலக்கணம், தர்க்கம், சாத்திரம் முதலியன தேங்கும். அத்தேக்கம் மாணாக்கர்க்குக் கலை விருந்தாகும்” கதிரைவேற்பிள்ளை வெகுதிறமையுடன் நடாத்திய விவாதங்கள் சிலவற்றின் விவரங்களை அவரது சரித்திரத்தில் திரு. வி.க. காட்டியுள்ளார்.

ஆறுமுகநாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை முதலான ஈழத்தவர்கள் பழைய தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிப்பதிலும் இலக்கிய இலக்கண உரைகள் எழுதுவதிலும் விஞ்ஞான நூல்களையும் அகராதிகளையும் வெளியிடுவதிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் முன்னோடிகளாய் மிளிர்ந்தமை யாவரும் அறிந்ததே. ஆறுமுகநாவலர் வழியைப் பின்பற்றிச் சைவமும் தமிழும் வளர்க்கப் புறப்பட்ட கதிரைவேற்பிள்ளை கதிர்காமக் கலம்பகம் என்ற ஸ்ரீ சரஸ்வதிபீடம் கந்தப்ப சுவாமிகள் பாடிய நூலையும் வேறு சில நூல்களையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

ஏகாதசிப் புராணத்தை அரும்பதவிளக்கத்துடன் வெளியிட்டார். பழனித் தலபுராணம், திருவருணைக் கலம்பகம், சிவராத்திரி புராணம் ஆகியவற்றுக்குத் தெளிவான விருத்தியுரைகள் எழுதினார். தமிழ் கூர்மா புராணத்துக்கும் அவர் உரையெழுதியுள்ளார். பாரதத்தில் ஒரு பகுதியாக உள்ள நளனுடைய கதையைக் கூறும் அதிவீரராம பாண்டியனாரின் நடைதம் என்ற நூலுக்குக் கதிரைவேலுப் பிள்ளை எழுதிய விருத்தியுரை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. வழக்கிலிருந்ததைப் புதுக்கியும் திருத்தியும் விளக்கியும் எழுதப்பட்ட அவ்விருத்தியுரை ஏறக்குறைய 850 பக்கங்களைக் கொண்ட பெருநூலாய் அமைந்தது.

“இப்போது வழங்கப்பட்டு வருமுரையை வைத்துக் கொண்டு, ஆங்காங்குத் திருத்தவேண்டிய இடங்களற்றிருத்தியும், விளக்கியும், புதுக்கியும், மேற்கோள்கள் பலப்பலதாகக் காட்டியும், இலக்கணக் குறிப்புக்கள் சைவசித்தாந்தவுட்கிடைகளிவை சேர்த்தும், நூலாசிரியரின் வரலாறு வடமொழி நடைதம், அந்நூலாசிரியர் வரலாறு, அவரியற்றிய நூல்கள் அலங்காரங்கள் என்னும் இவற்றையும் எழுதிப் பதிப்பித்தேன்.

“இஃதிரண்டாவது பதிப்பிக்கப்படுமேல் இன்னமும் பலப்பல இன்றியமையா விடயங்கள் சேர்த்துச் செவ்வனே பதிப்பிக்க வேண்டுவார் வேண்டியார்க்கீயும் புதுச்சந்திதிக்க் கந்தசுவாமியாம் எந்தையார் தந்திருவருடந்து முற்றுசுவெனப் பன்முறைவந்தித்துப் பிரார்த்திக்கின்றோம்” என்று நடைதப் பதிப்பின் நாந்தியுரையில் அவர் கூறியிருப்பதை நோக்கும் போது. கதிரைவேற்பிள்ளையின் திறந்தமன ஆராய்ச்சி மனப்பாங்கும், உண்மையைத் தேடும் ஆர்வமும் புலப்படுகின்றன. மகளிர் அணிவகைகள், மலயுத்தம், மருத்துவசாத்திரம், பாவனைகள் போன்றவை குறித்து அவர் தரும் விபரங்கள் அவரது பரந்த புலமையை எடுத்துக் காட்டுவனவாயுள்ளன.

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம், சிவஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம், சைவ சந்திரிகை, சைவ சித்தாந்தச் சுருக்கம் முதலான நூல்களை அவர் ஆக்கியுள்ளார். அவற்றுள் முக்கியமானதாகக் கொள்ளப்படுவது சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம். எண்பத்தொரு தமிழ் நூல்களையும் எழுபத்தொன்பது வடமொழி நூல்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட ஐந்நூறு பக்கங்களுக்கு மேற்கொண்ட அந்நூலிற் சுப்பிரமணியரின் எண்பத்தெட்டுப் பராக்கிரமங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சைவாகமக் களஞ்சியம் என்று போற்றப்படும் அந்நூல் முருகனைப் பரப்பிரமமாக, சிவனாகக் காட்டுகிறது.

சிவபெருமானொருவரையே பரமபதியெனக் கொள்வது சித்தாந்தமாகவும், ஈண்டுச் சுப்பிரமணியக் கடவுளைப் பரப்பிரம மென்பது முரணாலோவெனின், அற்றன்று. சிவபெருமானே தேவியார்க்கு உபதேசிக்குங் காலைத் தாமே குகன் எனவும் கூறியருளியுண்மையைத் தெரித்தரளலானன் றென்க”

“சிவபெருமான் பஞ்ச கிருத்தியங்களையு நடத்துவது போல, இவரும் நடத்தியருளலானும், இன்னன பலப்பல வேதுக்களானுஞ் சிவனுங் குகனும் ஒருவரே யென்க” என்று நூலின் உபோற்காதத்தில் கதிரைவேற்பிள்ளை கூறுகிறார். நூலிற் பராக்கிரமங்கள் ஒவ்வொன்றும் முழுப்பக்கச் சித்திரங்கள் மூலமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. செந்தமிழ்ச் செம்மல் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை என்ற பெயரில் பருத்தித்துறை கதிரைவேற்பிள்ளை கலாமன்றம் 1969 இல் வெளியிட்ட நூலின் பதிப்புரையில், பழனி கோவிற் சுவர்களில் முருகனைப் பற்றிய ஓவியங்களை வரைவதற்குச் சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம் என்ற நூல் உதவிய செய்தியை ஆ. தேவராசன் கூறியுள்ளார்.

கதிரைவேற்பிள்ளை வெளியிட்ட தமிழ் அகராதியும் பெறுமதிமிக்கதாக மதிக்கப்பட்டது. அன்று பாவனையிலிருந்த அகராதிகளைப் போலன்றி, பிழைகளற்றதாகவும், மருத்துவ, வேதாந்த, சித்தாந்த, தத்துவ, அளவை, அங்கார, சோதிட, வானநூல், வேதிநூல் சொற்களை உள்ளடக்கியதாகவும் அது அமைந்தது.

போலியருட்பா மறுப்பு என்ற கதிரைவேற்பிள்ளைக்குப் பெரும் பிரசித்தியைக் கொண்டு வந்ததாகும். வடலூர் இராமலிங்கம் பிள்ளையை ஐந்தாம் குரவர் என்றும் அவரது பாடல்களை அருட்பாக்கள் என்றும் ஐந்தாம் வேதம் என்றும் சிலர் போற்றியதை ஆறுமுகநாவலர் கண்டித்தார். அதனால் பல சர்ச்சைகள் நிகழ்ந்தன. கதிரைவேற்பிள்ளையின் நூல் நாவலர் கருத்தை நிலைநாட்டியது. வழிபாட்டுக்குரியவராகிவிட்ட பழைய சமய குரவருக்குச் சமானமாக நிகழ்காலப் பிரசித்திகளையும் பெருமைகளையும் ஏற்கும் சமகாலத்தவரைக் கொண்டாடும் செயலைச் சமயத்தின் பழைய வழக்கங்களையும் பெருமைகளையும் பேண விழைவோர் கண்டிப்பது புரிந்து கொள்ளத்தக்கதே. ஆனால், தாம் விரும்புவோரைத் தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்தும் எத்தனத்தில் அந்தரப்படுவோரின் மன உளைச்சல்களும் சினமும் பரிதாபத்திற்குரியவையாம். இறைவனுக்கு நெருங்கியவர் என்று ஒருவரைக் கொண்டாட அவசரப்படுத்துகிறவர்கள் உண்மையில் அவருடன் சேர்ந்தவர்கள் என்றவகையில் தமக்குப் பெருமை சம்பாதிப்பதிலேயே அதிக அங்கலாய்ப்பு உடையவர்களாகவும் இருக்கலாம்.

அது எவ்வாறாயினும், எதிர்ப்புக்களைக் கண்டு அஞ்சியோ பிரசித்தி பெறும் ஆவலினாலோ தன் நிலைப்பாட்டிலிருந்து சற்றும் விலகியவரல்லர் சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை.

அவரது ஆழ்ந்தகன்ற புலமைத் திறனுக்கு உயர்ந்த எடுத்துக்காட்டாக அவர் சதாவதானம் செய்தி நிகழ்ச்சி அமைந்தது. தமிழ்ப் புலவர்கள், வடமொழிப் பண்டிதர்கள், தத்துவ நிபுணர்கள், சட்டவல்லுனர்கள், கணித விற்பன்னர்கள், ஆங்கில அறிஞர்கள் அனைவர் குழுமிய சென்னை இலக்குமிவிலாச மண்டபத்தில் 24.02.1907 அன்று பல கோணங்களிலிருந்து விடுக்கப்பட்ட வினாக்களுக்கு விடையளித்த வேகம் அவரது அவதான ஆற்றலை உறுதிப்படுத்தியது.

சிவபெருமானுக்கும் அவதான சபைக்கும் சமுத்திரத்துக்கும் சிலேடையாய், மூன்றாம் அடியில் சைவசித்தாந்தக் கருத்துடையதாய் 'சங்கப் புலவ; என்றெடுத்துநேர்' என முடியும் ஓர் நேரிசைவெண்பாவாகப் பாடவேண்டும் இவ்வாறான வினாக்களுக்கு உடனுக்குடன் பதில்கள் கிடைத்தன.

சங்கப் புலவமணி சார்தலாற் றத்துவத்தால்
தங்கக் கலை மதியஞ் சார்தலாற் - றுங்கமதாற்
பேராற் சதசத் தடக்கலாற் பெம்மானும்
நேரவையும் வேலையுமே நேர்.

(வானொலி உரை, 1990)

சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர்

கருத்துக்களைச் செவ்வனே பரிமாறிக் கொள்ளத்தக்க மொழியாற்றலையும், மானிடவாழ்வு சுமுகமாய் அமைய உதவும் ஒழுக்க நெறிகளையும், மேற்கொள்ளும் கருமங்களில் நேர்மையான முயற்சியுடைமையையும் மாணவர் மத்தியில் வளர்க்க வேண்டியதன் அவசியம் குறித்து அதிகமாக இன்று பேசப்படுகிறது. அவை குறித்த ஆர்வமும் அறிவும் துலக்குவதற்குக் குமாரசுவாமிப் புலவரின் வாழ்வும் பணிகளும் பற்றிய சிந்தனை உதவும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்று யாம் இலங்கைத் தமிழ் வரலாற்றைப் பற்றியும் ஈழத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றைப் பற்றியும் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தைப் பற்றியும் பெருமையோடு பேசமுடிகிறதென்றால், அதற்கு உறுதியளித்தவர்கள் சிறப்பாகச் சென்ற நூற்றாண்டில் இலங்கையில் வாழ்ந்து தமிழ்த் தொண்டாற்றிய பேரறிஞர்களே ஆவார்கள். அவர்களுள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் ஆவார்.

1854 ஆம் ஆண்டு சுன்னாகம் என்ற கிராமத்திலே தோன்றி 1922ஆம் ஆண்டு இவ்வுலக வாழ்வை முடித்துக் கொண்டவர் குமாரசுவாமிப்புலவர். தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கும் சைவ மறுமலர்ச்சிக்கும் தீர்க்கமான பெரும் பணிகளைத் தொடர்ந்து வளர்த்து அவற்றின் பயனை உறுதிப்படுத்தினார். நாவலர், தாமோதரம்பிள்ளை ஆகியோர் பணியிற் பெரும் பகுதி தமிழ் நாட்டிலே நடைபெற்றது. புலவரது தொண்டு ஈழத்திற் பெரிதும் நிகழ்ந்தது.

தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களையும் வடமொழியினையும் துறைபோகக் கற்ற புலவரின் பணி பல துறைகளைச் சார்ந்ததும் பெரும் பரிமாணங்களைக் கொண்டதுமாகும். அறுபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை அவர் இயற்றியும் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டுள்ளார்.

வதுளைக் கதிரேசன் பதிகம், வதுளைக் கதிரேசன் சிந்து, நகுலேசுரர் ஊஞ்சல், மிலேச்சமதவிகற்பக் கும்மி, மாவையிரட்டை மணிமாலை, கைலாய பிள்ளையார் ஊஞ்சல், சாணக்கிய நீதி வெண்பா முதலிய பல செய்யுள் நூல்கள்

புலவருடைய செய்யுள் திறனையும், சமயப்பற்றையும், ஒழுக்க ஆர்வத்தையும் காட்டுவனவாகும்.

திருக்கரைசைப் புராணப் பொழிப்புரை, மறைசையந்தாதி அரும்பதவுரை, திருவாதவூரர் புராணப்புத்துரை, கல்வளையந்தாதிப் பதவுரை, முத்தக பஞ்ச விஞ்சதி குறிப்புரை முதலிய உரைநூல்கள் புலவரது பரந்துபட்ட இலக்கிய ஆர்வத்தையும் புலமையையும் மட்டுமன்றி ஆழ ஆராய்ந்து நுணுக்கமான உரை கூறும் திறனையும் காட்டுவனவாகும்.

யாப்பருங்கலப் பொழிப்புரை, அகப்பொருள் விளக்கப்புத்துரை, தண்டியலங்காரப்புத்துரை முதலிய இலக்கண உரைகளும் இலக்கண சந்திரிகை, வினைப்பகுபத விளக்கம் ஆகிய இலக்கண ஆய்வு, நூல்களும் புலவருக்குத் தமிழ் இலக்கணத்திலும் யாப்பிலும் அணியிலும் இருந்த உன்னதமான புலமையினை வெளிப்படுத்துவனவாகும். ஈழத்தவர்கள் பண்டைமொழி மரபுகளையும் இலக்கண வரம்புகளையும் பேணுவதில் விசேட ஆர்வம் காட்டுவதற்குக் குமாரசுவாமிப் புலவர் போன்றவர்கள் அமைத்த அடித்தளமே காரணமாதல் வேண்டும்.

சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் எமது நாட்டில் நடைபெற்ற காரசாரமான மரபுப் போராட்டத்தைத் தமிழிலக்கிய இலக்கண ஆர்வலர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். புதிய மாறுதல்களுக்கு எதிரான ஒரு பண்டிதர் பரம்பரையே சினமுற்று எழுந்தது. காலகதியிலேற்படும் மாற்றங்களை அப்பண்டிதர் ஒப்பமறுப்பது கண்டு அவர்களைக் கடிந்தவர்கள் கூட, அப்பண்டிதர்களின் இலக்கண ஆர்வத்தையும் பழமைப்பற்றையும் சந்தேகிக்க வில்லை. குமாரசுவாமிப் புலவர் போன்றவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட அந்த ஆவர்வமும் பற்றும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணம் கல்வி ஆழ வேரூன்றவும் வல்லமையோடு வளரவும் காலானமையினை மறுத்தல் சாலாது.

குமாரசுவாமிப் புலவரது யாப்பிலக்கணப் புலமையினையும் பற்றினையும் பற்றி விதந்து பேசும் வேளையிலும் சாதாரண மக்களைக் கவனத்திற் கொண்டு கும்மிப்பாடல்களையும் சைவ நூல்களையும் இயற்றிய அவரது காலப்பிரக்ஞையினையும் மனதிற் கொள்வது அவசியமாகும்.

வசனநடை கைவந்த வல்லாளரான ஆறுமுக நாவலர் மரபில் நின்ற குமாரசுவாமிப் புலவரும், கண்ணகி கதை, தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம், சிசுபால சரிதம் முதலிய வசன நூல்களை இயற்றி வெளியிட்டார். வினைப் பகுபத விளக்கம் என்ற நூலின் அணிந்துரையிலே புலவர் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“பாரத ராமாயணாதிகளிலும் பண்டைச்சான்றோர் பனுவல்களிலும் பகுபதங்களுள் வைத்துப் பலபாகுபாடுகள் புலப்படும். வழக்கிற்கண்டு வழுஉ எனக் கொண்ட சிலவற்றின் ஒழுக்கறவும் புலப்படும். தழு எனக் கொண்ட சிலவற்றின் ஏக்கறவும் புலப்படும். மருஉ எனக் கொள்ளுமாறு முதனிலைகளின்

இடுக்கறவும் புலப்படும். முதனிலைகளின் முதனிலைகளும் புலப்படும். சிலவாவன சிறக்கணித்தல், உவோவல், ஆமிடை, தறுகண் முதலியன.”

குமாரசுவாமிப் புலவர் எழுதிய இந்தப் பகுதி இலக்கணக் கல்விநாடும் பண்டிதர்களுக்கென எழுதப்பட்ட நூலிலே சற்றுக் கடினமான செந்தமிழ் நடையில் அமைந்தது. சாதாரண மக்களுக்கெனப் புலவர் எழுதிய கண்ணகி கதை இலகுவான நடையில் அமைந்துள்ளது. பின்வரும் பகுதி அந்நூலிற் காணப்படுவதாகும்.

“சோழ மண்டலத்திலே காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்னும் நகரத்திலே மாநாய்கன் என்னும் பெயருடைய செட்டி யொருவன் இருந்தான். அச் செட்டியின் மகளாகிய கண்ணகி என்பவள் பொற்பினால் இலக்குமி என்றும் கற்பினால் அருந்தி என்றும் கண்டோரெல்லாங் கொண்டாடிக் கைகுவித்து வணங்கத்தக்க மிக்க மேன்மையும், நற்குண நற்செய்கைகளும் பெற்றவளாய்ச் சிறப்புற்று வளர்ந்து பன்னிரண்டாம் வயசென்னும் பருவத்தையடைந்தாள். இவளுக்குத் தேவந்தி என்னும் பிராமணப் பெண்ணும் பாங்கியாக விளங்கினாள்.”

குமாரசுவாமிப் புலவரின் இப்பகுதி எளிதிற் பொருள் விளங்கத் தக்கதாய் ஆற்றொழுக்குப் போன்ற நடையில் அமைந்தது. தேவைக்கு ஏற்ற உரைநடையினைச் சிறப்பாய் ஆளும் திறன் கைவந்தவராய்ப் புலவர் விளங்கினார்.

ஆசாரக்கோவை, நான்மணிக்கடிகை, நகுலமலைக் குறவஞ்சி நாடகம், உரிச்சொனிகண்டு முதலிய பல நூல்களைப் பதிப்பித்த புலவர் சில தொகுப்புக் களையும் வெளியிட்டுள்ளார். பண்டைக்கால இலக்கியங்களைப் பயில்வோருக்குப் பயன்படும் வகையில் இலக்கியச் சொல்லகராதி ஒன்றினையும் அவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலுமுள்ள கோயில்களிலும் பாடசாலைகளிலும் புலவர் சமயசம்பந்தமாகவும் கல்வி சம்பந்தமாகவும் ஆற்றிய சொற் பொழிவுகள் பொதுமக்கள் மத்தியிற் சமய ஒழுக்கத்தையும் கல்வியறிவையும் வளர்ப்பதில் அவர் கொண்டிருந்த பேரார்வத்தைக் காட்டுவனவாய் அமைந்தன.

உதய தாரகை, இலங்கைநேசன், உதயபானு, இந்து சாதனம் முதலான ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும், செந்தமிழ், ஸ்ரீலோகரஞ்சனி, ஞானசாகரம், வைசிய மித்திரன், தமிழ்மகவு முதலிய தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகளிலும் புலவர் எழுதிய ஏராளமான கட்டுரைகள் இலக்கிய, இலக்கண, சமய, வரலாற்றுத் துறை விடயங்கள் பலவற்றை அலசுவனவாய் அமைந்தன. அத்துறைகளில் ஆர்வமுடையாருக்கு இன்றும் சுவை பயப்பனவாய் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட அக்கட்டுரைகள் உள்ளன.

கண்டனமெழுதுவதிலும் புலவர் மிகக் கெட்டிக்காரராயிருந்தார். ஆறுமுக நாவலர், முருகேசபண்டிதர், சங்கரபண்டிதர் ஆகியோரிடம் அக்கலையினைக் கைவரக் கற்ற புலவர் சமய, இலக்கிய, இலக்கணத் துறைகளிற் போலிக்

கல்விமாண்களையும் போலிக் கொள்கைகளையும் காரசாரமாகக் கண்டித்தார். சபாபதி நாவலர், உ.வே.சாமிநாதையர் போன்றோரும் அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

அத்தனைக்கும், கர்வமோ தெரியாததைத் தெரிந்ததாகப் பாவனை பண்ணும் மனப் பான்மையோ புலவருக்குக் கிஞ்சித்தும் கிடையாது. சந்தேகங்களைத் தீர்க்க ஏனைய அறிஞர்களையும் பத்திரிகைகளையும் நாடிய அவரது சிறப்பு விதந்து குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை தாபித்த ஏழாலைத் தமிழ் வித்தியாசாலையிலும், வண்ணார் பண்ணை நாவலர் வித்தியாசாலையிலும் நாற்பத்திரண்டு ஆண்டு களாகத் தலைமையாசிரியராகப் பணிபுரிந்த புலவர் பல சிறந்த மாணவர்களை உருவாக்கி எங்கள் நாட்டிற் சைவமும் தமிழும் வளர வழிகோலியிருக்கிறார். அன்னாருடைய மாணவருட் குறிப்பிடத்தக்க பலருட் சிலர் மகாவித்துவான் சி.கணேசையர். வித்துவான் சிவாநந்தையர், தென்கோவை பண்டிதர் ச.கந்தையா பிள்ளை, பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை ஆகியோராவர்.

குமாரசுவாமிப் புலவர் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் வித்துவ அங்கத்தினராய் விளங்கினார். 1920ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் செந்தமிழ்ப் பரிபாலன சங்கத்தின் பரிந்துரையின் விளைவாய்ப் புலவருக்கு அரச சன்மானமும் கிடைத்தது. அவர் மறைந்த போது இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பலபெருமக்களும் பேரறிஞர்களும் கலங்கினர். அத்துணைப் பெருமைகளுக்கும் உரியராய்த் திகழ்ந்த குமாரசுவாமிப் புலவர் மிக எளிமையான மனிதர். துன்பப்பட்டுக் கற்றுத் துன்பங்களோடு பழகி வாழ்ந்தவர். பத்து ரூபாய் சம்பளத்தோடு ஆசிரியராகிய புலவர் இறுதிக்காலத்தில் பெற்றதும் இருபத்திரண்டே ரூபாய்களைத் தான்.

அவ்வளவு குறைந்த வருமானத்தோடு சிக்கனமாகக் குடும்பம் நடாத்திய குமாரசுவாமிப் புலவர் தன்மானமிக்கவர். கடன் கேட்க விரும்பாதவர். இலக்கிய, இலக்கண, சமய, கல்விப் பணிகளை எத்தகைய நெருக்கடிகளிலும் சாய விடாதவர். வெறும் வாயுபசார வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பளிக்காதவர். புலவருக்கு அரசன் சன்மானம் கிடைத்த போது பாராட்டுவிழா நடாத்தி மேளதாளங்களோடு குதிரைவண்டியில் அவரை வீட்டுக்கழைத்துச் செல்ல நண்பர்கள் விரும்பினர். ஆனால், பலவேலைகள் வீட்டிலிருக்க இரண்டு மூன்று மணி நேரம் முகமன் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க இயலாதென்று. ஆறு மைல் தூரத்துள்ள பாடசாலைக்குத் தினமும் நடந்து செல்பவனை ஒருநாளைக்குக் குதிரை வண்டியில் ஏற்றியிறக்குவதால் ஒன்றும் நடந்து விடாதென்றும் கூறிய புலவர் பாராட்டு விழா பற்றிய யோசனைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிட்டார்.

வருமானத்தைப் பெருக்கவும், விளம்பரம் தேடவும், கவர்ச்சி அரசியலுக்குப் பொருந்தவும் பேயாய் அலையும் கலையுலகினரைப் பார்த்தவர்களும் பார்க்

கிறவர்களும், குமாரசுவாமிப்புலவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையினையும் ஆற்றிய அளப்பரிய பணிகளையும் எண்ணிப் பார்ப்பதும் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதும் காலத்தின் தேவை என்பதனை உணர்வர். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் புலவரைப் பற்றி ஈழகேசரியிலே எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“காவி வேட்டியினால் கிளம்புகிற சாமிகள் மாதிரி, தமிழ்ப் பாஷையின் பேரால் புகழ் சம்பாதிக்கிற எண்ணம் புலவருக்குக் கிடையாது. தமக்குத் தாழ்வு வந்த போதும் தம்மாலே தமிழுக்குத் தாழ்வு வராமற் பாதுகாப்பதே புலவரவர்கள் வாழ்க்கையில் நோக்கமாயிருந்தது. செல்வாக்குள்ளவர்கள் தமிழுக்குச் செய்யுந் துரோகங்களுக்குப் புலவர் அவர்களின் தலை ஒன்றே ஒன்று தான் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் சாய்ந்து கொடாதது”

(1993)

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை

பொதுநல வேட்கையோடு செயலாற்றும் சிலர் தம்காலத்தில் மதிக்கபடாமற் போவதும் பிறிதொரு காலப் பகுதியில் மிகுதியாகக் கொண்டாடப்படுவதும் உண்டு. அது எவ்வாறு விளைகிறதென்பதை நோக்குவது சுவையுடைத்தாகும்.

எக்காலத்திலேயாயினும் ஒருவரது பணி மெச்சப்படுவது அப்பணியின் சிறப்பினில் மட்டுமன்றி அப்பணி எவ்வளவு தூரம் பிறருக்குப் பயன்படுகிற தென்பதிலும் பிறரால் உணரப்படுகிறதென்பதிலும் தங்கியிருக்கிறது.

“தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர்
எச்சத்தாற் காணப்படும்”

என்பர் திருவள்ளுவர். ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்தவரைப் பின்னொரு காலப் பகுதியினர் தக்காரென மதித்துப் போற்றுவதற்கு அவர்தம் எச்சமே காரணமாகவும் கட்டளைக் கல்லாகவும் அமைகிறது.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையை எடுத்துக் கொண்டால், அவர் இந் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஒரு கல்விமானாகவும், சீர்திருத்தவாதியாகவும், தேசியவாதியாகவும், மனித சமூக நலவேட்கை கொண்டவராகவும் திகழ்ந்து 1929 ஆம் ஆண்டில் மறைந்தவர். அதற்குப் பின் இத்தேசத்திற் பல மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தனவெனினும், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சிலை நிறுவியும் மலர் வெளியிட்டும் அவரது நினைவு பரந்ததோர் அடிப்படையிற் கொண்டாடப் பட்டது. அவரது செய்யுட்களும் நாடகமும் 1960ஆம் ஆண்டே வெளியிடப்பட்டன வெனினும், மிகச் சமீப காலம்வரை ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றியும் எழுத்தாளர் பற்றியும் எழுதிய பலர் பாவலரைப் பற்றி ஒன்றும் எடுத்துரைத் தாரில்லை.

இன்று நாம் அவரது நினைவை மதித்துக் கொண்டாடுகின்றோம் என்றால் அதற்கும் காரணம், அவர் விட்டுச் சென்றவை எவையோ இக்கால கட்டத்துக்கு அர்த்தம் பொருந்தியனவாய் உள்ளன என்பதும், இக்கால முயற்சிகளுக்கு அவை உறுதுணையாக உள்ளன என்பதுமே.

இன்று நாம் இந்நாட்டினை விடுதலையும் சுயாதிக்கமும் தன்னிறையும் வாய்ந்த ஒன்றாக உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இத்தலை முயற்சிக்குத் தடையாகவுள்ள எத்தனையோ தடங்கல்களை அகற்றிடவும் நாம் விழைகிறோம். இம்முயற்சிகளுக்குப் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் வாழ்க்கையும் எழுத்துக்களும் உதவும் என்பதனாலேதான் அவர் நினைவு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இன்று எதிர்நோக்கப்படும் பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் அவற்றின் மூல காரணங்களையும் செவ்வனே புரிந்து கொண்டு அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான சரியான வழிவகைகளைப் பாவலர் எடுத்துரைத்தனர் எனக் கூற முடியா விட்டாலும், இன்றைய தேவைகள் பலவற்றையும் பிரச்சினைகள் பலவற்றையும் அவர் இனங்கண்டிருந்தார் என்பதையும் அவை நீங்கப் பெற்ற ஒரு சமுதாயத்தைக் காண ஆசைப்பட்டார் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. அவர் கூறியவை யாவும், செய்தவை யாவும் இன்று பின்பற்றப்படத் தக்கவையா என்று ஆய்வதைவிடுத்து, எவ்வெவ் வகைகளில் அவர் எமக்கு வழிகாட்டியாகவும் உறுதுணையாகவும் அமைகிறார் என்பதை நோக்குதல் பயனுடைய செயலாகும்.

மேலைத்தேச நாகரிகத்தின் தாக்கம் கீழைத்தேயத்தில் ஏற்பட்ட வேளையில் மேலைத்தேயப் போக்குகளை அப்படியப்படியே பிரதிசெய்து கொள்ளாமல் அங்கிருந்து வந்தவற்றுள் உகந்தவற்றை கிரகித்துக் கொண்டு சுயபண்பாட்டுணர்வுடன் சொந்த மண்ணிற் காலூன்றி நின்றவர்களே பலதுறைகளில் நமக்கு முன்னோடிகளாயமைந்தமையை வரலாறு உணர்த்தும். அவ்வாறு வாழ்ந்தவரே பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையுமாவர்.

மேலைத்தேய நடையுடை பாவனைகளைப் பின்பற்றிக் கொண்டும், தாய் மொழியைப் புறக்கணித்து ஆங்கில மொழியைத் தத்தெடுத்துக் கொண்டும் வாழ்ந்தவர்களை அவர் கண்டித்துள்ளமையை நோக்கும் போது எமது மக்கள் சொந்தக் கால்களில் வலுவோடு நிற்கவேண்டியமையின் அவசியத்தை அவர் எவ்வளவு தூரம் உணர்த்திருந்தார் என்பது புலனாகும். எமது தேசத்தின் தனித்துவச் சிறப்புக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் அது எவ்வளவு அவசியமென்பது இன்று கூடுதலாக உணரப்படுவதாகும். தாம் வகித்த நல்லதொரு பதவியையும் துறந்து விட்டுத் தம்மைச் சுற்றி வாழ்ந்த மகாஜனங்களின் கலாசாரத்துக்கும் ஆத்மீக, உல்கியல் முன்னேற்றத்துக்கும் பொருந்திய வகையிற் செயலாற்றியவர் பாவலர்.

மகாஜனக் கல்லூரியை நிறுவி நடாத்தும் முயற்சியில் அவர் பட்ட அல்லல்கள் சொல்லியடங்கா. ஆயினும், தாம் மேற்கொண்ட முயற்சி சிறந்ததென்று உறுதியுடன் அவர்போட்ட எதிர்நீச்சல் வாய்சொல் வீரர்களில் விரகதி கொண்டு, செயலாக்கத்தினை வேண்டிநிற்கும் காலத்திற் சிறந்தவொரு முன்னுதாரணமாகத் திகழத்தக்கது.

மகாஜனங்களை நோக்கித் தம் பார்வையைத் திருப்பிய பாவலர் எழுதிய பாடல்கள் உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமன்றி உருவத்திலும் எளிமையை மேற்

கொண்டமை ஏனைப் புலவர்களுக்கோர் எடுத்துக் காட்டாகும். அவர் தம் பாடல்களில் மேற்கொண்ட நடை அவர்காலத்தைச் சேர்ந்த ஏனைய தமிழ்ப் புலவர்களிடமிருந்து அவரை வேறுபடுத்துவதாகும். மொழியையும் கவிதையையும் தேசோபகார முயற்சிக்குப் பயன்படும் ஆயுதங்களாக அவர் உபயோகித்தமை அவதானிக்கத்தக்கது.

“தேசோப காரங் கருதியிக் கும்மியைச்

செப்பு கின் றேனாத லாலெவரும்

லேசாய் விளங்கு இலகு தமிழில்

இயம்புவ தேநலம்”

என்று யாழ்ப்பாண சுவதேசக் கும்மியின் தொடக்கத்திலே தமது உள்ளக் கிடக்கையினை அவர் தெளிவுபடுத்தினார். பொது சனங்களுக்கு விளங்காததால் என்ன பயன்வரும் என்று அவர் தொடர்ந்து கேட்டதும் கவனத்திற்குரியதாகும்.

தேச நலனுக்கு இலக்கியத்தை ஒரு கருவியாகக் கொண்ட பாவலர் ஈழத்தின் நவீன இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஒரு முன்னோடியாகக் கொள்ளப்படத்தக்கவர். தேசத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு ஒற்றுமையும் கூட்டு முயற்சியும் அவசிய மென்பதையும் அவர் வலியுறுத்தியவர் ஆவார்.

நம் எதிர்காலத்தை ஆளப்போவது இளைஞர்கள், அரசாங்க உத்தியோகங்களையே இலக்காகக் கொண்டு கல்விக் கூடங்களை நாடுவதால் ஏற்படத்தக்க பாதகமான விளைவுகள் இன்று கூடுதலாக உணரப்படுவதாலே, தொழில் முன்னிலைக் கல்வித்திட்டம், தன்னிறைவு காணவல்ல குடிமக்களை உருவாக்கும் நோக்குடன் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. கைத்தொழிலையும் விவசாயத்தையும் நமது இளைஞர்கள் புறக்கணித்தல் நாட்டு வளர்ச்சிக்குத் தீங்கு விளைக்கும் என்பது தெளிவாகிவிட்டது. இந்நிலையிற் பாவலர் அன்று கூறிச் சென்ற சில கருத்துக்கள் அர்த்தபுஷ்டியுடன் எங்கள் எண்ணங்களை ஈர்க்கின்றன.

“ஆங்கிலங் கற்குமெல் லாருக்கு முத்யோக

மாகவிடங் களெங் கேயுளவோ

பாங்குட னேபலர் கைத்தொழில் கிர்ஷிகம்

பயிலுத லேவழி”

என்று பாவலர் கூறியது, அரசாங்க இலிகிதர்களை உற்பத்தி செய்யும் கல்வி முறையால் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் பூதாகார உருவிற் கண்ட எமது யுகத்தின் கவனத்தைத் திருப்பவல்லது. கற்கும் அனைவருக்கும் அரசாங்கம் உத்தியோகம் கிடைப்பது சாத்தியமில்லையாகையால், கைத்தொழில் விவசாயத் துறைகளை இளைஞர்கள் நாட வேண்டும் என்பது அவரது கருத்து. கைத் தொழிலையும், விவசாயத்தையும் செய்வதை இழிவெனக் கருதி அவமதிக்கும் நிலை இன்றும் குறிப்பிடத்தக்களவில் உள்ளது. அக்கருத்தினை மாற்றப் பாவலர் முயன்றிருக்கிறார்.

விவசாயத்திலும் கைத்தொழிலிலும் நாட்டில்லாமையினாலேதான் எமது தேசப் பணம் இதர தேசங்களைச் சென்றடைகிறதென்றும், அதனாலே தான் வறுமை எம்மை வந்தடைகிற தென்றும் பாவலர் கூறினார். வெளிநாட்டுச் செலாவணி நெருக்கடியின் தொல்லைகளையும், எம் தேவைகளுக்கு வெளி நாடுகளை எதிர்பார்த்திருப்பதன் அவலங்களையும், அனுபவபூர்வமாகக் கண்டவர்கள் பாவலர் கூறியவற்றைக் கவனத்துக் கெடுக்காமலிருத்தல் கூடுமா? தேசத்தின் விடுதலையினையும் சுயாதிக்கத்தையும் உறுதிப்படுத்தப் பொருளாதார அபிவிருத்தி இன்றியமையாதென்ற உண்மையினைப் பாவலர் உணர்ந்திருந்தமையினை எண்ணி வியக்காதிருக்க முடியுமா?

இந்த நாட்டிலே கைகூடத்தக்க கைத்தொழில் முயற்சிகளை மேற்கொள்வதற்கும், இளைஞர் தொழிற் கல்வியிலே ஈடுபடுவதற்கும் ஒரு தூண்டு கோலாய்ப் பாவலர் விளங்கினார். மனித சக்தி உட்பட்ட இந்நாட்டின் செல்வங்கள் யாவும், குறைபோகாது, இந்நாட்டு வளர்ச்சிக்குப் பயன்பட வேண்டுமென்பதில் விருப்புடையவராகவும் அவ்வெண்ணம் நிறைவேறத் தம்மாலான முயற்சிகளை மேற்கொண்ட பெருமகனாகவும் போற்றப்படத்தக்கவர் பாவலர்.

எமது நாட்டில் உணவுத் தேவையை நிறைவு செய்யக் கூடியவகையில் விவசாய வளர்ச்சி காண உறுதி பூண்டுள்ள இக்கால கட்டத்தில், விவசாயம் சம்பந்தமாகப் பாவலர் கூறிச் சென்றவை சில ஊன்றிக் கவனிக்கத் தக்கவை. விவசாயிகளின் கடன் முதலிய தொல்லைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும், அவர்களுக்கு வேண்டிய நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்து தரப்பட வேண்டுமென்றும், நவீன விவசாயக் கருவிகளைப் பயன் படுத்தவேண்டுமென்றும், விவசாய நூலுண்மைகளையும் ஏற்ற பயிர்களையும் உணர்ந்து கொண்டு விவசாயம் செய்ய வேண்டுமென்றும், கல்விக் கூடங்களில் மாதிரித்தோட்டங்களை மாணவரைக் கொண்டு செய்வித்தல் வேண்டுமென்றும் அவர் கூறினார். யாழ்ப்பாணவிவசாயிகள் குடாநாட்டுக்கு வெளியே செல்ல மறுத்த அக்காலப் பகுதியில், வன்னிப் பிரதேசங்களுக்குச் சென்று அவற்றை வளமாக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார். உதயதாரகை என்ற பத்திரிகையிலே பின்வருமாறு எழுதினார்: “யாழ் கமக்காரர் சேர்ந்து நூதன கிருஷிக முறைகளைப் பற்றிப் பிரசாரங்கள் செய்வதும், கிருஷிகப் பொருட்காட்சிகள் வைப்பதும், மாதிரிக் கிருஷிகத் தோட்டங்கள் தாபித்து நடத்திச் சனங்கள் நூதன கிருஷிக முறைகளைத் தம் சொந்தக் கண்களால் காணச் செய்வதும் கடமையன்றோ’ அது மாத்திரமன்று, எட்டுத் திக்கும் சென்று கலைச் செல்வங்களைக் கொணர்ந்து சேர்க்குமாறு பாரதியார் வேண்டியது போல, பிறநாடுகளுக்குச் சென்று எமக்கேற்ற பயிர்களைக் கொண்டு வந்து விளைவிக்குமாறு பாவலர் வேண்டினார்.

விவசாய வளர்ச்சிக்குப் பாவலர் கூறிய வழிகள் இன்றைக்கு எத்துணை அர்த்தம் பொதிந்தனவாயுள்ளன என்பது சொல்லாமலே போதரும். கல்வியைப் பற்றிய தவறான நோக்கினால் விவசாயம் போன்ற துறைகள் உதாசீனம் செய்யப்

பட்டதையும், சமூக வளர்ச்சிக் கேற்ற வகையிற் பிரயோகிக்கப்படாததாற் கல்வி பயனற்ற ஒன்றாய்க் கிடந்தமையையும் கண்டு வருந்தியதனாற்றான் பாவலர்,

“கற்றவர் கமந்தனை விரும்பவில்லை - அல்ல
கல்வியா லவர் மனந் திரும்பவில்லை”

என்று பாடினார். கைத்தொழில், விவசாய, வர்த்தக வளர்ச்சியின் அடித்தளத்திலே பொருளாதார முன்னேற்றம் காணும் பெரு முயற்சிக்கு மட்டுமன்றி, அம் முயற்சிக்குத் தடையாகக் கிடக்கும் குறுகிய பகைமைகளையும் மூட வழக்கங் களையும் ஊழல்களையும் லஞ்சத்தையும் களையும் முயற்சிகளுக்கும் இன்றைய காலகட்டத்தில் எமக்கு ஏற்றதொரு வழிகாட்டியாகவும் வழித்துணையாகவும் உதவக் கூடியவர் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை.

“ஒவ்வொரு வீட்டினுக் கொவ்வொரு சாதியாய்
ஊரிற் பிரிவினை மெத்திடுங்கால்
செவ்வை யுறுமைக்கிய சந்தோஷ மெங்களைச்
சேருத லெங்ஙனம்?”

என்று பாவலர் எழுப்பிய வினா, வேற்றுமைகளை ஒதுக்கிய ஒற்றுமை உணர்வும் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட முயற்சியும் நாட்டு முன்னேற்றத்துக்கு அத்தியாவசிய மென்பது உணரப்பட்டு வரும் இக்கால கட்டத்தில் வாழ்பவரின் கவனத்துக்கு உரியதே.

பாவலர் சாய்வுக் கதிரையிற் கிடந்துகொண்டோ கற்பனைத் தேரிலே பறந்து கொண்டோ கவிதையினை யாத்தவரல்லர். தம்மைச் சூழ்ந்து வாழ்ந்த சனங்களை அவர் பரிவோடு நோக்கியதன் விளைவாகவும், அந்தச் சனங்களின் நல் வாழ்வில் அவர் கொண்ட ஆர்வத்தின் விளைவாகவும் நிகழ்ந்தவையே அவரது கல்விப் பணிகளும் சீர்தீருத்த முயற்சிகளும் இலக்கியப் படைப்புக்களுமாகும்.

தொகுத்து நோக்குங்கால், தேச முன்னேற்றத்துக்குத் தேசிய உணர்வு இன்றியமையாததென்பது மிகுதியாக உணரப்படுவதும், அதற்கு வலுவூட்டத்தக்க தேசிய பாரம்பரியத்தின் சுவடுகள் தேடப்படுவதுமான இன்றைய காலச் சந்தியில், அந்நிய மோகத்தையும் அடிமை வாழ்வையும் விதேசியப் போக்கினையும் போலித்தனத்தையும் எதிர்ப்பதற்கும், நாட்டு மக்களின் வாழ்வை வளம்படுத்தும் முயற்சிக்கும் தமது எழுதுகோல்களை மட்டுமன்றி ஏனைய வாய்ப்புக்களையும் பயன்படுத்திய பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை போன்றவர்கள் நினைவு கூரத் தக்காராகவும் பின்பற்றத் தக்காராகவும் அமைவதில் வியப்பில்லை.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை வாழ்ந்த காலப் பின்னணியில் அவரை வைத்துப் பார்க்கும் போது, அவரது உன்னதம் விளங்கும். இன்றைக்கு அவர்தம் எச்சங்கள் அர்த்தமும் அவசியமும் உடையனவாயிருப்பதை நோக்கும் போது அவரது மகோன்னதம் புலப்படும்.

(வானொலி உரை, 1974)

விபுலாநந்தர் கவித்திறன்

‘விபுலாநந்த அடிகளார் சங்க நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்த பேரறிஞர். தமிழிலக் கணங்களை ஆராய்ந்தறிந்த பேராசான். உரை நடை எழுதுவதில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவர். சிறந்த கவிபுனையும் பேராற்றல் மிக்கார்’¹ என்று கூறுகிறார் விபுலாநந்த அடிகளாரின் மாணவரும் நண்பரும் பல்கலைக்கழக வாரிசுமான பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை. பேராசிரியரும் கவிஞருமான கணபதிப்பிள்ளையின் கூற்றுக்குத்தக்க சான்றாகத் திகழ்கின்றன விபுலாநந்த அடிகளின் ஆக்கங்கள்.

மேலைத்தேய கீழைத்தேய இலக்கிய ஆராய்வு மிக்க வரும், அறிவியல் நுணுக்கங்களை அறிந்தவரும், இசைத்துறையில் மூழ்கியவரும், வேதாந்த சித்தாந்ததத்துவ விசார மிகுந்தவருமான விபுலாநந்தர், உள்ளத்தில் உண்மை ஒளிபெற்றுச் சிறந்தவொரு கவிஞராகவும் விளங்கினார். அன்னாரின் யாப்பறி புலமைக்கு மட்டுமன்றிக் கற்பனை வளத்துக்கும் சொல்லாட்சித் திறனுக்கும் ஓசையுணர்வுக்கும் எடுத்துக் காட்டாகக் காணப்படுகின்றன அவர் இயற்றிய கவிதைகள்.

ஞான உபதேசம் பெற்றுத் துறுவறம் பூணுமுன் இளமைக் காலத்திலேயே விபுலாநந்தர் சிந்தையில் சமய ஆன்மீக சிந்தனை படிந்து கிடந்தது போலவே கவியுணர்வும் கலந்து வளர்ந்தது.

விபுலாநந்தரின் கவியுணர்வைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டுமாயின், அன்னார் தன் சொந்த நலங்களைத் துறந்தவேளையில் நாட்டு நலனையும் மக்கள் நலனையும் மொழிநலனையும் துறவாதிருந்த சிறப்பினை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளல் அவசியமாகும். அவர் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்திலும் தேசிய இயக்கத்திலும் கூட ஈடுபட்டவர்.² அவர் சுயமொழியபிமானமும் தேசாபிமானமு மற்ற அடிமைத்தனமான, நாகரிகத்தை நாசப்படுத்துகிற கல்விமுறையினைக் கண்டித்தவர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அது சம்பந்தமாக அவர் கருத்துவெளியிடும் போது அது ஒரோவிடத்துத் தன் நாடும் பண்பாடும் சீரழிவது

கண்டு வெகுண்டெழுந்த ஒரு கவிஞனின் உணர்ச்சி மிகுந்த குரலாகவே ஒலிக்கிறது.³

விபுலாநந்த அடிகளார் மரபுமுறைப்படி கல்விகற்ற ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதர் என்பதும் செந்தமிழ் நடையினையே தமது ஆக்கங்களில் ஆண்டவர் என்பதும் உண்மை. பெரும் பண்டிதர்களுடனும் கல்விமாண்களுடனுமே அவர் பெரும் பாலும் பழகினார் என்பது ஒருபுறமிருக்க, தனித்து உரையாடும் போது கூடச் சொற்பொழிவாற்றுகிற போது கையாளப்படுவது போன்ற தொரு மொழி நடையினையே அவர் கையாண்டார் என்பர்.⁴ “அடிகளார் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டுக்குரியவரெனினும் பழமையிற் பற்றும், தமிழ்ப் புலவர் மரபிலே அளவிற்றத அபிமானமும் உடையவர்.”⁵ என்று பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம் கூறியுள்ளமை இங்கு ஆழ்ந்து அவதானிக்கத்தக்கதாகும். அடிகளார் பழமையிற் பற்றுக்கொண்டவர் என்பதும், அவரது நடையும் அவர் கையாண்ட செய்யுள் வடிவங்களும் அனேகமாகப் பழமை தழுவியவையே என்பதும் உண்மையே யாயினும், அவர் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். இந்நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மக்களின் தேவைகளினாலும் சமூக நிலைமைகளினாலும் மட்டுமன்றி அறிவியற் சிந்தனைகளினாலும் பாதிக்கப்பட்டவர். அது அவரது ஆக்கங்களின் உள்ளடக்கத்தினால் மட்டுமன்றி ஒரோ வழி உருவத்தினாலும் தெளிவாகும். கால உணர்வுக்காட்பாது பழமையில் முற்றாக மூழ்கிக் கிடந்தவரல்லர் அவர்.

விபுலாநந்த அடிகளாரின் கவிதைகள் பெரும்பாலும் சமயத்துறை தழுவியவை. பல்லவர் காலத்திலும் அதற்குச் சற்று முன்பும் சைவ வைணவ அடியார்கள் தோன்றிப் பக்தியியக்கத்தை நடாத்தியமையும் அதனை யொட்டித் தமிழிற் பல்லாயிரம் பாடல்கள் தோன்றியமையும் யாமறிந்ததே. அதற்குப் பின்னும் சமயப் பாடல்களும் சமய தத்துவ நூல்களும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. விபுலாநந்தருடைய பாடல்களும் முன்னைய பக்திப்பாடல்களைப் போலவே வேத பௌராணிக மரபுவழிச் செய்திகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டவை. ஆயினும் மக்கட் தொடர்பும், அறிவியல் விழிப்பும், சமயப் பொறையும், சமரச நோக்கும் வளர்ந்துவிட்ட இக்காலத்துக்கேற்ற அர்த்தம், தொனிக்கத் தனக்கேயுரிய பாணியிற் பாடியவர் விபுலாநந்தர்.

இலக்கியம், மரபு மாற்றங்கள் என்பவை குறித்தும் அவர் தெளிவான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மறுமலர்ச்சி பற்றிய பேச்சின் போது அவர் பின்வருமாறு கருத்து வெளியிட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. “மறுமலர்ச்சியென்றால் தமிழுக்கே சிறப்பாக உண்டான இலக்கண வரம்புகளை மீறி எழுதுவது பேசுவது என்று சிலர் எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். இலக்கண வரம்புகளை ஒரோவிடத்தில் மீறுவதானல் அழகு ஏற்பட்டுத்தான் இருக்கிறது..... உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாய அறிவாளிகளுக்குத்தான் அது உண்டாகும். அவர்கள் அந்த வரம்புகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் மீறும் போது

ஒருபுதிய ஆழ்ந்த - அற்புதமான கருத்து வெளிப்பட்டு விடுகிறது...”⁶ எனவே, வெறுமனே மீறவேண்டுமென்பதற்காக வரம்புகளை மீறுவதில் நன்மையில்லை என்பதும், புதிய கருத்துக்கள் கூறப்படும் வேளையில் வரம்புகள் மீறப்படக் கூடுமென்பதும் விபுலாநந்தரது கருத்தென்பது தெளிவாகும்.

தமிழ்க் கவிதையின் போக்கிலே புரட்சிகரமான மாற்றங்களைச் செய்த மகாகவி பாரதியைப் பண்டிதர்கள் தீண்டாதிருந்த வேளையிலே பாரதி கழகம் அமைத்துப் பாரதி புகழைத் தமிழ் நாட்டிற் பரப்பிய பெருமையும் விபுலாநந்தரைச் சேரும். அதனையும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பெரும் பண்டிதர்கள் மத்தியிலே செந்தமிழ் விற்பன்னராயும் பழமைப் பற்று மிகுந்தவராயும் திக்கப்பட்ட அவரே செய்தார்.

1944 ஆம் ஆண்டிலே கண்டியிற் பாரதியாரைப் பற்றிப் பேசிய அடிகளார், பாரதியைப் பற்றி நினைவிற்கொள்ள வேண்டியது தமிழில் எளியநடையிற் பாட்டுக்களை இயற்றியவருள் அவன் தலை சிறந்தவன் என்பதையல்ல, தேசிய உணர்ச்சியும் தேசாபிமானமும் பொங்கும்படி கவிகளை எளிமையாக இயற்றியவன் அவன் என்பதையே என்று கூறியதாக அவருடன் உறவாடிய ஏ.எம்.ஏ. அலீஸ் கூறியுள்ளார்.⁸ எனவே, கவிதை எத்தகைய நடையில் எவ்வளவு திறமையாக இயற்றப்படுகின்றதென்பதல்ல முக்கியம். எவ்வளவு சிறப்பாக ஒரு சூழ்நிலையிலே தோன்றும் உணர்ச்சியனுபவத்தை வெளியிட்டுத் தன் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்றதென்பதே முக்கியம் என்பதையும் விபுலாநந்தர் உணர்ந்தவரே.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் கால உணர்வு படைத்த விபுலாநந்தர் கவிதையின் இயல்பையும் வரலாற்றையும் மட்டுமன்றிக் காலத்துக்கேற்ப அதன் போக்கில் விளையும் மாற்றங்களையும் அதன் எதிர்காலப் போக்கையும் கூட உணர்ந்தவர் என்பது போதும்.

தன்னைச் சூழ்ந்து வாழ்ந்த மக்களின் இதயத் துடிப்புகளுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும் குரல் கொடுத்தவன் பாரதி என்பதனாலேயே தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் அவன் ஒரு மைல்கல் ஆகின்றான். பாரதிக்கும் விபுலாநந்தருக்கும் மத்தியில் வேறுபாடுகளைக் காணலாமாயினும், இருவரும் மக்களை நேசித்தவர்கள். அவர்களுடைய நன்மை தீமைகளில் ஈடுபட்டவர்கள், விபுலாநந்தர் அதற்குக் காட்டிய வழியினை ஒப்பாதவர்கள் கூட எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கும் ஒரு நிலையினையே அவர் விரும்பினார் என்பதனை ஒப்புவர். அவரும் மக்களோடு தொடர்பு கொண்டு அவர்களுக்குத் தம் கருத்துக்களை வெளியிடக் கவிதையையும் ஒரு ஊடகமாகக் கையாண்டாரேயன்றித் தம் யாப்பறிபுலமையை நிலைநாட்டக் கவிதையாக்கவில்லை.

விபுலாநந்தர் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியிலே தலைமை ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலொருநாள் சிவபெருமான் நேரிலே காட்சி தந்தால் என்ன வரம் கேட்கலாம் என்ற பேச்சு எழுந்த போது பின்வருமாறு கூறினாராம்: நானென்றால்

முத்தி தரும்படி கேட்கமாட்டேன். முத்தி என்னளவில் நின்றுவிடும். அதிலும் பார்க்க எல்லோரும் இன்புறும்படி சேவை செய்வதானால் அதிலுள்ள இன்பமோ ஒப்பற்றது”⁹ இத்தகைய ஒரு மக்களை ஈடேற்றும் பிரக்ஞையோடு அல்லது மக்களுக்குக் கடவுட் சிந்தனையைத் தோற்றுவிக்கும் உணர்ச்சியோடு விபுலா நந்தரின் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. இறைவனையும் அவனது தலங்களையும் போற்றியும் பாவக் கடலிலிருந்து தன்னைக் கரையேற்றுமாறு வேண்டியும் பாடத்தொடங்கிய விபுலாநந்தர் காலப்போக்கிலே மிகுந்த மக்கட் சமூகநல ஈடுபாட்டினைத் தம் கவிதைகளிலே காட்டி நின்றார்.

“பாரி லெனக்குப் பகையாக வுற்ற பவமெனும்பேர்
வாரி கடக்க வகையறி யாது மயங்குகின்றேன்
ஆறிருள் மாயை யகற்றிப் புணையொன் றளித்தருள்வாய்
போரி வளங்கொள்கவ கதிரைப் பதிவளர் மாணிக்கமே”¹⁰

என்று தம் இளமைக்காலத்திற் கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையாரிடம் வேண்டிய விபுலாநந்தர் பின்னர்,

“நிலையிழிந்த பாரதத்தின் குறையனைத்து நீக்கி
நிலைநிறுத்தும் பொருட்டோவிந் நிலவுலகின் மாந்தர்
கலைமொழிந்த பொருளனைத்துங் கடந்துநின்ற வுண்மைக்
கந்தழியைச் சார்வதற்கோ வந்தனைசீர்க் குருவே”

என்று விவேகாநந்தரை வாழ்த்துவது அவதானிக்கற்பாலது. அவர் அரசினர் பொறியியற் கல்லூரியில் விஞ்ஞானம் பயின்ற காலத்தில் இயற்றப்பட்ட முதற் செய்யுளும் அணிநலம் சிறந்தே காணப்படுகிறது. அதன் சொல்லாட்சிச் சிறப்புக்கு ‘போரி வளங்கொள் கதிரைப் பதி’ போன்ற அடிகள் சான்றாக மிளர்கின்றன.

“உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்” என்று பாடினான் மகாகவி பாரதி. எடுத்துக் கொண்ட விடயம் எதுவாயினும் அதனில் விபுலாநந்தருக்கு ஆழமான அறிவும் உண்மையான ஈடுபாடும் இருப்பது கண்கூடு. அதிகமாக உணர்ச்சிவசப்படாது, ஆற்றொழுக்குப் போன்ற ஆரவாரமற்ற நடையிற் படித்தாரைப் பிணிக்கும் வகையிலே பாக்களை அவர் புனைந்துள்ளார். குருதேவர் வாக்கியம், விவேகாநந்த பஞ்சகம், ஆறுமுகநாவலர், கங்கையில் விடுத்த ஓலை முதலான செய்யுள்களில் அவர் வலியுறுத்தக் கருதியவற்றை வலியுறுத்தும் பாங்கு விதந்து பாராட்டப்படத்தக்கதாகும்.

குருதேவர் வாக்கியம் என்ற பகுதியில் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது உபதேசங்கள் சிலவற்றைப் படிப்போர் உள்ளங்களிற் பசுமரத்தாணிபோற் பதியும் வகையில் அழகுற உணர்த்தியுள்ளார். கடவுள் வணக்கம், தன்னை யுணர்தல், தலைவனது இயல்பு, மாயையின் இயல்பு, அவதாரபுருஷர் இயல்பு, மக்கள் பல்வேறு படியினரெனல், குரவர் வகை, சமயம் அனுட்டிப்புக்குரியது;

வாதத்திற்குரியதன்று. இல்லறத்தானுக்கு இயைந்த சாதனை முறைகள் ஆகிய தலைப்புகளில் அமைந்த அப்பகுதியிற் சமயத்ததுவக் கருத்துக்கள் சாதாரண மக்களும் புரிந்து கொள்ளத்தக்க விதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள சிறப்புப் போற்ற த்தக்கது. இராமகிருஷ்ணரிடத்தும் அவர் புகட்டிய நெறியிலும் விபுலாநந்தர் கொண்ட ஈடுபாடு துலாம்பரமாகத் தெரிகிறது.

சுவாமி விவேகாநந்தரிடத்து விபுலாநந்தர் கொண்ட ஈடுபாடு எத்தகைய தென்பதைக் காட்டுவது விவேகாநந்த பஞ்சகம். புவியனைத்துக்கும் புகழனைத் துக்கும் உரிமை பூண்ட விவேகாநந்தர் சிறப்பினை வியந்து போற்றுகிறார் விபுலாநந்தர். ஆறுமுகநாவலர் பற்றிய கவிதைகளில் அவரது பெருமைகளையும் பணிகளையும் தெளிவுற விளங்க வைக்கிறார். 'அன்பெனுங் கயிறுகொண்டு' அவரைப் பிணித்த கந்தசாமியின் குணநலன்களையும் புலமைப் பேற்றையும் எண்ணி இரங்கும் விபுலாநந்தரின் 'கங்கையில் விடுத்த ஓலை' படிப்போரைப் பிணித்துக் கலங்க வைப்பதாகவும் தமிழுக்கு வாய்ந்த அரியதொரு கையறுநிலைச் செய்யுளாகவும் காணப்படுகிறது.

உள்ளத்தனுபவித்த உணர்வுகளைக் கவிதையிலே தீட்டிக் காட்டும் திறனை அவரது கவிதைகள் பலவற்றிற் காணலாம். அவதார புருஷர் இயல்பினைக் கூறவந்த விபுலாநந்தர் பெரும் பாரத்தையும் பல மக்களையும் செல்ல வேண்டியவிடத்துச் சேர்க்கவல்ல தெப்பத்தோடும் இயந்திர வண்டியோடும் அவர்களை ஒப்பிடுகிறார். தம்மை மட்டும் காக்கவல்ல சித்தரை நீரில் மிதக்கும் சிறுதுண்டுக்கு ஒப்பிடுகிறார். 'குருதேவர் வாக்கியம்' என்ற கவிதையில் அவதார புருஷரைப் பற்றி அவர் இயற்றிய இரு பாடல்களில் ஒன்றினை நோக்கலாம்.

“மருங்காகப் பலமரங்க ளொருங்குபிணைத்

தமைத்ததெப்ப மரபினாலே

இருப்பார மிகத்தாங்கி நூற்றுவரைத்

தன்மேற்கொண் டெளிதாய்ச் செல்லும்;

கருங்காகப் பொறை சுமவாச் சிறுதுளிநீர்

அமிழ்ந்திடுமால்; கடவுள் முன்னோர்

வருந்தாது பலருக்குங் கதியளிப்பார்;

தமைக்காக்க வல்லார் சித்தர்.”¹²

காகம் அமர்ந்து கரைசேரச் கூட உதவாத சிறுமரத் துண்டுக்குச் சித்தரை உவமிப்பதோடு அமையாது அவர்களைப் பற்றித் 'தமைக்காக்க வல்லார் சித்தர்' என்று கவிஞர் கூறுகிறபோது பரிசாசம் தொனிப்பதை அவதானிக்கலாம். அறிஞர் அவதார புருஷர் மீது கொண்ட விருப்புணர்ச்சியும் சித்தரை மதியாத் தன்மையும் கவிதையில் வெளியாகிப் படிப்போர் உள்ளத்திற் பதிவது தெளிவாகும். பிறருக்குப் பணி புரிவதே பெருமின்பம் தருவதென்ற அவரது திடசித்தமும் ¹³ இங்கு எண்ணற் பாலதாகும்.

இறைவனையோ நாட்டையோ நல்லியல்பினரையோ விபுலாநந்தர் பாடும் போது அவரது ஈடுபாட்டுணர்வு சிறந்து விளங்குவதைக் காணலாம். தமது நண்பர் கந்தசாமி இறையடி யெய்திய போது, அன்னாரது சீரிய குணங்களையும் நட்பையும் வாழ்க்கை நிலையாமை, கல்வியின் சிறப்பு ஆகியவை பற்றிய கருத்துக்களோடு இணைத்துச் சிறந்த வாடிவிலமைத்த ‘கங்கையில் விடுத்த ஓலை’¹⁴ என்ற புதுவகைச் செய்யுள் கவிஞர் தம் நண்பரிடத்துக் கொண்ட நட்புணர்வின் உன்னதத்துக்கு மட்டுமன்றி விபுலாநந்தர் கற்பனைத் திறனுக்கும் நல்லதோர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

“மாவலியின் பேரால் வயங்கு மணிநதியும்
காவும் பொழிலுங் கழிமுகமும் புள்ளணிந்த
ஏரியும் மல்கி இரத்தினத் தீவமென
ஆரியர் போற்றும் அணிசால் இலங்கையிலே
சீரார் குணதிசையைச் சேர்ந்து வளர்புகழும்
ஏரால் இயன்றசெந்நெல் இன்சுவைத்தீங் கன்னலொடு
தெங்கி னிளநீருந் தீம்பலவி னள்ளமிர்தும்
எங்குங் குறையா இயலுடைய நன்னாடு
மட்டக் களப்பென்னு மாநாடு.....”¹⁵

என்று பிறந்த நாட்டையும் தேசத்தையும் அவர் அனுபவித்துப் பாடுவது படிப்போருக்கும் அவற்றில் ஈடுபாட்டுணர்வினைத் தோற்றுவிப்பதாகும். தாம் யாத்த மஹாலட்சுமி தோத்திரத்தின் இடையிலே தம்மைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது,

“.....சிவானந்த அருட்குரவன்
புனிதவடித் தொண்டெனுமெய்ப்
பொருள்படைத்த பெருமையினேன்.....”

என்பர். பெருமையினேன் என்று அவர் கூறினாலும், அவர் தம்மைத் தாழ்த்திக் கொண்ட குருபக்தியை வெளியிட்டிருக்கும் அழகு சுவாமி சிவானந்தரை உன்னத நிலைக்கு உயர்த்துவதாகும்.

இசைத் தமிழிலே மிகுந்த ஈடுபாடும் ஆராச்சியும் பொருந்திய விபுலாநந்தர் கவிதைகளிலே ஓசைநயம் மிகச் சிறந்து விளங்குவதைக் காணலாம். “இயலின்றி இசையில்லை; இசையின்றி இயலில்லை”¹⁷ என்பது அவரது கொள்கை. கவிதையில் ஓசைநயம் பொருந்திச் சிறப்பளிக்கு மாற்றினையும் ஓசை வேறுபாடுகளின் வாயிலாக உணர்ச்சி வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவிக்கலாமென்பதையும் இலக்கிய சுவை¹⁸ என்ற தமது கட்டுரையிலே அவர் விளங்க வைத்துள்ளார்.

ஓசைவிகற்பங்களையும் கவிதையின் நெளிவு சுளிவுகளையும் நன்குணர்ந்த விபுலாநந்தர் எந்தப் பொருளுக்கு எந்த யாப்புப் பொருத்தமானது என்பதை

அறிந்திருந்தார். பல்வேறு ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, விருத்தப்பா வகைகளையும் கண்ணிகள் சிந்துகளையும் அவர் கையாண்டுள்ள இலாவகம் அவரது யாப்பறி புலமையினைக் காட்டுவதாகும். நான் மணிமாலை, தோத்திரம், தேவபாணி முதலான வடிவங்களையும் அவர் ஆக்கத்திறனுடன் ஆண்டுள்ளார்.

தமிழ்ப்பாடலாலே தன்னைப் போற்றிய புலவன் முன், மஹாலட்சுமி தோன்றிச் 'செய்யுள் விலை செப்' பென்று அவனிடம் கேட்டபோது, புலவன் கூறிய பதிலாயமைந்த பாடல்களில் இரண்டினை இங்கு பார்க்கலாம்.

“வாழி நாரணன் சிரங்கொண் மெல்லடி
வனச வல்லியே! அவ்வை பாடலைக்
கூழ ளித்துற வாடி நின்றவோர்
குறவர் மாமக ளெளிது கொண்டனள்”¹⁸

“மத்த யானையான் வளவர் கோமகன்
மன்னு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன்
பத்தோ டாறுநூ நாயி ரம்பெறப்
பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டனள்”¹⁹

ஒன்று குறத்தியைப் பாடிக் கூழ்பெற்ற செய்தி. மற்றது கரிகாற் பெரு வளத் தானையும் சோழவள நாட்டையும் பாடிப் பதினாறாயிரம் பொன்பெற்ற செய்தி. இவ்விரு வேறு செய்திகளுக்கும்மிடையிலுள்ள வேறுபாட்டினை, அவை தரக்கூடிய உணர்ச்சியனுபவங்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாட்டினை இச்செய்யுட்களின் ஓசை வேறுபாடு உணர்த்தி நிற்கும் சிறப்பு நோக்கத்தக்கது. முந்திய செய்யுள் ஓரளவு தணிந்த ஓசையிலும் பிந்திய செய்யுள் கம்பீரமான ஓசையிலும் அமைந்து நயம் பயக்கின்றன.

ஓசை நயத்தாலும் உணர்ச்சி வெளியீட்டுச் சிறப்பாலும் தம் உரை நடையிற் கூடப் பலவிடங்களிற் கவிதையின் எல்லையைத் தொட்டவர் விபுலாநந்தர்.

“சரித்திரகால எல்லைக்கெட்டாத காலத்திலே, 'விலியாழ்' எனப் பெயரிய குழுவியாயுதித்து, மழலைச் சொற்பேசி, இடையர் இடைச்சியரை மகிழ்வித்துச் 'சீறியாழ்' என்னும் பேதைப்பருவச் சிறுமியாகிப் பாணனொடும் பாடினியொடும் நாடெங்குத் திரிந்து, ஏழைகளும் இதயங்களிப் பெய்த இன்சொற் கூறிப் பின்பு 'பேரியாழ்' என்னும் பெயரோடு பெதும்பைப்பருவ மெய்தி, பெரும்பாண ரொடு சென்று, குறுநிலமன்னரும், முடிமன்னரும், தமிழ்ப் புலவரும் கொடை வள்ளல்களும் கேட்டு வியப்பெய்தும் வண்ணம் நயம் பட உரை பகர்ந்து, அதன் பின், மங்கைப் பருவமெய்தி, அப்பருவத்திற் கேற்பப், புதிய ஆடையும் அணிகலனும் பூண்டு, நாடக அரங்கத்திலே திறமைகாட்டி மடந்தைப் பருவம் வந்து எய்தலும், திருநீலண்டப் பெரும்பாணரோடும், மதங்ககுளாமணியாரோடும் அம்மையப்பர் உறைகின்ற திருக்கோயில்கள் பலவற்றை வலம்வந்து, தெய்வ

இசையினாலே அன்பருள்ளத்தினையுருக்கி, முத்தமிழ் விரகரார் பாராட்டப்பட்டு, அரிவைப் பருவம் வந்து எய்துதலும், அரசிளங் குமரிகளுக்கு இன்னுயிர்ப் பாங்கியாகி, அவர்க்கேற்ற தலைவரை அவர்பார் சேர்த்துச், சீருஞ் சிறப்பு மெய்திநின்ற 'யாழ்' என்னும் மென்மொழி சதங்கை இருந்தவிடந் தெரியாமல் மறைந்து போயினாள்.”²⁰

என யாழினைப் பெண்ணாக உருவகித்துக் கொண்டு அதன் வளர்ச்சியினையும் சோக உணர்வினைத் தரும் வகையில் அதன் இழப்பினையும் காட்டியிருக்கும் தன்மை கவிதையினையே நினைவூட்டுகிறது. இக்காலத்து வசனங்களை முறித்துக் கவிதையென்று நிலைநாட்ட முனைந்து நிற்போர் விபுலாநந்தரைப் படித்தல் பயனுடையதாகும்.

விபுலாநந்தர் ஒரு செய்யுளின் சிறப்பினைக் கூறப்புகுந்தவிடத்து, 'இச் செய்யுளில் அமைந்து கிடந்த தெளிவும், இனிமையும், உறுதிப்பாடும் உள்ளத்தை நிறைத்து மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன”²¹ என்பர். இது கவிதை பற்றிய அவரது கோட்பாட்டை விண்டு காட்டுவதாகும். உறுதிப்பாடு எதுவென்பது கருத்து வேறுபாட்டுக்குரியதாகலாம். அது எவ்வாறாயினும், தெளிவும் இனிமையும் விபுலாநந்தரின் பல கவிதைகளிற் பொருந்தியிருக்கின்றன. செந்தமிழ்ச் சொற்களையும் இழும்மெனத் தெளிவுபிரக்க ஆளலாம் என்பதற்கு அவர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாவார்.

சாதாரண மக்களுக்குத் தம் கருத்தை உணர்த்தப் புகுந்த விடத்து அவர் தெளிவான நடையினைக் கையாள்கிறார். ஈசனுவக்கும் மலர், கோயில், மலர் மாலை ஆகிய செய்யுட்களை அவர் வினா - விடை அமைப்பில் இயற்றி, மலர்ந்த உள்ளமும் கூப்பிய கரங்களும் நாட்டமுள்ள விழிகளுமே இறைவனுக்கு உவப்பானவை என்பதையும், அவனுடைய உடைமைகளே யாமென்பதையும் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளார். பழைய மரபு நெறியில் நின்று அவர் எழுதிய போதிலும் பலவிடத்துக் காலத்திற்கேற்ற எளிமை காணப்படுகிறது. அவரையொத்த அவரது சமகாலப் புலவர் பலரது செய்யுட்களோடு உரை நடைப் பகுதிகள் பலவோடும் ஒப்பிடுமிடத்து, விபுலாநந்தர் கவிதைகளின் எளிமை விதந்து குறிப்பிடற்பாலதாகும்.

“மதிசூடி தந்த மதலாய் நினைது துதிபாட நீயே துணை”²²

“உவர்நில மீதி லெறிமுளை யன்ன துயர்கதிரை
நவமணி யாலய மாணிக்க நாதரை நாட்டுதிக்கின்
றவர்செயுந் தீவினை.”²³

“கங்கை நீர் கரையடைந்தோர் கங்கையா டனைநோக்கி
அங்கைநீர்க் கிரந்துநிற்ற லறிவின்பாற் படுவதோ”²⁴

“வெள்ளை நிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.”²⁵

முதலிய பகுதிகள் அவருடைய நடையழகுக்கும் கற்பனைச் சிறப்புக்கும் ஆதாரமாக நிற்கும்.

பொருளமைதி வாய்ந்த கவிதைகளை அணிபெற வைப்பன அணிகள் என்பர். உணர்வானுபவங்களை இலகுவாக, தெளிவாக, அழகாக வெளியிட அணிகள் உதவும். பொருத்தமான விதத்தில் அணிகளைக் கையாளும் வல்லமை விபுலாநந்தருக்கு வாய்த்திருந்தது. அணிகளுட் பிரதானமானவையான உவமை உருவகங்களை அவர் தாராளமாகப் பிரயத்தனமின்றிக் கையாண்டுள்ளார். தமிழிலக்கியப் பரப்பில் ஊறிய புலமையும் உலகானுபவத்தில் விளைந்த கற்பனைத் திறனும் அந்தவகையில் அவருக்கு உதவின எனலாம். விபுலாநந்தர் அணிகளைக் கையாண்ட சிறப்புத் தனியாக ஆராய்ந்து மதிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பிறமொழியாக்கங்களைத் தமிழ்க்கவிதையிலே தருமிடத்து அவர் காட்டிய திறமையினைப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை விதந்துரைத்துள்ளார்.²⁶

விபுலாநந்தரின் நூல்கள் பிழையற்ற பதிப்புகளாக, எழுதப்பட்ட கால இடவிபரங்களோடு வெளிவரும்போது அவது சிறப்புகளை முறையாக ஆராய்தல் சாத்தியமாகும்.

இறுதியாகப் பழம் பெரும் பண்டிதர்கள் கல்விமான்கள் மத்தியிற் புகழுக்குரியராய்த் திகழ்ந்த அவரிடம், கவிதை ‘சாதாரண மனிதனின் பழுதுபடா உள்ளத்திற் பாயப் பிறப்பது’²⁷ என்ற கருத்துடைய இக்காலக் கவிஞர் மஹாகவி சிறப்புக் காண்கிறார் என்றால் அது விபுலாநந்தரின் கவித்திறனையே காட்டுவதாகும்.

“ஆங்கி லத்துக் கவிதை பலப் பல
அருமை யாகத் தமிழ் செய்து தந்தனன்;
நாங்கள் மொண்டு பருகி மகிழவும்,
நன்று நன்றென உண்டு புகழவும்,
தீங்க னிச்சுவை கொண்டவை தானுமே
தீட்டி னான்;”²⁸

அடிக்குறிப்புகள்

1. கணபதிப்பிள்ளை, க., ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், சென்னை, 1962. பக். 39.
2. ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியார், பூ., ஈழமணி (விபுலாநந்தர் நினைவு மலர்), கொழும்பு, 1948, பக். 20 - 21.
3. செல்வநாயகம், அருள் (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த வெள்ளம், சென்னை, 1961, ‘தமிழ்மொழியின் தற்கால நிலைமையும் தமிழரின் கடமையும்’.

4. சிதம்பரஞ் செட்டியார், பெ. ராம.ராம., ஈழமணி, பக். 14.
5. ஈழமணி, பக். 87.
6. லேகினி, ஈழமணி, பக். 36.
7. ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியார், பூ., ஈழமணி, பக். 21; கணபதிப்பிள்ளை, க., ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், பக். 39 - 40.
8. ஈழமணி, பக். 71.
9. சரவணபவன், சோழ., ஈழமணி, பக். 46.
10. கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை, சங்கானை, 1915, செய்யுள், 14.
11. செல்வநாயகம், அருள் (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்தர் கவிமலர், யாழ்ப்பாணம், 1965, பக். 29.
12. அதே நூல், பக். 66.
13. ஒன்பதாவது அடிக்குறிப்பினைப் பார்க்குக.
14. செல்வநாயகம், அருள் (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்தர் கவிமலர், பக். 45 - 50.
15. விபுலாநந்த சுவாமிகள், யாழ். நூல், தஞ்சை, 1947, பாயிரவியல், பக். 7.
16. விபுலாநந்தக் கவிமலர், பக். 19.
17. செல்வநாயகம், அருள் (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலாநந்த ஆராய்வு, சென்னை, 1965 (மறுமதிப்பு), பக். 106.
18. விபுலாநந்த வெள்ளம்.
19. விபுலாநந்தக் கவிமலர், பக். 17 - 18.
20. யாழ் நூல், யாழ்ப்பாணத்தில், பக். 38.
21. விபுலாநந்தர் வெள்ளம், 'இலக்கியச்சுவை', பக். 24.
22. கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை காப்பு.
23. கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை காப்பு, செய்யுள், 12.
24. விபுலாநந்தக் கவிமலர், பக். 19.
25. விபுலாநந்தக் கவிமலர், பக். 3.
26. சற்குணம், ம. (பதிப்பாசிரியர்), அடிகளார் படிவமலர், பக். 71 - 72.
27. மஹாகவியின் குறும்பா, கொடும்பு, 1966, பக். 23.
28. அடிகளார் படிவமலர், பக். 57.

முதுதமிழ்ப்புலவர் மு. நல்லதம்பி

இந்த நாட்டில் எமது சுயபலத்தில் நாம் காலுன்றி நின்று நிலைக்க வேண்டியமையின் அவசியம் உன்னிப்பாகவும் உறுதியாகவும் உணரப்பட்டுவரும் இக்காலத்தில் எமது பாரம்பரியமும் பண்பாடும் ஆழமாகவும் விசாலமாகவும் ஊன்றி நோக்கப்படும் இவ்வேளையில், ஒவ்வொருவகையில் அவற்றின் கால்களாகவும் கால்வாய்களாகவும் அமைந்துயர்ந்த புலவர் பெருமக்களைப் பற்றிய நினைவுகளும் நமது நெஞ்சங்களிலே அலைமோதுவது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

அவ்வாறு எங்கள் நெஞ்சங்களிலே தோன்றும் முக்கிய புலவர்களுள் ஒருவரே,

“செந்தமிழ்த் தாயின் சிறுமை தீர்க்க
வந்து தோன்றிய நந்தா விளக்கம்”

என்று நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரினாற் பாராட்டப்பட்ட முதுதமிழ்ப் புலவர் நல்லதம்பி அவர்கள் ஆவார். அவர் எழுதிய மணித்தாப் நாடும் மரதன் ஓட்டமும், முருகன் கண்ணிநுண் சிறுதாம்பு, சவீராக் கல்லூரிக் கீதங்கள், வெண்பாவிடுதூது, இளைஞர் விருந்து, ஈழவாசக வரிசை, பாலபோதினி ஆறாம், ஏழாம் புத்தகங்கள், மொழிப் பயிற்சி வரிசை, இயற்கை விளக்கவாசகர்கள் ஆகியவை பல்வேறு துறைகளில் அக்கவிஞரின் சிந்தனைகளும் அனுபவங்களும் சென்றதைக் காட்டுவன ஆகும்.

1896ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 13ஆம் நாள் வட்டுக்கோட்டையிலே திண்ணைப்பள்ளி ஆசிரியர் முருகுப்பிள்ளைக்கும் தங்கம்மையாருக்கும் ஏழாவது மகவாய் அவதரித்த நல்லதம்பி அவர்கள் மிக இளவயதிலேயே கவிபுனைவதிலும் நாடகங்களில் விதூஷகபாத்திரங்களிலே நடிப்பதிலும் ஆர்வம் கொண்டார். பத்தொன்பதாவது வயதிலே பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகிப் பண்டைத் தரிப்பு, மண்டை தீவு, ஆனைக்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் சிலவாண்டுகள்

பணிபுரிந்ததன் பின் 1945 ஆம் ஆண்டு ஓய்வுபெறும் வரை சுமார் 28 ஆண்டு காலம் கொழும்பு சாஹீராக் கல்லூரியிலே ஆசிரியப் பணிபுரிந்தார். இக்காலப் பகுதியில் அவர் தென்கோவைப் பண்டிதர் ச. கந்தையா பிள்ளையிடம் பாடம் கேட்டுத் தம் இலக்கிய இலக்கண அறிவினை விரித்துக்கொண்டார். இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சிகளோடு நில்லாது கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் எழுதினார். மேடைகளிலும் வானொலியிலும் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். தென்னிந்தியாவிலும் பல சொற்பொழிவுகளை ஆற்றினார். அங்குள்ள திருநெல்வேலித் தமிழ்ச் சங்கம் அவருக்கு 1940 ஆம் ஆண்டில் முது தமிழ் புலவர் என்ற விருதினை வழங்கியது. இமயத்தில் இருந்த சுவாமி விபுலாநந்தர், “மனக்கினிய பெருங் குணத்து நல்ல தம்பிப் பாவலன் என்று அழியாத செய்யுளிலே நான் நற்சான்று பகர்ந்துவிட்டேன். நீங்கள் எந்நாளும் தமிழ்த் தொண்டு புரிய வேண்டும்” என வாழ்த்தி உற்சாக மூட்டினார்.

பள்ளி ஆசிரியப் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின் சிலவாண்டுகாலம் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராய் இருந்த முதுதமிழ்ப் புலவர், நல்லதம்பி எதிர்காலத்தைப் பூரணப்படுத்தும் ஒற்றுமையையும் ஒத்துழைப்பையும் நோக்கமாகக் கொண்டு அரசினர் 1950 இல் நடாத்திய மரதனோட்டக் கவிதைப் போட்டியில் முதற்பரிசினை வென்றார். 1951ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவிலே சொற்பொழிவு நிகழ்த்திய சில நாட்களுள் மே மாதம் எட்டாம் நாள் உயிர்தீந்தார்.

தான் வாழ்ந்த 55 ஆண்டுகளுக்குள் அவர் ஆற்றிய தொண்டுகள் பலவாகும். ஆங்கில மோகமும் அந்நிய நாகரிகமும் எம்மவர் பலரை மயக்கியிருந்த காலத்திலே, கொழும்பில் வாழ்ந்த உத்தியோகத்தர் முதல் தமிழை வெறுத்த மாணவர் வரை பல தமிழரிடத்தும் இஸ்லாமியரிடத்தும் தமிழ்ப் பற்றும் தேசிய உணர்வும் ஏற்படக் கவிதைகள், சொற்பொழிவுகள், நாடகங்கள் மூலம் தொண்டாற்றியவர் முதுதமிழ்ப் புலவர்.

ஆசிரியராக இருந்து அவர் ஆற்றியபணி ஏனைய ஆசிரியர்க்கெல்லாம் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, இலக்காக அமையவல்லது. இஸ்லாமிய சகோதரர்களின் சாஹீராக் கல்லூரியிலே தொண்டாற்றிய காலத்தில் அவர் மாணவர் நலனோடு மட்டுமன்றி இஸ்லாமிய சமூகநலனோடும் தம்மைப் பிணித்துக் கொண்டார். அவர் மணித்தாய் நாடும் மரதனோட்டமும் என்ற கவிதைக்கு முதற்பரிசு பெற்றமையை முன்னிட்டு சாஹீராக் கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் வாசித்தளித்த வந்தனோபசாரப் பத்திரத்திலே பின்வருமாறு கூறினர்: “முஸ்லிம்களாகிய எங்கள் மத்தியில் நீங்கள் இருப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆற்றிய அரிய தொண்டிற்கு நாங்கள் என்றென்றும் கடப்பாடுடையோம்..... உங்களுடைய சலிப்பற்ற உழைப்பினால் எமது கல்லூரியில் தமிழுக்குக் கௌரவமான ஓர் இடம் இன்று அளிக்கப்பட்டுள்ளது. உங்களுடைய பெயரும் சாஹீராவின் சரித்திரத்தில் ஓர் உன்னத இடம் பெற்றுவிட்டது.” இவ்வாறு

சாஹீராத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் சைவ ஆசாரசீலக் குடும்பத்திற் பிறந்த முதுதமிழ்ப் புலவரை அவர் தம் சீரிய தொண்டுக்காய்ப் பாராட்டினர். முதுதமிழ்ப் புலவர் காலஞ்சென்ற போது, ஜனாப் எஸ். எம். கமால் தீன் மேல் வருமாறு எழுதினார்: “பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டு முஸ்லிம்களும், விசேடமாக இலங்கை முஸ்லிம்களும் தங்கள் மத்தியிலே மகத்தான தொண்டு புரிந்துவந்த ஒரு தமிழ்ப் பெருமகனை இழந்துவிட்டனர். இது இவர்களுக்கு ஈடுசெய்யமுடியாத நட்டமாகும்.

முதுதமிழ்ப் புலவர் இயற்றிய கவிதைகளில் அவரது கவியாற்றலினையும் கற்பனை வளத்தினையும் மானிடநேயத்தினையும் பலவிடத்துக் கண்டு தெளியலாம். அன்னாரின் கற்பனை அழகுக்கு ஈங்கு ஓர் உதாரணம் போதுமானதாகும்.

“பாரதி யென்றொரு தாமரை பூத்தது
பாரத நாடெனும் வாவியிலே - அதன்
சீரித முாயிரம் செங்கதிர் போலொளி
செய்து விளங்குவது பூமியிலே”

என்று பாரதியாரைப் பற்றி அவர் பாடியது, பாரதத்திலே தோன்றி வையகத்தையே பாலித்திட எழுந்த மகாகவி பாரதியின் மகோன்னதத்தைப் போற்றும் சில சிறந்த கவிதைகளுள் ஒன்றாக மதிப்பிடத்தக்கது.

முதுதமிழ்ப்புலவர் தன்னாட்டு மக்களை இனவேறுபாடுகளையும் மத வேறுபாடுகளையும் கடந்து நேசித்தார். இறைவனையும் நாட்டையும் மொழியையும் மட்டுமன்றி ஏழைகளையும் தொழிலாளரையும் விவசாயிகளையும் குறவரையும் விந்தனை வேடரையும் அவர் துல்லியமாக நேசித்துப்பாடினார்.

“வளத்திலே சிறந்து நின்றாய் ஈழநாடே - கண்டார்
வாழ்த்திலே உயர்ந்து நின்றாய் ஈழநாடே”

என்றும்,

“தெள்ளு தமிழ் சிங்களஞ் சிறந்தொளிரும் நாடு
செல்வ வளம் நன்குமலி சீரிலங்கை நாடு”

என்றும் ஈழநாட்டைப் போற்றும் புலவர்,

“சாதி சமயப் பிணக்குள் விட்ட
சமநிலை கொண்டு தலைத்திட” வும்
“ஒரு தேய மக்களெலா மோரிலங்கை நோக்கிமிக
வுயர்தல் வேண்”

டியும் பாடினார்.

பழைய பழக்கவழக்கங்களுள் ஒத்தனவற்றைப் போற்றியும், ஒவ்வாதனவற்றைக் கடிந்தும் பாடினார். உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை கூறியதோடு அமையாது, புதிய விஞ்ஞான மேன்மைகளையும் கைத்தொழிற் சிறப்புக்களையும் இருகரம் நீட்டி வரவேற்றார். கூடித்தொழில் செய்து உணவு, உடை முதலிய சகலதேவைகளைப் பொறுத்த வரையிலும் தன்னிறைவு காணவேண்டியமையின் அத்தியாவசியத்தை வலியுறுத்தினார். இந்த நாட்டின் ஒற்றுமையும் உயர்வும் அவர் வேட்கைகளாகத் திகழ்ந்தனவெனச் சுருக்கமாகக் கூறுவதமையும்.

“பலதொழிற்பெருக்கி நாங்கள்
பயனளிக்கு நாட்டையாம்
பாழிலேவிடாது செல்வ
வாழ்விலே புகுத்துவோம்”

என்ற அடிகள் அவ்வேட்கையின் உறுதியான குரலாகும்.

வேற்றுநாடுகளுக்குச் சென்று பல கைத்தொழில் பயின்றவர்கள் மீண்டு வந்து இந்நாட்டிலே பலதொழில் பெருக்க உழைக்க வேண்டுமென்றும், வெறுங் கல்வியினால் பயனில்லை என்றும் கூறும் அவரது வார்த்தைகள் இன்று மனங் கொளத்தக்கவை. சிறந்த ஓசைநயமும் முதுதமிழ்ப் புலவரின் கவிதைகளிலே விதந்து குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பண்பாகும்.

“மங்கள மன்னிட வென்வயி னுற்றிடு
மக்கள் புகழ்க் குரியார்
சிங்களர் தமிழர் பறங்கியர் சோனகர்
திண்மை மலாய ரெலாம்”

என மணித்தாய் நாடும் மரதனோட்டமும் எனும் கவிதையிற் பாடுவதும்,

“சோறிலாது கூழிலாது சோர்வு கொண்ட பிள்ளைகள்
செத்தலாகி வெற்றெலும்பு தெரிய மூளை வறியராய்ச்
சிந்தை நொந்து கந்தையோடு திரிதலென்று தீர்ந்திடும்”

என்று ‘ஊர்தோறும் கைத்தொழிற் சங்கம்’ எனும் கவிதையிற் பாடுவதும்,

“கறுத்த உடல் வெளுத்த நகைச்
குறத்தியிரே வாரீர்
சிறுத்த இடைச் கறுத்த
உடைச் சிறுக்கி நீரெவ்வூரீர்?”

என்று ‘குறத்தியும் சிறுவரும்’ என்ற கவிதையிற் பாடுவதும் நோக்கத் தக்கன.

நயமான ஒரு நகைச்சுவைப் பண்பும் புலவரிடம் இழையோடியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“வாலறுந்த சேவலென மயிர்குறைத்தே - சில
மடப்ப மிழந்த சிறு மங்கையர்களும் - உயர்
கோலமென முழங்காலின் மேலிலமையும் - சட்டை
கொண்ட சிறு பேதையரு மண்டி நடந்தார்”

என வெள்ளவத்தைக் கடலோரக் காட்சியினை அவர் வர்ணித்தார்.

மறைவதற்குச் சிலநாட்களுக்கு முன் ‘கண்ணீர் பெருக்கிய கலித்தொகை’ என்ற தலைப்பில் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையின் தமிழ்த் தொண்டினை வியந்து யாழ்ப்பாணத் தமிழ் விழாவில் நிகழ்த்திய அவர்தம் இறுதிச் சொற்பொழிவிலும் அவரது நகைச்சுவை கலந்துபேசும் தன்மையினை அவதானிக்கக் கூடியதாக விருந்தது. முது தமிழ்ப் புலவர் பின்வருமாறு பேச ஆரம்பித்தார்:

“புத்தகங்களுக்கு முன்னாலிருந்து பரீட்சைக்கு எழுதும் மாணவர்கள் கண்ணீர் விட்டிருக்கலாம்; புத்தகத்துள் கிடந்த காகிதத்தைப் படித்தும் கண்ணீர் விட்டிருக்கலாம்; புத்தகம் கண்ணீர்விட்டது அதிசயப்பட வேண்டியது தான். எனக்கும் கறையானுக்கும் பயந்து கண்ணீர் விட்டது கலித்தொகை”

இன்று முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பியின் ஒளிவீசிய வரலாற்றையும், ஓங்கிய தொண்டுகளையும், ஒடுங்கா உள்ளப் பண்புகளையும் நினைவுகூரும் நாம், இதுவரை நூலுருப் பெறாது கிடக்கும் அன்னாரது ஆக்கங்கள் மக்கள் மன்றத்துக்கு வரவேண்டியமையின் அவசியத்தையும் நினைவுகூராமலிருக்க முடியாது.

(வானொலி உரை, 08.05.1974.)

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பணி

மரபுவழிக் கீழைத்தேயக் கல்வியினையும் மேலைத்தேயக் கல்வியினையும் செவ்வனே பயின்று, அவற்றின் வழிப்பட்ட ஆற்றல்களையும் ஆய்வுநெறிகளையும் ஆளுமைமிக்க அனுபவத்தோடு தன்னுடைய ஆக்கங்களின் வாயிலாகவும் ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் வாயிலாகவும் தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்குப் பயன்படச் செய்தவர் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை ஆவார். ஆறு ஆண்டுகள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலும் இருபத்து மூன்று ஆண்டுகள் பல்கலைக் கழகத்திலும் அவர் பலவகைகளிற் பணியாற்றினார்.

துன்னாலை ஆயுர்வேத வைத்தியர், க.கந்தசாமிப் பிள்ளையின் ஏகபுதல்வனாக 1903ஆம் ஆண்டு யூலைமாதம் இரண்டாம் தேதி பிறந்தவர் கணபதிப் பிள்ளை. ஆறு பெண்களைப் பெற்ற கந்தசாமிப் பிள்ளை தன் ஒரே புதல்வன் கல்வியும் ஒழுக்கசீலமும் பெற்றுச் சிறக்க வேண்டுமென விரும்பினார். அதனால், வட மொழியிலும் தமிழிலும் வல்லவராகிய மா.முத்துக்குமாரசாமிக்குருக்களிடம் அனுப்ப, சிறுபராயம் முதற்கொண்டே இலக்கியம், இலக்கணம், யாப்பு ஆகியவற்றில் கணபதிப்பிள்ளையின் பரிச்சயமும் ஆர்வமும் வளரலாயின.

அதேவேளை புதிய கல்வி முறையைப் புறக்கணிக்காது, அதன் வழி 1927ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிற் சேர்ந்தார். அக் கல்லூரி இலண்டன் பல்கலைக்கழகத் தேர்வுகளுக்கு மாணவர்களைத் தயார் படுத்துவதாக விளங்கியது. தமிழ்ச் சிறப்புப் பாடநெறி இருக்கவில்லை. இந்தோ ஆரியத்துறையிலே சேர்ந்து சமஸ்கிருதத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகவும் பாளியைத் துணைப்பாடமாகவும் கற்ற கணபதிப்பிள்ளை 1930 இல் முதல் வகுப்பிற் சித்தியெய்திக் கீழைத்தேய மொழியாராய்ச்சிக்கான பரிசிலையும் வென்றார். அக்காலத்திற் பிரசித்தி பெற்று விளங்கிய பேராசிரியர் ஜி.பி. மலலசேகர, ரம்புக்வேல சித்தரத்த தேரர் ஆகியோரிடம் அவர் கல்வி பயின்றார்.

தமிழ் புறக்கணிக்கப்பட்ட, தமிழ் பயில்வது இழிவாகக் கருதப்பட்ட காலப் பகுதியில் தமிழ்க்கல்வியில் ஆர்வமீதாரப்பெற்ற கணபதிப்பிள்ளை, தமக்குக் கிடைத்த கீழைத்தேய மொழியாராய்ச்சிப் பரிசிலைப் பயன்படுத்தி 1931 ஜனவரியில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்று வித்துவான் பாடநெறியிற் சேர்ந்து இருவருடப் பயிற்சியை 1932 மார்ச்சிலேயே வெற்றி கரமாக முடித்து கொண்டார்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியை முதன் முதல் அண்ணாமலையில் வகித்த சுவாமி விபுலாநந்தரிடத்து ஏலவே ஈடுபாடு கொண்ட கணபதிப்பிள்ளை அவரது மாணவராகும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். சுவாமியாரோடு ரா.பி.சேதுப்பிள்ளையும் அங்கு விரிவுரையாளராக இருந்தார். தமிழ், சமஸ்கிருதக் கல்வியின் நிலைக் களங்களாக நீண்டகாலமாக விளங்கிய தென்னிந்திய மடங்களிலே தமிழ் மரபினையும் பண்பாட்டையும் பயின்ற பொன்னோதுவார் மூர்த்திகள், சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர், கந்தசாமியார், பலராமையர், இறைஒளி சிவப்பிரகாசம் பிள்ளை ஆகியோரிடம் கற்கும் பேறும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே கணபதிப்பிள்ளைக்குக் கிட்டியது.

அண்ணாமலையில் வித்துவான் பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் சென்ற கணபதிப்பிள்ளை அங்கு கீழைத்தேயக் கல்விக் கழகத்தில் திராவிட மொழியியல் கற்கலானார். இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியராக விளங்கிய ஆர்.எல். ரேணரின் மேற்பார்வையின் கீழ் ஏழாம், எட்டாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களின் மொழிநடை குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்தினார். ஏ. லோயிட் ஜேம்ஸ், புறலின் ஆகியோரிடம் ஒலியியல் பயின்றதோடு, கலாநிதி எல். டி. பாணற், பாரிஸில் புகழுடன் விளங்கிய பேராசிரியர் யூல்ஸ் புளாக் ஆகியோரிடம் ஆலோசனை பெற்று ஆய்வுமேற் கொண்டார். ஏற்கனவே சமஸ்கிருத, பாளி, ஆங்கில, பிரெஞ்சு, ஜேர்மனிய மொழிகளை அறிந்திருந்த கணபதிப்பிள்ளை கலாநிதி எச். டபிள்யு. பெயிலியிடம் ஈரானிய மொழியையும் சி.எஸ்.கே.பதியிடம் தெலுங்கு மலையாள கன்னட மொழிகளையும் கற்றார்.

பல கீழைத்தேய, மேலைத்தேயக் கல்விமான்களிடம் கற்றவரும் பல கீழைத்தேய, மேலைத்தேய மொழிகளிற் புலமை பெற்ற வருமான கணபதிப் பிள்ளை இந்தோ ஐரோப்பிய, இந்தோ ஆரிய, திராவிட மொழியியற் பயிற்சிகளை முடித்துக் கொண்டு 1936 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் இலங்கை திரும்பிப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலே தமிழுக்குப் பொறுப்பான விரிவுரையாளரானார். அவ்வாண்டு ஆகஸ்டில் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் முடித்த ஆய்வுக்காகக் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1936 முதல் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலே தமிழ்ப்படிப்புக்குப் பொறுப் பாயிருந்த கலாநிதி. கணபதிப்பிள்ளை 1942 இல் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட போது தமிழ்த்துறைத் தலைவரானார். பின்னர் 1943இல்

பேராசிரியராகவும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் பதவியேற்ற சுவாமி விபுலா நந்தர் 1947 இல் மறைய கணபதிப்பிள்ளை பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். 1965 ஆம் ஆண்டுவுரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவருடைய மாணவர்கள் எல்லோரும் ‘எங்கள் பேராசிரியர்’ என்று அன்போடு உரிமை பாராட்டும் வண்ணம் விளங்கினார்.

மொழி, இலக்கியத் துறைகளில் ஆழ்ந்த புலமைபெற்ற பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆராப்ச்சி அறிஞராக, ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாக, அன்புடைய ஆசானாக, சிறந்த மனிதாபிமானியாக வாழ்ந்து ஆற்றிய பணிகள் அளப் பரியன.

பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் அவர் கற்பிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலே தமிழ்ப் படிப்பில் ஆர்வம் காணப்படவில்லை. மேல்நாட்டு நாகரிகத்தில் மூழ்கிய வர்கள் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதையும் ஆங்கிலேயர் போல ஒழுக்குவதையுமே பெருமையெனக் கருதினர். தமிழை ஒரு பாடமாகப் படித்த சிலர் கூடப் பரீட்சையில் சித்தியெய்துவதை மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். பாடப் பகுதிகளாக அமையாத இலக்கியங்களை அவர்கள் ஏறெடுத்துப் பார்க் கவும் மறுத்தனர். அவர் எழுதிய 1936 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டமை கவனிக்கத்தக்கது. “பாடத்தை மாணவர்களுக்கு இத்துறை கற்பிப்பது பண்பாட்டுப் பெறுமானத்தை அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ள உதவும் பொருட்டே யன்றிப் பரீட்சைகளுக்கு அவர்களைத் தயார்படுத்துவதற்காக அல்ல என்பதையும் வகுப்பு வேலைகளிற் கவனமாக இருப்பதனால் அதிக சிரமமின்றிப் பரீட்சைகளிலும் சித்தி எய்தக் கூடும் என்பதையும் திரும்பத் திரும்ப மாணவர் களுக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டியுள்ளது.”

தமிழைக் கற்பதில் மட்டுமன்றிப் பண்பாட்டுப் பெறுமானங்களை விளங்கிப் பேணுவதிலும் மாணவர்களிடையே ஆர்வத்தைத் தோற்றுவிக்கப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை மேற்கொண்ட முயற்சிகள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்க பலவாகும். ஏற்ற பாடவிதானங்களைப் பரிச்சயப்படுத்துவதிலும் அவரது பங்களிப்புக் கணிசமானது. தமிழ்ச் சிறப்புப் பாட நெறியினை உருவாக்கி அதற்கு அங்கீகாரம் பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மொழியியல், இலக்கியம், சாசனவியல், வரலாறு, சமூகவியல் முதலான துறைகளில் அவர் ஏராளமான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழருடைய வரலாற்றையும் அவர் தம் மொழி, இலக்கிய இயல்புகளையும் துலக்குவதிற் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் பணிகள் என்றும் மறத்தற் கரியவை.

வெள்ளை உள்ளங்கொண்ட பேராசிரியர் ஆக்க இலக்கியத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடும் ஆர்வமும் கொண்டவராக இறுதிவரை விளங்கினார். இலண்டன், பாரிஸ் என்று பல நகரங்களோடும் மொழிகளோடும் பண்பாடுகளோடும்

உறவு கொண்ட போதிலும், அவரது உள்ளம் எம்நாட்டுக் கிராமிய வாழ்விலேயே இலயித்திருந்தது. அமைதியான கிராமிய வாழ்வினையும் கிராமத்து மக்களின் மொழி, பழக்கவழக்கங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், கலைகள் முதலானவற்றையும் அவர் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் அவதானித்த சிறப்புக்கு அவரது ஆக்க இலக்கியங்களும் கட்டுரைகள் பலவும் சான்றுகளாக மிளர்கின்றன.

பண்டை இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி நவீன இலக்கியங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்ட பேராசிரியர், பிரெஞ்சு, ஜேர்மன், ஆங்கிலப் புனைகதைகளால் ஈர்க்கப்பட்டு அவை போன்றவற்றைத் தமிழிலே புனைய விழைந்தார்.

கவிதையை இரசிப்பதிலும் ஆக்குவதிலும் பேராசிரியருக்கு அலாதிமான பிரியம் தொடர்ந்து இருந்தது. அவரது கவிதைகள் சில தூவுதும் மலரே என்ற தலைப்பில் நூலுருப் பெற்றுள்ளன. பல கவிதைகள் நூலுருப்பெறவில்லை. வானயாத்திரை, விந்தை முதியோன் முதலான கவிதைகள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. இந்நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலமைந்த யாழ்ப்பாண வாழ்க்கைப் பகைப்புலத்தைத் தத்ருபமாகச் சித்திரிக்கும் காதலியாற்றுப்படை என்ற நூல், பழையதொரு செய்யுள் வடிவம் அவதானத்திறனும் ஆற்றலும் வாய்ந்த ஒரு கவிஞரார் புதிய அனுபவங்களை வெளியிடும் பொருட்டுக் கையாளப்பட்ட சிறப்புக்கு ஓர் உதாரணமாக விளங்குகின்றது.

தமிழ் நாடக வரலாற்றிலே பேராசிரியருக்குச் சிறப்பான இடம் உண்டு. அவரது நாடகத்துறைப் பங்களிப்புப் பலராலும் மெச்சி மதிக்கப்படுவதாகும். ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவரின் புகழ் பூத்த ரத்னாவலி என்ற சமஸ்கிருத நாடகத்தைத் தழுவியது மாணிக்கமாலை என்ற நாடகநூல், அது பழைய நாடக பாணியில் மரபுவழிச் செய்யுள்கள் இடையிட்டுவரப் பேராசிரியரால் யாக்கப்பட்டது. அவரது சங்கிலி என்ற வரலாற்று நாடகம் ஒரோவிடத்துப் பேச்சுவழக்கில் அமைந்த போதிலும், இலக்கிய வழக்கில் எழுதப்பட்டதாகும். விடுதலை பெற்ற நாட்டு மக்களுக்கு வரலாற்றையும் வரலாற்று வீரர்களைப்பற்றியும் உணர்த்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு அது புனையப்பட்டது.

யாழ்ப்பாண மக்களின் அன்றைய வாழ்வோட்டங்களையும் பேச்சுவழக்கினையும் வெகு துல்லியமாக அவதானித்து நாடகங்களிலே பதிவு செய்தமை விதந்து பாராட்டப்படும் பேராசிரியர் பணிகளிலே தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள், அபிலாசைகள், மேனாட்டு மோகம், அதிகார ஆசை, போலி வேடங்கள் முதலானவற்றை இலேசான நகைச்சுவை இழைபோட்டுத் தமது நாடகங்களிலே சித்திரித்து அவற்றைப் பல்கலைக் கழக மாணவர்களைக் கொண்டு பேராசிரியர் அரங்கேற்றினார். இருநாடகம், நானாடகம் என்ற தலைப்புகளில் நூல்களாக வெளிவந்த அவரது ஆறு நாடகங்கள் அந்தவகையிலே குறிப்பிடத்தக்கவை. பொதுசனப் பேச்சு வழக்கை இலக்கியத்திற் பொறித்தமை கண்டு முகஞ்சுழித்த சிலர் பேச்சு வழக்கினை எழுத்திலே பதிவு செய்வதற்குத் தேவைப்பட்ட மொழித் திறனையும்

அவ்வாறு செய்வதன் தாற்பரியத்தையும் அறிந்தாரல்லர். ஆனால், அச்செயலை மெச்சி வரவேற்ற சுவாமி விபுலாநந்தர் மட்டக்களப்புப் பேச்சு வழக்கினையும் நாடகங்களில் ஆண்டு பதிவு செய்யுமாறு வேண்டிக் கொண்டார்.

பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் என்ற முறையிலே பரந்த நோக்கினையும் உரத்த சிந்தனையினையும் அவர் என்றும் தூண்டுபவராக விளங்கினார். பாடங்களைக் கற்பிப்பதோடும் விளக்குவதோடும் நின்று விடாது, புதிய வினாக்களை எழுப்பி அவற்றுக்கு விடைதேடத் தூண்டுபவராகவும் புதிய கருத்து வெளியீடுகளின் பால் மாணவர்களுடைய எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் பலங்களையும் பலவீனங்களையும் புரிந்து கொண்டு அவர் தம் காரியங்களிற் கைகொடுக்கும் ஆசிரியராக அவர் பணியாற்றினார். பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்க நடவடிக் கைளுக்கு உந்து சத்தியாக விளங்கினார். 1948 ஆம் ஆண்டு பேராசிரியரின் நாடகமொன்றினை அரங்கேற்றி அதன் மூலம் கிடைத்த பணத்துடன் ஆரம்பிக் கப்பட்ட இளங்கதிர் என்ற தமிழ்ச்சங்கத்தின் சஞ்சிகை நீண்டகாலமாக வெளிவர அவர் உற்சாகம் அளித்தார். கலை, இலக்கியத்துறைகளிலே தமிழ் பேசும் மாணவர்களை ஈடுபடுத்துவதிலும் அவர்தம் திறன்களை வளர்ப்பதிலும் தமிழ்ச் சங்கமும் இளங்கதிரும் காத்திரமான பங்களிப்பினை நல்கிவருகின்றன. தமிழை ஒரு பாடமாகப் பயின்று பரீட்சை முடித்து வெளியேறவிருந்த மாணவர்களை ஆண்டுதோறும் வீட்டுக்கு அழைத்துத் தேனீர் விருந்தளித்து உபசரித்த பண்பு சார் பரிவினை அவரது மாணவர்கள் என்றும் மறக்கமாட்டார்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலானவையும் என்றும் மறக்கவொண்ணாதவையும் யாவையெனின், அவரது தோற்றத்திலும் பேச்சிலும் செயலிலும் நேசபூர்வமாகப் பொருந்தி என்றும் துலங்கிய ஆழ்ந்தறிந்த அடக்கமும் நேர்மையும் எளிமையும் மகோன்னத மனிதாபிமானமும் ஆகும்.

(அணையாவிளக்கு, 1992)

ஈழத்தமிழ் வசனநடை வரலாற்றிற் பண்டிதமணி

தமிழ் வசன நடை ஈழத்தில் வளர்ந்தவாற்றினை அறிந்து கொள்ள, 1109 இல் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படும் விசயபாகுவின் சிலாசாசனமும், பொலநறுவைக் கல்வெட்டும், மகாபராக்கிரமபாகு பொறித்த நயினா தீவுக் கோயிற் சுவறிற் காணப்படும் கல்வெட்டும் காலத்தால் முந்திய சான்றுகளாக உள்ளன. அவை அனைத்தும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட காலப்பகுதிக்குரிய வசன நூல்கள் எதுவும் இன்று கிடைக்கவில்லை.

போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் இலங்கையை ஆட்சிபுரிந்த பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த குறிப்பிடத்தக்க உரையாசிரியர்கள் சிவஞானசித்தியாருக்கு உரை கண்ட திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசரும் நன்னூலுக்கு உரை கூறிய கூழங்கைத் தம்பிரானும் ஆவர். அச்சுக்கலையை இந்நாட்டில் அறிமுகப்படுத்திய ஒல்லாந்தர் பிளக்கட்டிகள் எனப்படும் பல கட்டளைச் சட்ட அறிவித்தல்களைத் தமிழில் வெளியிட்டனர். இவை பிரதி செய்யப்பட்டுப் பொதுவிடங்களிலே தகவல் பரப்ப வைக்கப்பட்டன. அவற்றில் இடம்பெற்ற வசனங்கள் இடைச் சொற்களையும் வினையெச்சங்களையும் இடையிடை பெற்று மிக நீண்டனவாக அமைந்தன. ஏடுகளில் எழுதப்பட்டது போலச் சொற்களுக்கிடையே இடைவெளியின்றி எழுதப்பட்டதால் படிப்போர் சிரமப்பட்டே பிரித்து வாசிக்கவேண்டியிருந்தது. அறிவித்தல்களை மக்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதனாற் போலும் பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் பல இடம் பெற்றன. போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த மொழிச் சொற்களும் ஆங்காங்கு இடம் பெற்றன.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகக் காணப்படும் வசன நடையிற் காலத்தால் முற்பட்டது மயில்வாகனம் புலவரின் யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை

யில் உள்ளதுவே. அதிலுள்ள வசனங்களும் அனேகமாக மிக நீண்டவையாகவே காணப்படுகின்றன. பேச்சுவழக்குச் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால் போர்த்துக் கேய ஒல்லாந்த மொழிச் சொற்கள் இல்லை, அதிக பிரயத்தனமின்றி வாசிக்கக் கூடியதாயமைந்த கதை சொல்லும் பாணி இரசிக்கத்தக்கது.

உதயதாரகை 1841 இல் வெளியானதைத் தொடர்ந்து செய்தித்தாள்கள் தோன்றியமையினாலும், பொதுமக்களிடத் தமது சமயத்தைப் பரப்பக் கிறித்தவ மிசனரிமார் மேற்கொண்ட முயற்சிகளினாலும் சாதாரண மக்களைச் சென்றடையத்தக்க எளிமையும் தெளிவும் பொருந்திய வசனநடை வளர ஆரம்பித்து. ஆயினும் சபாபதி நாவலர் போன்றவர்கள் சிவஞானமுனிவர் கையாண்டதை யொத்த இறுக்கமான கடின நடையிலே எழுதலாயினர். சபாபதி நாவலரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “அவரியற்றிய திராவிடப் பிரகாசிகை வசன நூலே யாயினும் இரகுவமிசம் போல மிகக் கடினமானது” என்று பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை கூறியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

மனதிடை எண்ணி மாசறத் தெளிந்து தொடர்பு நலத்தோடு படித்தாரைப் பிணிக்கும் வகையில் ஆற்றொழுக்குப் போன்ற நடையில் எழுதப்படுவதுவே சிறந்த வசனநடை என்று இன்று கருதப்படுகிறது. அந்த வகையில் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவர் ‘வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்’ என்றும், ‘தற்கால இலக்கிய வசனநடையின் தந்தை’ என்றும் போற்றப்படும் ஆறுமுகநாவலரே ஆவர். வசனநடை எத்தகைய காரியங்களுக்கு எவ்வாறு உபயோகமாக வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட நாவலர், “நிறைந்த கல்வியறிவுடைய வித்து வான்களும் குறைந்த கல்வியறிவுடைய பிறரும் ஆகிய யாவரும் எக்காலத்திலும் எளிதில் வாசித்து உணரும் பொருட்டும், கல்வியறிவில்லாத ஆடவர்களும் பெண்களும் பிறரைக்கொண்டு வாசிப்பித்து உணரும் பொருட்டும்..... பெரும்பான்மையும் இயற்சொற்களும் வடசொற்களும் பிரயோகிக்கப்படும் கத்திய ரூபமாகச் செய்து, வாசிப்பவர்களுக்கு எளிதில் பொருள் விளங்கும்படி பெரும்பான்மையும் சந்திவிசாரங்களின்றி” அமைந்த ஒரு நடையினைக் கொண்டு பிறருக்கு வழி காட்டினார். ஆணித்தரமான சிறு வசனங்களையும் தெளிவான நீண்ட வசனங்களையும் கலந்து எழுதிய நாவலரின் பொருள் மயக்கத்தைத் தவிர்க்கும்திறனும் வேண்டியவற்றிற்கு அழுத்தம் தரும் அழகும் போற்றப்படக் கூடியவை.

ஆறுமுக நாவலர் வழியில் ஈழத்திலே தமிழ் வசனத்தை வளர்த்தோருட் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், மகா வித்துவ சிரோமணி சி.கணேசையர், சுவாமி விபுலாநந்தர், பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஆங்கிலப் பயிற்சியும், பத்திரிகையுலகத் தொடர்பும் உடைய சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை தெளிவும் உணர்ச்சி நலமும் பொருந்திய ஒரு நடையிற் கடும் புணர்ச்சிகளை ஒதுக்கி எழுதினார். இலக்கணப் புலமை வாய்ந்த குமாரசாமி

சுவாமிப்புலவரின் வசனநடை பெரும்பாலும் கடினமானதாக அமைந்தாலும் தேவை நோக்கி இலகுவான நடையினையும் அவர் கையாண்டார். மாணவர் களுக்குப் பயன்படும் பொருட்டு அவர் எழுதிய சிசுபால சரிதம், இரகுவமிச சரிதாமிர்தம், கண்ணகி கதை போன்ற நூல்களில் எளிமையான நடையினைக் காணலாம். இலக்கண, இலக்கிய, சமயச் சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்ட குமார சுவாமிப் புலவரின் கண்டன வலுவும் வாதத்திறனும் அவர் நாவலர் வழி வந்தவர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவன.

தமிழ்மொழி, வரலாறு, பண்பாடு ஆகிய துறைகளில் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்ட சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் வசனநடையிற் கட்டுரை வன்மையினையும் தருக்கத் திறனையும் தூய தமிழ்ப் பிரயோகத்தையும் நோக்கலாம். சி.கணேசையர் தமது உரைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் கடின பதங்களைக் கொண்ட இலக்கண நடையினைக் கையாண்டார். எனினும் சிறுவர்களுக்கு உயோகமாக அவர் எழுதிய குசேவர் சரிதம், குமாரசுவாமிப் புலவர் சரித்திரம், ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம் ஆகியவை நெகிழ்ந்த நடையில் அமைந்தன.

கீழைத்தேய மொழிகள், இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி மேலைத்தேய மொழிகள் இலக்கியங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டவரும் இலக்கியம், கலை, சமயம் ஆகியவற்றில் மட்டுமன்றி விஞ்ஞானத்திலும் நாட்டங் கொண்ட வருமான சுவாமி விபுலாநந்தரின் வசனநடையினை நோக்கும் போது பழைய இலக்கிய நெறியும் புதிய போக்கும் மருவு மாற்றினையும் தமிழ் மொழி புதுப்புலங்களிற் செல்ல ஆரம்பித்தவாற்றினையும் அவதானிக்கலாம். பழைய உரையாசிரியர்களை நினைவுபடுத்தும் நீண்ட வசனங்களையும் கடின பதங்களையும் பலவிடத்துக் கையாண்ட விபுலாநந்தர் இலக்கிய நயமுடையனவும் இலகுவில் மனதிற் பதிய வல்லனவுமான சிறு சிறு வசனங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

இந்தப் பகைப் புலத்திற் பண்டிதமணியின் உரைநடைச் சாதனைகளை உற்று நோக்குமுன் அவரது காலத்திற் பல்வேறு துறைகளிலே தமிழ் உரைநடை வளர்த்தமையினையும், புனைகதை இலக்கியங்களும் பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகை களும் பல்கிப் பெருகியமையினையும், தமிழிலக்கிய உலகிற் பிரதான இடத்தை வசனநடை பிடித்து விட்டதனையும், வசனநடையிலான ஆக்கங்களைவேண்டும் வாசகர் கூட்டம் வளர்ந்து விட்டதனையும் மனங்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

வசனநடை என்றால் என்ன? அது எவ்வாறு அமைய வேண்டும்? என்பன குறித்த விளக்கம் இன்று பெருகியுள்ளது. சுருக்கமாகக் கூறுவதானால், செய்யுளுடாகவன்றி வெளியிட முடியாதளவுக்கு உணர்வைத் தூண்டுவன தவிர்ந்த ஏனைய எண்ணக் கருத்துக்களை நெகிழ்ந்த சீர்ப்பிரமாணத்தில் வார்த்தைகளை ஒழுங்குபடுத்தி வெளியிடுவது வசனநடை எனலாம். வசன நடையில் இன்று நாம் வெறுமனே பேசுவது போல் எழுதுவதில்லை. வாசகனின்

உள்ளத்தில் ஒருவகைத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்குகந்த முறையில் வசன நடையினை உபயோகிக்கின்றோம்.

நடை என்று இன்று கூறும் போது குறிப்பிட்ட ஆசிரியருக்குரிய Style ஐ. அதாவது எழுதும் பாணியையே கருதுகிறோம். அந்த வகையில் நடை என்றால் என்ன? ஓர் ஆசிரியர் தன் எண்ணக் கருத்தைச் செவ்வனே வெளியிடக் கையாளும் முறையே அதுவெனலாம். பொருளுக்குப் பொருத்தமான வார்த்தையைத் தெரிந்து கொள்வதால் மட்டும் அது அமைந்துவிடாது. ஒருவனது நடை அவனையே காட்டும் என்பர். ஒன்றைப் பார்ப்பதில், உணர்வதில், அதனைப் பற்றிச் சிந்திப்பதில், அதனை எடுத்து விளக்குவதில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பாணி உண்டு. பண்டிதமணியின் வசனநடையைப் பற்றிக் கூறுமிடத்துப் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், “இவரது நடை இவருக்கே அமைந்த கொடை, அந்த நடைதான் இவரின் தனித்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது” என்பர்.

ஓர் எண்ணத்தை வார்த்தையில் வெளியிடுவதோடு அமையாது, அவ் வெண்ணம் ஏற்படுத்த வேண்டிய முழுத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தக் கூடிய வகையில் அதனைச் செய்ய வேண்டும். மொழியைக் கையாண்டு அதனைச் செய்யவிழையும் ஆசிரியருக்கு வேண்டியவை இரண்டு. ஒன்று கூறு வந்தது குறித்த தெளிந்த சிந்தனை. இரண்டாவது, அதனைச் செவ்வனே கூறவல்ல மொழியாற்றல். “உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்” என்றான் மகாகவி பாரதி. ஒளியூட்டும் அல்லது உணர்வைத் தூண்டும் ஆற்றல் கவிதைக்கு மட்டுமே உண்டெனச் சிலர் எண்ணக் கூடும். ஆனால், வசனநடைக்கும் அவ்வல்லமை வாய்க்கப் பெறலாம்.

“நான் கானகத்திற் காரிருளிற் காரிகையைக் கைவிட்டான். அலறி அலறிக் கைவிட்டான். அது துறவறம் அன்று. அது சனிக்கோளாறு. மனைவி மக்களைத் துயில் வைத்துவிட்டு ஓடுவது துறவன்று. அது தர்ம விரோதம். இயல்பாக அமைந்த சுற்றச் சூழலில் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டு மென்பதிலே தான் தர்மம் தங்கியிருக்கிறது. தன்னைப் பற்றுக்கோடாக நம்பியிருப்பவர்களைத் தவிக்கச் செய்வது தர்மக்கேடு. தர்மத் தான் எல்லா வகையான நன்மைகளுக்கும் மூல வேர். அது கெட்டுவிட்டால் யாதொன்றுஞ் சித்திக்காது. மனைவி மக்களைக் கைவிட்டோடுவது துறவென்றுநினைப்பது பெரிய தவறு. தவறுகளை - அழுக்குகளைத் துறப்பதே துறுவு.”

“கண்ணப்பர் கண்டறியாததைக் கண்டார். அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தார். அகன்றார் அகலிடத்தார்ஆசாரத்தை. உலகத்தை அவர் நீக்கவில்லை. உலகம் நீக்கிவிட்டது. கண்ணப்பருக்கு அது தெரியாது. இராக்காலத்தை நாம் நீக்குவதில்லை.”

பண்டிதமணி எழுதியுள்ள மேற்கண்ட பகுதிகள் அவருடைய நடையினை இனங்காண உதவும். எடுத்துக் கொண்ட கருத்துக்கள் வாசகர் மனதிற் பதியும்

வகையிற் கூறப்பட்டுள்ளன. உணர்வையும் சிந்தனையையும் தூண்டும் ஆற்றல் வாய்ந்த நடை, கருத்துச் செறிந்த சிறு வசனங்கள் வாசிப்பதிலும், புரிந்து கொள்வதிலும் சிரமமில்லை. வசனங்கள் நின்றும் தொடர்ந்தும் தரும் பொருள் கனமானது. ஆனால், கனம் தோன்றவில்லை. சில வார்த்தைகளிலே, சில வசனங்களிலே, மயக்கமேற்படா வகையில் ஆணித்தரமாக அறுத்துறுத்துக் கூறுவது பண்டிதமணியின் பாணி. அது 'சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமும் தழுவித்' காணப்படுகிறது.

நாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, குமாரசுவாமிப் புலவர், விபுலாநந்தர் முதலானவர்களிடத்துப் பற்று மிகுந்தவரெனினும் பண்டிதமணி யாருடைய நடையினையும் பிரதிபண்ணவோ பின்பற்றவோ எத்தனிக்கவில்லை. யாராவது பின்பற்ற முனைபவர் ஒரு நடையினை வளர்த்துக் கொள்ளல் இயலாது என்று இலக்கியத் திறனாய்வாளர் கூறுவர். பண்டிதமணி வகுத்துக் கொண்டது அவருக்குரிய நடை. சபாபதி நாவலரைப் பற்றிய அவரது கூற்றிலிருந்து வசன நடை எளிமையானதாக அமைய வேண்டுமென்ற அவரது கருத்துப் புலனாகும்.

சொல்லலங்காரங்களிலோ எதுகை மோனை அடுக்கு வசனங்களிலோ அவருக்குச் சற்றும் நாட்டமில்லை. வசனநடை வாசிப்பதற்குரியதேயன்றிக் கேட்பதற்குரியதல்ல; செவிக்கின்பம் நோக்கியதல்ல என்பதை அவர் அறிந்திருக்கிறார். பொருளையே அவர் பிரதானமாகக் கருதினார்.

“உயிருள்ள உடலே இயங்கும்; நிலைக்கும், அவ்வாறே பொருளுள்ள இலக்கியங்களே, கவிதைகளை வழங்கும்; நிலைக்கும், பொருளற்றவைகள் பிணங்கள். அவைகள் காலவெள்ளத்துடன் கரைந்து இருந்த இடமுந்தெரியாமற்பெயரும் வழங்காமல் மறைந்து போகும்.”

என அவர் தெளிவாகவே கூறியுள்ளார்.

ஓர் ஆசிரியன் வசனநடையினை உன்னதமாக அமைக்குமிடத்துக் கவிதையின் எல்லையுட் பிரவேசித்து விடக்கூடும். அத்தகைய ஒரு தன்மையினைப் பண்டிதமணி எழுதியுள்ள சிவகாமி சரிதையிற் பார்க்கலாம்.

“காலமோ நள்ளிருள். இடம் நடுக்காடு. காலை மாலை நிழல் போல நாமும் நடக்கத் தானும் நடக்கிற காடு அந்தக் காடு. எல்லாம் இருண் மயம். இடையிடை சில சிறிய சிறிய ஒளிகள். பாம்புகளின் வாயிலிருந்தும், ஆனைகளினதந்தங்களிலிருந்தும், புலிகளின் கண்களிலிருந்தும் வருகிற ஒளிகள் அந்த ஒளிகள். இந்த ஒளிகளுக்கும், ஆகாயத்திலே கண்சிமிட்டுகின்ற தாரகைகளுக்குள் சந்துபேசி அங்கும் இங்கும் பந்தம் பிடிக்கின்ற மின்மினிகள். எங்கும் மௌனம். ஏகாந்தப் பெருங்ககனம். அங்கே ‘மனிதன்’ என்ற வார்த்தைக்கு இடமேயில்லை. உலகம் வேறு, இந்தக் காடு வேறு.”

ஒளியூட்டும், உணர்வூட்டும், வார்த்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட மறை பொருளுணர்த்தும் இதனைக் கவிதை என்றே கூறலாம்.

சில கருத்துக்களைப் படிப்போர் உள்ளங்களில் உறைக்கும் விதத்தில், ஒரோவழிப் 'பொடி' வைத்தும் எழுதுவது பண்டிதமணியின் ஓர் இயல்பு என்பர். சீவகசிந்தாமணி என்ற கட்டுரையில், சீவகன் பொய்த்துறவைப் புனைந்து செல்கின்ற சீவகசிந்தாமணியைச் சிறந்த இலக்கியமெனக் கூறிய உ.வே. சாமி நாதையரைச் சாடிப் பண்டிதமணி எழுதியதை ஓர் உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

“தமிழ்த் தாத்தா இப்படி உரைப்பாராயின், பொய்ம்மையில் சுவை காண்பாராயின், இனித் தாய்நாட்டு நிலையை ஆராய்வதிற் பயனில்லை. பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்குவது புலைமையாமன்றிப் புலமை ஆகாரே. தாய்நாடு செக்குக்கும் சிவலிங்கத்துக்கும் சமரசம் சிந்தனையற்ற சாதாரண கவிஞனும், தெய்வப்புவலவர் திருவள்ளுவரும் இன்றைய தாய் நாட்டுக்கு ஒரு பண்டந்தான்.”

பண்டிதமணியிடம் காணப்படும் நகைச்சுவையும் அவருக்கே உரிய இயல்பினது.

“விஞ்ஞானங் கதித்த இந்த எந்திரவுலகத்திலே மனிதன் வெறும் எந்திர மாய்விட்டான்; நாயாய் அலைகிறான்; பேயாய்த் திரிகிறான். எண்சாணுடம் புக்கு வயிறே பிரதானமாய்விட்டது. உணவுப் பிரச்சினை, சிக்கனப் பிரச்சினை முதலியன இன்றைய பேச்சாய்விட்டன. இனி வருங்கால மனிதனுக்குச் சிரிப்புவராது. அது கொட்டாவியாய் மாறிவிடும் போலத் தெரிகிறது.”

இதனைப் படிக்கும்போது சிரிப்பு வருகிறது. ஆனால், இது வெறுமனேசிரிக்க வைக்க எழுதப்பட்டதல்ல, சிந்தனையைத் தூண்டுவது.

பண்டிதமணிக்கு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினால் 'இலக்கிய கலாநிதி' என்ற கௌரவப் பட்டம் வழங்கப்பட்டதை யொட்டி வெளியிடப்பட்ட பாராட்டு விழா மலரில் ஏலவே யாம் கூறியதை இங்கு மீண்டும் கூறுதல் ஏற்புடைத் தாகும்.

“பண்டிதமணியின் கட்டுரைகளைப் படிக்கும் போது பல வேளைகளில் எமக்கோர் ஆசங்கை தோன்றும். எம்மை வசீகரிப்பது அவர் கூறும் கருத்துக் களா? அல்லது அவற்றை அவர்கூறும் முறையா என்பதுவே அதுவாகும். அது பண்டிதமணியின் உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டான சிறப்பு. அவ் வொளி அவரது வசனநடையிலும் தவழ்கிறது. சிறு சிறு வசனங்களிற் காத் திரமான கருத்துக்களைப் பவனிவிடும் பண்டிதமணியின் ஆற்றல் இலேசிற் கைவரத் தக்கதன்று”

(பண்டிதமணி நினைவு மலர், 1989)

மஹாகவிக்கு மறைவில்லை

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் யான் பல்கலைக் கழகத்திலே பயின்று கொண்டிருந்த காலை, பத்திரிகைகளிலே வெளிவந்த மஹாகவி என்ற ஈழத்துக் கவி திரு. து. உருத்திரமூர்த்தியின் கவிதைகளாற் கவரப்பட்டேன். அப்போது, நாங்கள் வெளியிட்ட ‘பேராதனைக் கவிதைகள்’ என்ற இதழுக்கு ஒரு கவிதை புனைந்து அனுப்புமாறு அன்னாருக்குக் கடிதம் எழுதினேன். ஒருவாரத்திற் கிடைத்தது. ‘குரங்குகள்’ என்ற கவிதை. அன்போடு இன்பத்தில் ஆடிப்பாடி ஆயுதங்களோ கோவில்களோ இன்றி மகிழும் அக்குரங்குத் குலத்தை,

“நாமாய் அவை முதிர்ந்த என்பதனை
நான் ஒப்பேன்:
மக்கள் இனமே வளர்ச்சி பெற்றுக்
காலத்தால்
அக்குலமாய் மேம்பாடடைந்து மகிழ்கிறது!”

என்று பாடியனுப்பினார் மஹாகவி. இலகு தமிழிற் கற்பனைச் சிறப்போடு அமைந்தது அக்கவிதை.

கொழும்பில் ஏரிக்கரைப் பத்திரிகாலயத்திற் கடமையாற்றிய போது மஹாகவியை அடிக்கடி சந்தித்துப் பழகிய நினைவுகள் பசுமையாக உள்ளன. வெள்ளவத்தைத் தபால் நிலையத்தின் அண்மையில் முன்னிரவு நேரங்களில் மதில் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசிய நாட்கள் மறக்கத் தக்கவையல்ல. தன்கவிதை முயற்சிகளைப் பற்றி மனம்விட்டு அளவளாவும் இனிய நண்பர் அவர். யார் மனதும் புண்படாதவாறு இனிமையாய்ப் பழகும் குழந்தையுள்ளங் கொண்ட சிறந்த அக்கவிஞரின் இதயம் நின்றுவிட்ட தெனினும், அரிய அவரது படைப்புக்கள் செழித்துப் பொலிகின்றன.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பதினாறு வயதும் வருவத்தில் ஈழகேசரியில் ‘மின்ன’லோடு ஆரம்பித்த மஹாகவி தொடர்ந்து தரமான கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டே இருந்தார். அரசாங்க இலிகிதராக ஆரம்பித்து அரசாங்க மொழித்

திணைக்கள உதவியாளராக உயர்ந்த போதிலும் பண்பிலே மாறுபடாது அவர் பாடிக்கொண்டே இருந்தார்.

ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி ஆகிய இதழ்களில் ஆரம்பத்திற் காதலை மையமாகக் கொண்ட கவிதைகளையே எழுதிய மஹாகவி, கிராமப் பின்னணியிலே சாதாரண மக்களின் இன்பதுன்பங்களை வெகு இலாவகமாகச் சித்திரித்தார்.

அவரது 'வள்ளி' என்ற கவிதைத் தொகுதி 1955இல் வெளிவந்தது. அத் தொகுதி மஹாகவியின் இயல்புகளையும் கவிதை புனையும் ஆற்றலையும் காட்டி நிற்கிறது.

“உடைப்பெருஞ் செல்வர்
ஊரினுக்கொருவர்
உறிஞ்சிடப் படுபவர் பலபேர்”

என்ற புரட்சிக் கவிக்குரல் கேட்கிறது. அணுயுத்தக் கெடுபிடிகளில் அல்லற்படும் மானிடத்தைப் பார்த்து.

“மரங்களில் வாழ்ந்தும்
மகிழ்ந்தநம் இனத்தை
மாய்க்கிறோம்! மடிகிறோம் மனிதர்!

என்று கடிந்து இரங்குகிறார்.

கிராமப் புற வாழ்வில் மனதைப் பறிகொடுத்த மஹாகவி, யாழ்ப்பாணம் செல்வேன் என்ற கவிதையிலே,

“யாழ்ப்பாணத்தை யான்அடை யேனோ
கூழ்ப்பா னையின்முன் கூடிக் குந்தி
இருந்திலை கோலி இடுப்பில் இட்டீட்டிய
கரந்தெரிந் தூற்றும்அவ் விருந்தருந் திலனேல்
பட்டினி போக்கா பழம், பால், இவ்வூர்
'ஒட்ட' லின் முட்டை ரொட்டிகள் - அன்னை
பழஞ்சோற் றுண்டி கிழங்கொடு பிசைந்து
வழங்கலை நினைத்தால் வாயு றாதோ?”

என்று கேட்கிறார். முந்திரிப்பழங்களும் அப்பிள் பழங்களும் மலிவாகக் கிடைத்த காலத்திலே கூட மஹாகவியின் உள்ளம் கொழும்புச் சீவியத்தை ஒதுக்கி யாழ்ப்பாணக் கிராமத்துக்குத் தாவி அவ்விட வாழ்க்கையிலே திளைக்கிறது.

1966இல் வெளிவந்து மஹாகவியின் குறும்பா தமிழுக்குப் புதியதொரு யாப்பு வகையினையும், புதியதொரு பொருள் மரபினையும் அழகாக அறிமுகப் படுத்திவைத்தது. கற்பனை வளத்தோடும், நுணுகிய அனுபவத் தெளிவோடும்

மொழியை வெகு இலாவகமாகக் கையாளும் மஹாகவியின் கரங்களிலே நகைச்சுவை இழையோடச் சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையிலே உருவானவை குறும்பாக்கள். அவற்றிற் காணப்படும் சொல்லாட்சிச் சிறப்பு இளந்தமிழ்க் கவிஞர்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

நூல் முகப்பிலேயே.

“கடவுளையும் காதலியையும் போற்றுவது
மட்டும் அன்று அதன் பணி
அது சாதாரண மனிதனின்
பழுதுபடா உள்ளத்திற் பாயப்
பிறப்பது
ஓய்வு கடமையின் ஒரு கூறே ஆகும்.
எனது குறும்பாக்கள் முற்றும்
ஓய்வுக் குரியனவும் அன்று.”

என்று கவிதை பற்றிய தமது கொள்கையினை அவர் தெளிவாக்கி விடுகின்றார். இலக்கியம் பயன் கருதாதது என்றும் இன்பமாகப் பொழுது போக்குவதற்குரிய தென்றும் கூறுபவர்கள், பொழுது போக்கு ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு அவசியமான தென்பதையும், அது பயனுள்ள வகையில் அமைவது சாலச் சிறந்த தென்பதையும், அவதானிக்கத் தவறிவிடுவதுண்டு. அதனை நாகுக்காகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் மஹாகவி.

சினிமா நடிகர்கள் தமிழ் அரசியல், கலை, இலக்கியம் முதலிய துறைகளைக் கலக்கி வருவதையும், தகைமைகள் சற்றும் நோக்காது சம்பந்தமில்லாதவற்றி லெல்லாம் தலையிடுவதையும் அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பதையும் அவதானித்த வர்களுக்கு மேல்வரும் பாடல் நயமிகப் பயப்பதற்கும்.

“தாகூர் நூற் றாண்டு விழா ஆச்சு
தமிழ் நடிகர்க் கிது வாய்ப்பாய்ப் போச்சு!
நோகாது தந்தாராம் நூறாயிரம் “நடிப்புக்கு,
ஆகா, இவர்!” என்றார்ப் பேச்சு.”

‘கண்மணியாள் காதை’ என்ற காவியம் வில், குடம், உடுக்கு, மத்தளம் முதலிய இசைக் கருவிகளுடன் பாடப்படும் வில்லுப்பாட்டாய் அமைந்தது. கேட்டாரைப் பிணிக்கும் சிறந்த நாட்டுப் பாடல் வகை வில்லுப் பாட்டு. மஹாகவியின் கண்மணியாள் காதையைக் கேட்டவர்கள் கவிதையிலே உணர்வு தெறிப்பதைக் கவனித்திருக்கலாம்.

“நில்ல டி ! மிக நேரம் ஆனதோ?
மெல்ல வேநடக் காயோ? - கொடி
மேனி ஏன் களைப் பாயோ?”

என்று 'வள்ளி'யிலே அன்று பாடிய மஹாகவிக்குச் சொற்களில் உணர்ச்சியை மூட்டி விடுவது ஒரு வேலையா?

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்

“புதிய களங்கம், புதிய போர்கள்

புதிய வெற்றிகள் - இவை களைப்”

புனைந்து கொண்டு வந்த மஹாகவியின் 'கோடை' என்ற கவிதை நாடகம் பழமை வாதிகளை ஒரு கலக்குக் கலக்கிப் பல எதிர்ப்புக்களைச் சமாளித்துப் பின்னர் சாகித்திய மண்டலப் பரிசினையும் பெற்றது.

அன்னிய ஆட்சியினால் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமப் புற மக்களது மனப் போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை அடித்தளமாகக் கொண்டு நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புக்களைக்கேலி செய்கிறது 'கோடை'.

வீட்டுக்கு வந்த விதானையார் 'சோடா என்றால் தான் குடிப்பார்' செல்வம் என்று சொல்லியபோது விதானையார் மேல் வருமாறு கூறுகிறார்.

வேண்டாம் பாருங்கோ, விடியற் புறம் எழும்பி

ஆண்டான் நம் வீட்டின் அடி வளவிற சீவுகிற

பாளை வடித்த பதநீர் அருந்தி வந்தேன்.

ஆளுக்கு நல்லதது தானே ஐயரே?

தட்டத்தை மட்டும் இங்கே தள்ளுங்கோ, போதும் அது!

சட்டப்படி குற்றம் இல்லை எனினும், எங்கள்

அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர் அவ்வப்பர்

அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர் கால முதல்

இன்றுவரையும் இருந்து வருகின்ற

ஒன்று மரபென் றுளதே. அதனால், நாம்

கோப்பி உங்கள் வீட்டில் குடிப்பதற்கு ஞாயம் இல்லை!

சாப்பிடவும் மாட்டோம்! சரி தானே? ஐயரோ

ஞானி, பிள்ளை குட்டி இலாத தனிநபர்.

நானோ உலகில் நடக்கிறவன் நாளைக்கு ஊர்

ஏனோ தானோ என் றெதையும் கதைக்குமே.”

ஊருக்குப் பயந்து கொண்டு உரிமை, சுதந்திரம், கொள்கை என்பவற்றை யெல்லாம் பேச்சோடு மட்டும் பேணும் நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அங்கங்களின் மனச்சாட்சியை உறுத்தும் வகையில் அவர்களின் புனித வேடத்துக்குச் சவால் விட்டதாற் குட்டை குழப்பிய 'கோடை' பலரது கோபத்திற்குக் காரணமானது. சாதாரண மக்களின் அபிலாசைகளையும் நிறைகுறைகளையும் போராடும் உணர்வுகளையும் சித்திரிப்பது 'கோடை'. வாழ்வை உன்னிப்பாய் உற்றுணர்ந்த

மஹாகவி வார்த்தைகள் என்ற கத்திகளால் உண்மைகளை கீறிப் பிளந்து காட்டுகிறார்.

பேச்சொலி சார்ந்த மெட்டிலே அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் அனுபவங்களையும் நகைச்சுவையோடு வெளியிடும் மஹாகவியின் கவிதைகளிலே யாழ்ப்பாண மண்வாசனை கமழ்வது கண்கூடு. புதுமைப்பித்தனும் வாழ்க்கையின் பல்வேறு கோணங்களை உன்னிப்பாய் அவதானித்து நகைச் சுவையுடன் சித்திரித்தாரெனினும் அவரிடம் ஒருவகை விரக்தி மனப்பான்மை காணப்பட்டது. மஹாகவியிடம் அத்தகைய விரக்தியற்ற ஓர் அகநோக்கினை அவதானிக்கலாம். மனிதனை ஆழ்ந்த பரிவோடு பார்க்கும் பண்பும் அவரிடம் சிறந்து விளங்குவதைக் காணலாம்.

தனக்கெத் தனிப்பாதை அமைத்துக் கொண்டு காலத்துக்கேற்ற உருவங்களையும் உள்ளடக்கங்களையும் தமது கவிதைகளிற் கையாண்ட மஹாகவி பல துறைகளிலே முயற்சி செய்து வெற்றிகண்டுள்ளார். குறும்பா, வில்லுப் பாட்டு, ஆகியன ஈழக் கவிஞன் ஒருவனின் புதிய சாதனைகளாகும். 'கோடை', 'புதியதொரு வீடு; முதலியவை கவிதை நாடகத் துறையில் சிறந்த சாதனைகளாகும்.

மஹாகவியின் பூதவுடல் மறைவினால் கலங்கி நிற்பவர்கள் அன்னாரது 'ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்'; 'சடங்கு', 'கல்லழகி', 'கந்தப்ப சபதம்' முதலிய காவியங்களையும் 'திருவிழா', 'கோலம்', 'பொய்மை', 'முற்றிற்று' முதலிய நாடகங்களையும் பிற தனிக் கவிதைகளையும் நூலுருவிற் கண்டால் மிகுந்த மகிழ்வெய்துவார்கள்.

(தமிழமுது, 1971)

நல்லாசிரியர் வித்தி

புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசனைப் பார்த்து, 'எதற்காக நீங்கள் கவிதைகளை எழுதுகிறீர்கள்?' என்று ஒருவர் கேட்டாராம். அதற்கு 'அவற்றை எழுதாமல் என்னால் இருக்கமுடியவில்லையாகையால் எழுதுகிறேன்' என்று பாரதிதாசன் பதில் அளித்தாராம். அவ்வாறே, பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தின் உபவேந்தர் பதவிதான் கிடைத்தாலும் கற்பிக்காமல் இருக்கத் தம்மால் இயலாது என்ற ஓர் உணர்வினுக்கு ஆட்பட்டுத் தான் ஆசிரியப் பணியினை மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. ஒரு தொழிலாக வன்றி, மாணவர் கற்பவற்றைக் கசடறக் கற்க வேண்டும் என்பதிலும் கருத்துக் களைத் தமிழிற் பிழையின்றித் தெளிவாக வெளியிட வேண்டும் என்பதிலும் எதிர்காலத்தில் அவர்கள் நற்பேறுகளைப் பெறவேண்டும் என்பதிலும் தீராத வேட்கையோடு அப்பணியினை ஆற்றுவவர் பேராசிரியர்.

நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன் தமிழோடு ஆங்கிலம், இலத்தீன், வரலாறு ஆகியவற்றையும் கற்றுச் சிறப்புப்பட்டம் பெற்ற ஒருவர் தமிழைத் தொடர்ந்து ஆயவும் ஆசிரியப்பணி புரியவும் சித்தங்கொண்டது அவரது ஈடுபாட்டைக் காட்டுவதாகும். அது எவ்வாறாயினும், 'தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்பயன்' என்ற முதுமொழியின்படி பார்க்குமிடத்து அவரை ஆசிரியராகப் பெற்றயாம் பாக்கியசாலிகளே என்பதில் ஐயமில்லை.

பேராசிரியராகவும் உபவேந்தராகவும் மேன்மைகள் பெற்றாலும், அவருடைய மாணவர்கள் கலாநிதி வித்தியானந்தனை 'வித்தி' என்றே பிரியத் தோடும் உரிமையோடும் குறிப்பிடுவர். அவர் எத்தகைய ஆசிரியர்? ஆசிரியத் தொழிலுக்கு வேண்டியதெல்லாம் ஒரு மாணவனும் ஒரு கோலுமே என்று கருதுவாரும் உளர். கோலுக்குப் பதிலாகப் பரீட்சை முடிவினைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரத்தைக் கொள்வாரும் உளர். அத்தகையவர்களோடு மாறுபட்டவர் வித்தி. பரீட்சைக்குரிய பகுதிகளைக் கற்பிப்பதோடு அவர் காரியம் முடிந்து விடுவதில்லை. கடினமான பாடங்களிலும் கற்போரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டிவிடுவதோடு மேலும்

படிக்க வேண்டும் என்ற உற்சாகத்தையும் வளர்த்து விடுபவர் வித்தி, ‘உள்ளத் தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்’ என்றான் பாரதி. கற்பிக்கும் பாடங்களில் நன்னூலாயினும் திருக்கோவையாராயினும் தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரமாயினும் தமிழர் பண்பாடாயினும் உண்மையாகவே ஈடுபட்டு வித்தி விரிவுரையாற்றுங்கால் மாணவர் கலை காண்பர். பவணந்தி முனிவர் கூற்றுக்கிணங்க,

“உரைக்கப் படும் பொருள் உள்ளத் தமைத்து
விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகமலர்ந்து
கொள்வேன் கொள்வகை யறிந்தன னுளங்கொளப்”

பயிற்றும் வல்லமை வாய்ந்த நல்லாசிரியர் வித்தி. மாணவருக்கு எந்தப்பகுதி அதிக பிரயத்தனமின்றி விளங்கும், எந்தப் பகுதி கடினமாக இருக்கும் என்பதையெல்லாம் ஊன்றி அவதானித்து, நிறுத்த வேண்டியவிடத்து நிறுத்தி, மீட்டுரைக்க வேண்டியவிடத்து மீட்டுரைத்து, எடுத்துக்காட்ட வேண்டியவிடத்து எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தந்து நகைச்சுவையும் சிருங்காரரசமும் ஒரோவிடத்து இழையோட விரிவுரையாற்றுவார் வித்தி. கற்போரிடைச் சோர்வு கண்டவித்து அவர் விடும் பகடிகள் படிப்பவை மனதிற் பதியவும் உதவும். பண்டை இலக்கிய இலக்கணங்களிலுள்ள கடினமான பகுதிகளை இக்காலத்திற்கேற்ற வகையில் விளக்க வித்தி கையாளும் உத்திகள் அவருடைய கலையியல் தெளிவையும் கட்டுரை வன்மையினையும் மட்டுமின்றி உலகியலறிவினையும் காட்டு வனவாம்.

பாட்டெழுதுவதில் யான் கொஞ்சம் ஆர்வங்கொண்டிருந்த நாட்களில் ஒரு நாள் வித்தி விரிவுரை நடாத்திக் கொண்டிருக்கும் போது அவரைப்பற்றி வெண்பாக்கள் எழுதவேண்டுமென்று தோன்றிற்று. ஒரே இடத்தில் நின்று குறிப்புகளை வாசிக்கும் பழக்கம் இல்லாது உலாவி உலாவிப் பாடம் நடத்தும் வித்தி சடுதியாகப் பின்னால் வந்து விட்டதை வெண்பாவில் மூழ்கிவிட்டயான் கவனிக்கவில்லை. வெண்பா எழுதிய கடதாசியை இழுத்துக் கொண்டபோது தான் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். அவர் ஒரு மாதிரிப் பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் கூறாமல் அந்தக் கடதாசியைச் சட்டைப் பைக்குள்ளே திணித்துக் கொண்டு நடந்தவாறு விரிவுரையைத் தொடர்ந்தார். வெண்பாவின் கதி என்ன வாயிற்றோ?

“வித்தியார் வந்து விரிவுரையாற்றுவதை
எத்தாலும் கேட்டே இருக்கலாம் - நித்தரை
கிட்டவும் வராது”

என்று தொடங்கியதாக ஞாபகம்

மாணவரிடம் ஏதாவது தவறு கண்டவிடத்து அதனைப் பெரிதுபடுத்தியும் கிண்டல் பண்ணியும் தமது அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்த பல ஆசிரியர் முனைவர். மாணவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதும் பணிய வைப்பதும் பிரச்சினைதான். பல்கலைக்கழகத்தில் அது பாரிய பிரச்சினையாகவும் இருக்கலாம். மாணவர்கள் தம்மை மதிக்கின்றார்களில்லை என்ற குறை சில ஆசிரியரை வாட்டுவதுமுண்டு. மாணவர்களை எவ்வாறு பணியவைப்பது என்பதையும் அவர்களின் மதிப்பினை எவ்வாறு பெறுவது என்பதையும் வித்தியிடம் தான் கேட்க வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகத்துட் புகுவோரிடை வயது வித்தியாசம் காணப்படும். சிலர் தாழ்வுமனப் பான்மையாற் சங்கடப்படுவர். எல்லோரையும் எப்படிச் சமாளிப்ப தென்பது வித்திக்குத் தெரியும். மட்டம் தட்ட வேண்டியவிடத்து நாகுக்காகவும் நயமாகவும் மட்டம் தட்டி, தூக்கிவிட வேண்டியவிடத்துத் தூக்கி விட்டு ஆனால், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் உற்சாகத்தைக் குலைக்காது கற்பிக்கும் சிறப்பு அவரிடம் மாணவரால் விரும்பப்படுவது. தவறுகளை மனம் புண்படாதவாறு அவர் சுட்டும் நயத்தினையும் மாணவர் இரசிக்காமல் இல்லை. அவரிடம் பகடி பண்ணுப்பட வேண்டுமென்று மாணவர் விரும்புவதுமுண்டு.

மாணவர் மத்தியில் வித்திக்கு மட்டும் இத்தகைய செல்வாக்கும் பிரசித்தியும் கிடைப்பது எதனால்? அந்த இரகசியத்தைக் கண்டறியும் பகீரதப் பிரயத்தனத்தில் வித்தியைப் போற் கோற் போட்டவர்கள் ரை கட்டியவர்கள், சுங்கான் பிடித்தவர்கள் கொண்டு, சொண்டு தடவியவர்கள், நாடி தடவியவர்கள், நடந்தவர்கள், “யாரோ வடிவினை முடியக் கண்டார்?” கம்பராமாயணத்தில் இராமனைப் பற்றிப் பேசமிடத்து அவனது “நிறையினோடு அறிவும் நிற்க சீலம் ஆர்க்கு உண்டு?” என்று ஓரிடத்து வினவப்படுகிறது. சீலம் என்பது மிக உயர்ந்தோர் சிறியோரையோ இழிந்தோரையோ ஒப்பாக எண்ணிப் பழகும் எளிமைப் பண்பாம். எளிமைக்கு வித்தி ஏற்றதோர் எடுத்துக்காட்டாவார்.

தூசி படாத தேசிய உடையினும் கோற்றோடும் மேலங்கி (Cloak) யோடும் சுங்கான் ஏந்திய வண்ணம் கௌரவமிக்க தோற்றத்தில் வித்தியைக் கண்டிருக்கிறோம். புகைவண்டி நிலையத்தில் நகரத் தொடங்கி விட்ட வண்டியில் முண்படித்துக் கொண்டு ஏறுகின்ற மாணவர்களின் பெட்டி படுக்கைகளை ஓடியோடித் தூக்கி வைக்கும் அவர்தம் தொண்டினையும் கண்டிருக்கிறோம்.

சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் செல்லப்பிள்ளையாகத் தமிழாய்ந்த வித்தியின் ஆராய்ச்சித் திறன் இந்நாட்டறிஞரால் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டின் புகழ் பூத்த பேராசிரியர்களான கே. எ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, மு. வரதராசன், டி.வி. மகாலிங்கம், ஆர். சத்தியநாதையர் போன்றோராலும் ஏ.எல்.பெசாம்சுமில், சுவெல பில், சி. எச். பிலிப்ஸ் முதலான மேலைத்தேய அறிஞர்களினாலும் விதந்து பாராட்டப்பட்டது. அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் யப்பானிலும் யூகோஸ்லாவியாவிலும்

பாராட்டுக்களும் உபசாரமும் பெற்றதோடு சாகித்திய மண்டலப் பரிசில்களும் வென்றவர் வித்தி. அந்தச் சிறப்புக்களால் மாணவர் பெருமைப்பட்டனரேயன்றி வித்தி சிறிதேனும் தலைக்கனம் கொள்ளவில்லை.

அந்நாட்களில் கண்டியிலிருந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வளாகத் துக்கு பஸ் கிடைப்பது கடினம். ஆனால் வித்தியின் கார் அடிக்கடி அகப்படும். பென்னம் பெரியதொரு செவர்தெர் கார், அவருக்கு அது எவ்வளவு வசதியாய் இருந்ததென்பதை அறியோம். ஆனால் எங்களுக்கு அது நல்ல வசதியாக அமைந்தது. வெகுதூரத்தில் வரும் பொழுதே அதனை இலகுவில் அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம். எத்தனை பேர் வேண்டுமானாலும் எங்கள் கெட்டித் தனத்துக்கேற்பப் புருந்து கொள்ளலாம். ஒருநாள் நாங்கள் சிலர் கண்டியிலே திரைப்படம் பார்த்துவிட்டு அலுப்போடு பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தோம். திடீரென்று நண்பன் மு.தளையசிங்கம், ‘கம்பஸ் பஸ் வருது மச்சான்’ என்று சொல்லியவாறு பாய்ந்தோடிப் போய்க் கண்ணுக்கெட்டக் கூடியதாகநின்றான். வித்தியின் கார் நின்றது. எல்லோரும் ஏறிக்கொண்டோம். அவ்வாறு செல்லும் சில சந்தர்ப்பங்களில் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு நாங்கள் உபசரிக்கப்படுவதும் உண்டு. கமலா அக்கா காரில் இருந்தால் அந்த உபசாரம் உறுதியாகும். கமலா அக்கா வித்திக்கு வெகுபொருத்தம். அவர்களில் யாருக்கு எங்கள் மீது கூடிய பரிவு என்பது என்றும் புரியவில்லை. குற்றங்குறை கண்டவிடத்து யார் அதிகமாகக் கடிந்து கொள்வதென்பதும் விளங்கவில்லை.

ஆசிரியர் மாணவர் உறவைப்பற்றியும் மாணவர் நலன்புரி சேவைப்பற்றியும் இன்று விஸ்தாரமாகப் பேசப்படுகிறது. வித்தியைப் பொறுத்தவரை அவரை ஒரு மாணவநலன்புரி தாபனமாகவே கொள்ளலாம். பிறரைத் தம்போல் மதித்து அவர் தம் இடரைக்களைய விழையும் மனப்பாங்கு இயல்பாகவே வித்திக்கு வாய்த்தது. ஏதாவது சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்ட விடத்தோ, ஏதாவது ஆலோசனை கேட்டோ, பாடங்கேட்டோ, எழுதிய கட்டுரையைத் திருத்தித்தரக் கேட்டோ, வதிவிடம் தேடித்தரக்கேட்டோ, கலைவிழா பந்தலுக்கு வெட்டிய வாழைகளை ஏற்றிவரக் கார் கேட்டோ, சஞ்சிகை அச்சேற்ற அச்சகம் தேடித்தரக் கேட்டோ, அதற்குப் பொறுப்பு நிற்கக் கேட்டோ, சுகவீனமுற்ற மாணவரை மருத்துவ நிலையத்துக்குக் கூட்டிச் செல்லக் கேட்டோ, வித்தியிடம் தயங்காமற் போகலாம். அப்படியெல்லாம் கரைச்சல் கொடுக்காமல் விட்டால் அவர் ஒரு வேளை சினங்கொள்வாரோ என்ற சமூசயமும் எம்மிடை இருந்தது. மனிதாபிமான உணர்வு மிகுதியில் அவர் சிலநேரங்களிலே தன் தகுதியையும் கவனிக்காது செயற்படுவதும் உண்டு. தீமை செய்தவர்களுக்கு வேண்டியவிடத்து உதவுவதில் சற்றுக் கூடிய ஆர்வம் காட்டுவார். “வந்து கேட்டால் செய்யக் கூடியதைச் செய்யாமல் விடஏலுமே காணும்?” என்பது அவரது சுகடா. மாணவரோடு என்றும் ஒரு நேச உறவு பூண்டிருந்த வித்தியின் இதயமும் இல்லமும் என்றும் அவரது மாணவருக்குத் திறந்தே இருந்தன. அவரிடம் பாடம் கேட்ட ஆயிரக்

கணக்கான மாணவருட் பல்கலைக்கழகத்திற் பயின்ற காலத்திலோ அதற்குப் பின்னரோ வித்தியிடம் ஏதேனும் உதவி பெறாதோர் இருப்பரோ வென்பது சந்தேகம்.

தெரிந்த வித்தைகள் எல்லாவற்றையும் பிறருக்குக் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டார் பிழைப்புக் கெட்டுப்போய் விடும் என அஞ்சுவாருள் பலர் திறந்த உள்ளத் தோடு அறிவைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஆசிரியர் அருமை. வித்தியே கற்கவும் ஆயவும் ஏனையோரை நெருக்கிக் கொண்டே இருப்பார். தன்னிடமுள்ள புத்தகங்களை மட்டுமன்றிக் குறிப்புக்களையும் கேளாவிடத்தும் தருவார். திருப்பித் தருமாறு வற்புறுத்துவாரேயன்றி, எந்தக் கிடைத்தற்கரிய நூலையும், பிறர் கண்படாது மறைத்துத் தனியுரிமை காக்கும் தன்மை வித்தியிடம் இல்லை.

தங்கள் கருத்துக்களோடு மாணவர் மாறுபடுமிடத்துப் பல ஆசிரியர் வெகுட்சி கொள்வர். விவாதிப்பது அவர்களுக்குப் பிடிக்காது. கருத்து வித்தியா சத்தை மதிக்கும் பெருந்தன்மையும், சமநிலையிலே தன்னோடு வாதிக்க மாணவருக்கு இடங் கொடுக்கும் தாராள மனப்பான்மையும், தன்னை மறுத்தேனும் தன் மாணவர் சிறப்பாக வாதிடுமிடத்துத் தன்னை மறந்து, 'ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும்' தாய்மையும் வாய்ந்தவர் வித்தி, அப்படியெல்லாம் விளங்குவதற்குப் பரந்து விரிந்த மனப்பான்மை மட்டுமன்றி உறுதியான அத்திவாரத்தில் அமைந்த தன்னம்பிக்கையும் வேண்டும்.

அன்புள்ள மாணவர்களுக்குத் தன் மேன்மையிற் பங்கும் இயன்ற உதவி களும் வாதிடும் உரிமையும் வழங்கும் பேராசிரியர் வித்தி விடாமற்றொடர்ந்து ஆசிரியராகவே திகழ்கிறார்.

திருமாலுக்கு விஷ்ணுசித்தர் பல்லாண்டு பாடினார். மணிவிழாக்காணும் வித்திக்கு யாமெல்லாம் பல்லாண்டு கூறுவோம்.

(மணி விழா மலர், 1984)

பலரை ஆளாக்கிய பெருந்தகை

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்

தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் பல்கலைக்கழக உபவேந்தராகவும் மகோன்னத மனிதாபிமானியாகவும் திகழ்ந்த பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் (22- 01 - 89) அன்று திடீரென மறைந்த செய்தி தமிழ் பேசும் மக்களை மட்டுமன்றி, அவரை அறிந்த அனைவரையும் துயருள் ஆழ்த்துவதாகும். பெரியார் ஒருவர் மறையும் போது அவரது அருமையையும் பணிகளையும் பற்றிப் பலர் சிந்திக்கிறார்கள். அவரால் பலவகையாலும் பயனடைந்தவர் உள்ளங்கள் துன்பத்தில் துவள் கின்றன.

“தக்கார் தகவிலார் என்பது அவரவர்
எச்சத்தால் காணப்படும்”

என்பது திருவள்ளுவர் வாக்கு. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் விட்டுச் சென்றிருப்பது நல்ல பிள்ளைகள் ஐவரை மட்டுமல்ல அரிய பல நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் மட்டுமன்று. அவரால் ஆளாக்கப்பட்ட பேராசிரியர்கள், பத்திரிகாசிரியர்கள், நிர்வாகிகள், எழுத்தாளர்கள், ஆசிரியர்கள், கலைஞர்கள் முதலானோர் ஏராளம் பேராவர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, விசாலமான உள்ளத்தினால் எண்ணற்ற பேர்களை மருவி மகவாய்ப் பரிந்து ஒம்பிய அவரது சாப்பு பற்றிய நினைவுகள் நாலா திசையிலும் அலைபாய உள்ளன.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது சிறப்புக் கலைமாணி, முதலாவது முதுமாணி, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மிகப் பெரிய விஜயவர்த்தன விடுதியின் முதலாவது பொறுப்பாளர், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகக் குறிஞ்சிக் குமரன் கோயில் பொறுப்பாண்மைக் குழுவின் முதலாவது தலைவர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது துணைவேந்தர், இத்தகு சிறப்புக்கள் பலவற்றுக்கு உரித்தானவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். அவரிடத்துக் கொண்ட நெருக்கமான அன்பினாலும் அவர் காட்டிய ஆடம்பரமற்ற ஆதரவினாலும் அவரது மாணவர்களும் அன்பர்களும் அவரை ‘வித்தி’ என்று உரிமையுடன் குறிப்பிடுவர்.

1924ஆம் ஆண்டு மே மாதம் எட்டாம் திகதி பிறந்த வித்தி, யாழ்ப்பாணம் பரியோவான் கல்லூரியிலும் இந்துக் கல்லூரியிலும் கற்றபின், பல்கலைக்கழகம் புகுந்து ஆங்கிலம், தமிழ், இலத்தீன், வரலாறு ஆகிய பாடங்களைப் பயின்று, தமது இருபதாவது பராயத்திலே தமிழ்ச் சிறப்புப் பட்டதாரியானார். இரண்டு ஆண்டுகளின் பின், முதுகலை மாணியானார். 1948இல் இலண்டன் பல்கலைக் கழகம் சென்று இரண்டு ஆண்டுகளில் கலாநிதிப் பட்டத்தோடு திரும்பினார். 1946ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழக உதவி விரிவுரையாளராகி, 1970ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியரானார். 1977ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாகத் தலைவராகச் சென்ற வித்தி, அடுத்த ஆண்டு அது தனிப் பல்கலைக்கழகமான போது அதன் முதலாவது துணைவேந்தரானார்.

1957ஆம் ஆண்டு வித்தியைக் கரம்பிடித்த அவரது மாணவியாகிய கமலா தேவி, அவருக்கு ஏற்ற துணையாகி குடும்பத்தினரிடம் மட்டுமன்றி மாணவர்கள் நண்பர்கள் அனைவரிடமும் அன்பினைப் பாலித்து இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் இனிதே இல்லறம் நடத்தி மறைந்தார்.

தமிழ்மொழி, பண்பாடு, இலக்கியத் துறைகளில் அளப்பரிய பணிபுரிந்தவர். வித்தி. சுமார் பதினைந்து நூல்களையும், தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமான ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். அவர் முதலில் வெளியிட்ட இலக்கியத் தென்றல் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையின் பாராட்டினைப் பெற்றது. தமிழர் சால்பு என்ற நூல் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர்களான கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, ஆர். சத்திய நாதையர். டி.வி.மகாலிங்கம், கமில் கவெலபில் ஆகியவர்களின் போற்றுதலுக்குரித்தானது. 'தமிழர் சால்பி'ன் பல பதிப்புக்கள் தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்துள்ளன. முஸ்லிம்களின் பண்பாட்டினையும் தமிழ்இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான அவர்களின் பங்களிப்பினையும் பற்றி வித்தி எழுதிய 'கலையும் பண்பும்' என்ற நூலுக்கு 1961ஆம் ஆண்டு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு வழங்கப்பட்டது. கிறித்தவர்களும் முஸ்லிம்களும் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு குறித்து வித்தி பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

நாடக உலகில் வித்தியின் சாதனைகள் மகத்தானவை. பல்கலைக்கழகத்திற் பதினாறு நாடகங்களைத் தயாரித்தவர் அவர். நாட்டுக் கூத்துக்களை நவீன முறையில் அரங்கேற்றிய சிறப்பு இந்நாட்டு நாடக வரலாற்றில் பொறிக்கப் படத் தகுந்தது. அவர் தயாரித்து அரங்கேற்றிய கர்ணன் போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலிவதை ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்கள் நன்கு வரவேற்கப்பட்டுப் பாராட்டப்பட்டன. தானே நாடகங்களைத் தயாரிப்பதோடு நின்று விடாது, கிராமிய நாடக வளர்ச்சிக்கும் பல வகையில் உற்சாகமளித்தார். நாட்டுக்கூத்து நூல்களைப் பதிப்பித்தமை, கிராமியக் கலைஞர்களை அறிமுகப்படுத்திக் கௌரவித்தமை, நாடகக் கருத்தரங்குகளையும் அண்ணாவிமார் மாநாடுகளையும் நடத்தியமை முதலானவை அந்தவகையில் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

இலங்கைக் கலைக் கழகத்தினதும், சாகித்திய மண்டலத்தினதும் தமிழ் நாடக குழுத் தலைவராக 1955ஆம் ஆண்டு முதல் வித்தி விளங்கிய பதினான்கு ஆண்டுக் காலப்பகுதி, இலங்கைத் தமிழ் நாடக வரலாற்றின் பொற்காலம் என்றே கூறவேண்டும். அக்காலத்தில் நடந்த நாடகப் போட்டிகளும், நாடக எழுத்துப் பிரதிப் போட்டிகளும், அவற்றின் மூலம் கலைஞர் பலர் உருவாகி வளர்ந்ததும் மறக்கத்தக்கவையன்று.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்க வரலாற்றிலும் வித்தி பெரும் பொருளாளராக விளங்கிய 1956ஆம் ஆண்டு முதற்பட்ட பத்து ஆண்டுகாலம் பொற்காலம் எனத்தக்கது. கலை விழாக்கள், நாடகங்கள், சிறுகதைப் போட்டிகள், கருத்தரங்குகள், பல்கலைக்கழகப் புலமைப் பரிசில் ஏற்பாடுகள் சிறப்பாக நடைபெற்ற காலப்பகுதி அது.

இத்தனைக்கும் மத்தியில், வித்தி சிறந்த செயல்வீரர் என்பதற்கு உயர்ந்த எடுத்துக்காட்டாகப் பலரால் கருதப்படுவது 1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடாகும். பல எதிர்ப்புக்களுக்கும் மத்தியில் தளர்ந்து விடாது அம்மகாநாட்டினைச் சிறப்பாக நடத்திய பெருமை அவருக்கு உரித்தானது.

கிராமியக் கலைப் பாரம்பரியங்களைப் பேணுவதில் பேரார்வம் கொண்ட வித்தி நாட்டுக் கூத்துக்களை உற்சாகப்படுத்தி, நவீன மயப்படுத்தி, நகரத்துப் பார்வையாளர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதோடு நாட்டார் பாடல்கள் பலவற்றைச் சேகரித்தும் வெளியிட்டார். அத்துறையில் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டு கட்டுரைகளும் எழுதினார்.

நாற்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் ஆசிரியராக விளங்கிய வித்தி பல்லாயிரம் மாணவர்களை உருவாக்கிய மிகச் சிறந்த ஓர் ஆசிரியராவர். கல்வியில் ஊக்கத் தையும் உற்சாகத்தையும் வளர்த்து, உள்ளொளி பெருக்கியவர் வித்தி. எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக எல்லோரையும் பரிந்தனைக்கும் வித்தியின் மனிதாபிமானம் மகோன்னதமானது. எளியோரிடத்தும் அன்பு சொரியும் அவரது சீலம், பலராலும் பாராட்டப்படுவது. சீலம் என்றால் என்ன வென்பதை வலியுறுத்தும் வண்ணம் வித்தி வாழ்ந்தார். அவரது புகழுக்கும் அவரிடத்து மாணவர்களும் அன்பர்களும் கொண்ட அபிமானத்துக்கும் சான்றாக 1984ஆம் ஆண்டு அவரது மணி விழா, யாழிலும் வேறு பல இடங்களிலும் விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

சேண் விளங்கும் சிறப்புக் குறித்துப் புறநானூற்றுப் புலவர் பேசுவர். புகழ் எனின், அது சுற்றியுள்ளவர்களால் துதி செய்யப்படக் கிடப்பதன்று. தூரத்தே விளங்க வேண்டும். பெரியோரின் மதிப்பு பலவிடத்து, அவரை அண்மி இருப்பவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. சில வேளைகளில், கிட்ட இருப்பவர்கள் அவர்களை அசட்டை செய்யவும் புறக்கணிக்கவும் கூடும். வித்தியின் புகழ் சேண் விளங்கும்; நெடிலும் விளங்கும்.

(‘தினகரன்’வாரமஞ்சரி, 29.1.1989)

பேராசிரியர் ம. மு. உவைஸ்

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவகை இலக்கியம் உண்டா என்ற வினா சுமார் நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் பலரால் எழுப்பப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், தமிழில் இத்துணை இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பலர் இன்று மூக்கின் மேல் விரலை வைக்கின்றனர். இந்தப் பாரிய மாறுதல் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதை அறிய விழைவார் முன் ஆரவாரமெதுவுமின்றி, ஆனால் வெகு துலாம்பரமாக ஓர் அறிஞர் தோன்றுவார். அவர்தான் பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ச் சிறப்புப் பட்டதாரியாகியதன் பின் முதுகலைமாணிப் பட்டத்துக்கு 1951 ஆம் ஆண்டில் அவர் ஆங்கிலத்திலே சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் துலங்குவதற்கான அடிப்படையாயிற்று. 1953இல் நூலாக வெளிவந்த தமிழ் இலக்கியத்துக்கான இஸ்லாமியரின் பங்களிப்புப் பற்றிய அவ்வாய்வு இஸ்லாமியரின் கவனத்தை மட்டுமன்றித் தமிழ்கூறுநல்லுலகினதும் ஏனையோரினதும் கவனத்தை இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் பால் திருப்பியது. அதற்குப் பின்னரும் அத்துறையில் பெரு முயற்சிகளை மேற்கொண்டவர் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களே.

இப்போது நூற்றுக்கணக்கான நூல்கள் வெளி வருகின்றன. கருத்தரங்குகளும் கலந்துரையாடல்களும் நடைபெறுகின்றன. மருதமுனை, திருச்சி, சென்னை, காயல்பட்டினம், கொழும்பு, கீழக்கரை முதலான இடங்களில் மாநாடுகள் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளன. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்கள் சம்பந்தமான இச்செயற்பாடுகள் எல்லாவற்றிலும் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின் பங்களிப்பு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் மகத்தானதாகவும் மிளிர்கின்றது.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகவும் கல்லூரி ஆசிரியராகவும் வணிக மன்ற மொழி பெயர்ப்பாசிரியராகவும் பரீட்சைத் திணைக்களப் பரீட்சகராகவும் பலதிறப்பட்ட பணிகளில் ஈடுபட்ட உவைஸ் அவர்கள் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வில் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தி வந்தார். 1976ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்களைப் பற்றியதோர் ஆய்வினைச் சமர்ப்பித்துப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டத்தினை அவர் பெற்றார்.

இலக்கியம், சமயம், வரலாறு, பிரயாணம் முதலிய துறைகளில் சுமார் ஐம்பது நூல்களையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் அவர் வெளியிட்டுள்ளார். சில உரைகளை எழுதியதோடு சுமார் 15 நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். பலவற்றை மொழி பெயர்த்துள்ளார். ஆங்கில, சிங்கள மொழிப் புலமைமிக்க பேராசிரியர் உவைஸ் தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்கும் சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்திலிருந்து சிங்களத்துக்கும் நூல்களை மொழி பெயர்த்துள்ளார். உலக மாநாடுகள் பலவற்றில் பங்குபற்றி ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்துள்ளார். பேராசிரியர் உவைஸ் வெளியிட்ட நூல்கள், கட்டுரைகள், பங்கு பற்றிய கருத்தரங்குகள், மாநாடுகள், பெற்ற பாராட்டுக்கள், கௌரவங்கள் ஆகியவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதெனின் அது தனியொரு புத்தகமாகும்.

சுருக்கமாகக் கூறுவதெனின், தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் இலக்கியத்தையும் பற்றிய விசாலமான அறிவோடு இஸ்லாமிய பண்பாட்டையும் இலக்கியத்தையும் நோக்கிய பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களது பணிகள் விதந்து குறிப்பிடத் தக்கவை. இஸ்லாமிய மார்க்கத்திலும் பண்பாட்டிலும் ஊறித்திளைத்த தன்மையும் தமிழை ஆழமாக நேசித்த தன்மையும் அவரது ஆக்கங்களுக்கு வளமுட்டின எனலாம்.

இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்துக்கெனத் தனியானதொரு துறையினைத் தோற்றுவித்த மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகத்தினர், அதன் தலைமைப் பதவிக்குப் பொருத்தமானவர் யாரென நாற்றிசையும் நோக்கிய வேளையிலே தென்பட்டவர் கலாநிதி உவைஸ் அவர்களே. 1979இல் அப்பதவியில் அவர் அமர்ந்தமை, இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகம் கணிசமான பணிகளை ஆற்ற ஏற்ற அடித்தளமாயிற்று.

இஸ்லாமி தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை விரிவான முறையில் ஆறு தொகுதிகளாக வெளியிடக் கருதிய பல்கலைக்கழகம் அதனை முடிக்க வல்லவர் பேராசிரியர் உவைஸ் எனக்கண்டு, அதனை அவர்கண் விட்டதில் ஆச்சிரியப் படுவதற்கொன்றுமில்லை.

1931 ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவி தோற்றவிக்கப்பட்ட போது அதனை அலங்கரிக்கப் பொருத்தமானவராக சுவாமி விபுலாநந்தர் காணப்பட்டார். சில காலம் அவரது மாணாக்கராக விளங்கிய கலாநிதி உவைஸ், மதுரைப் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியப் பேராசிரியப் பதவியை முதலில் வகிக்கத் தகுதி வாய்ந்தவராக அழைக்கப்பட்டார். அந்த வகையில், சுவாமி விபுலாநந்தருக்குப் பின் இலங்கைக்கு அத்தகைய பெருமையைத் தேடித்தந்தவர் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களே.

சுவாமி விபுலாநந்தரை நினைக்கும் போது, பேராசிரியர் உவைஸின் செய்யுள் புனையும் ஆர்வமும் கவனத்துக்கு வருகிறது. இறைவனைத் துதிப்பனவாயும் சமயவாழ்வையும் ஒழுக்கத்தையும் வலியுறுத்துவனவாகவும் எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதை விழைவனவாகவும் சுவாமி விபுலாநந்தரின்

செய்யுள்கள் அனேகமாக அமைந்தன. பேராசிரியர் உவைஸ்யாத்துள்ள செய்யுள்களும் அவ்வாறானவையே. அவர் வெளியிட்ட ‘அருள் மொழி அகவல்’ என்ற நூலினைக் குறித்து 1990 நவம்பர் 25ஆம் நாள் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் எழுதியதை இங்கு மீட்டுரைத்தல் சாலும்.

“ஏலவே கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து மூன்று விடயங்களை அவதானிக்கலாம். ஒன்று, இஸ்லாத்தில் உண்மையான பற்றும் ஆழமான அறிவும் கொண்டவர் பேராசிரியர் உவைஸ். இரண்டு, தமிழில் உண்மையான பற்றும் ஆழமான அறிவும் கொண்டவர் அவர். மூன்று, எல்லோரும் அறிவொளியும் நலனும் பெற வேண்டுமென்பதில் ஆர்வம் உள்ளவர் அவர். அம்மூன்றினதும் இயல்பான விளைவே அருள்மொழி அகவல் என்ற இந்நூல் ஆகும்.”

பேராசிரியர் உவைஸ் சிறந்த மாணவராகவும் சிறந்த ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர். மாணவர் என்ற வகையில் அறிவுத் தேட்டத்தில் ஆர்வம் மிக்கவர்; தம் ஆசிரியர்பால் ஆரக்காதலும் மதிப்பும் மிகுந்தவர். அவரது ஆசிரியர்களான சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் முதலானவர்களிடத்து அவர் பற்று மிகுந்தவர். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் கூட உவைஸ் அவர்களிடத்து விசேட அன்பு செலுத்தினர். ஆசிரியர் என்ற முறையில் பேராசிரியர் உவைஸ் தம் மாணாக்கர்களிடத்து அன்பும் ஆர்வமும் மிக்கவராக விளங்கினார்.

அறிவினைத் தேடுவதில் கொண்டாடவு வேட்கையினை, அவ்வறிவினை ஏனையவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதிலும் கொண்டர் உவைஸ். அகப்பட்ட புத்தகங்களையும் அறிவினையும் முடக்கிச் சுயலாபத்துக்கு முதலாக்குவோர் பலருக்கு மத்தியில் அவற்றையெல்லாம் திறந்த மனத்துடன் கரவின்றிப் பரிமாற விரும்பும் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களது பரந்த உள்ளம் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும்.

“தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு

காழுறுவர் கற்றறிந்தார்.”

என்ற திருக்குறளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் கற்றறிவாளர் உவைஸ்.

பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின் ஆன்ற அறிவு ஒருபுறமாக, அவரது அன்புள்ளம் குடும்ப, குல, இன, மத எல்லைகளையும் கடந்து விரிந்தது. அசாதாரண பொறுமையும் நட்புடையாரை நல்வழிப்படுத்தும் பண்பும் அவருக்கு வாய்த்தவை. பேராசிரியர் உவைஸைப் பற்றிப் பேசும்போது, இனிய பண்பு, இரக்க சுபாவம், விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை, மார்க்கப் பற்று ஆகிய வற்றின் இருப்பிடமாகத் திகழ்பவரும் உவைஸ் அவர்களின் காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து நிற்பவருமாகிய அவரது வாழ்க்கைத் துணைவியாரைப் பற்றிப் பேசாதொழிதல் சாலாது.

(மணிவிழா மலர், 1994)

எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகையாளர்களிடையே கைலாசபதி

எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகையாளர்களிடையே கைலாசபதி என்பது பற்றி யான் அறிந்தவாறும் அர்த்தம் கொண்டவாறும் மட்டுமின்றி, கைலாசபதியை நன்கு அறிந்த எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்களின் கணிப்புக்களினுடாகவும் நோக்குதல் கைலாசின் ஆற்றலுக்கும் ஆளுமைக்கும் கூடிய நியாயம் வழங்குவதாய் இருக்கும் என்று கருதியதால், பலருடன் தொடர்பு கொண்டேன். அவர்களுட் பிரசித்திபெற்ற எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்களாக மட்டுமின்றிக் கைலாசைப் பற்றி அபிப்பிராயம் கூற மிகவும் அருகதையுடையவர்களாகவும் விளங்கும் இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கன், நந்தி (பேராசிரியர் சி. சிவஞான சுந்தரம்), எஸ். அகஸ்தியர், இ.முருகையன், என். கே. ரகுநாதன், தே. எஸ். சிவகுமாரன், சபா (முன்னர் தினகரனிலும் இப்போது டெய்லி நியூசிலும் செய்தி நிருபர் த.சபாரத்தினம்), நடா (முன்னர் தினகரன் செய்தி நிருபர் பின்னர் பாராளுமன்ற ஹன்சாட் சிரேஷ்ட அறிக்கையாளர் செல்லப்பா நடராசா), யூனூஸ் (முன்பு தினகரன் இன்று 'அத்த' பத்திரிகை அரசியற் கேலிச் சித்திரகாரர் ஜிப்ரி யூனூஸ்), செ.யோகராசா. சாரல் நாடன், சி.கா. செந்திவேல் ஆகியோர் என் வேண்டுதலை எதிர்கொண்ட விதம் உற்சாகமளிப்பதாயிற்று.

கைலாஸ் இளம் பிராயம் தொட்டே கலை, இலக்கியம் சம்பந்தமான ஆங்கில, தமிழ் நூல்களைப் படிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவராகக் காணப்பட்டார் என்பதை முருகையன், நந்தி, இளங்கீரன் முதலான பலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால், அந்த ஆர்வம் வெறும் பொழுதுபோக்கினையோ, சுயதிருப்தியினையோ நாடியதாக இருக்கவில்லை. கைலாசின் ஆசிரியரான மு.கார்த்திகேசன் மாஸ்டர் ஒரு தடவை நகைச்சுவையுடன் இவ்வாறு கூறியதாக எஸ். அகஸ்தியர் நினைவு கூருகின்றார்.

“எனது மாணவர்களிற் பலர் மேல்லோகம் செல்வதற்காகச் சுளுவான வழியைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கரங்களில் தேவாரம், திருவாசகம், பைபிள் இருக்கும். அவர்களில் மாறுபட்ட வலுசட்டியான ஒரு மாணவன் மானிடவியல் சமூக விஞ்ஞானப் புத்தகங்களை வைத்துக் கொண்டு தடுமாறினான். அவன் புரியும்படியாக விளக்கி வைத்தேன். பிறகு அவன் பூலோகத்தைப் பார்க்கத் தலைப்பட்டு விட்டான். கூடவே கம்யூனிஸ சித்தாந்தவாதியானான். அவர்கள் வானம் பார்த்த பூலோகவாசியானார்கள். இவனோ பூலோகத்தைப் பார்த்த சமூக விஞ்ஞானியாகிறான். அந்த மாணவன்தான் கைலாசபதி.”

கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் தனிப்பட்ட முறையில் அதனை ஈட்டிப் பெருக்குவதிலும் அதன் வழி உயர்நிலைகளை எய்துவதிலும் கைலாஸ் குறியாக இருக்கவில்லை. அன்று பொது மக்களிடைப் பிரபல்யம் பெறவாய்ப்பாக அமைந்த வள்ளுவன், கம்பன், சேக்கிழார், கச்சியப்பர் முதலான புலவர்களும் ஒருவரையோ அல்லது சைவமும் தமிழும், பகுத்தறிவு, தமிழ்ப் பாதுகாப்பு முதலான பெயர்களில் நடைபெற்ற இயக்கங்களுள் ஒன்றினையோ பற்றிக் கொண்டு பிரசித்தி பெறக் கைலாஸ் முனையவில்லை. மனித வாழ்வோட்டங்களைப் புரிந்து கொள்வதிலும், புரிந்தவற்றைப் பிறரோடு பகிர்ந்துகொள்வதிலும், ஏனையவர்களிடம் பெறும் அனுபவங்களின் அடிப்படையில் தன் பார்வையை விசாலப்படுத்திக் கொள்வதிலும் துடிப்பு மிக்கவராகக் கைலாஸ் விளங்கினார். இயக்கரீதியாக இணைந்து செயற்படும் தன்மை அவரிடம் இளமை முதற் காணப்பட்டது. அந்தவகையில் ஓர் இலக்கிய ஆர்வலராக இருந்து பத்திரிகை யாசிரியராகவும் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் ஒரு பல்கலைக்கழக வளாகத் தலைவராகவும் உயர்ந்த காலங்களிலும் எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளர்களுடன் அவர்கொண்ட உறவு இறுகியதே தவிரத் தளர்ந்துவிடவில்லை.

1953இல் பதுளையில் இருந்த ஒரு கல்லூரி நண்பரான சிங்காரம் என்பவருக்குக் கைலாஸ் எழுதிய இருபது பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட ஒரு கடிதத்தைப் பற்றி என். கே. ரகுநாதன் குறிப்பிடுகிறார்.

“சொந்த விவகாரங்கள் எதுவுமில்லை. படித்த இலக்கியப் புத்தகங்களிலிருந்து குறிப்புகள், விஷேட ரசனைகள், பல புத்தகங்களைப் பற்றி அறிமுகக் குறிப்புகள் - ஆங்கில நூல்கள் உட்பட - சிங்காரம் சொல்லுவார் நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, விரைவில் முடித்துக் கொண்டு ஏதாவதொரு குறைப்புத்தகத்தைப் படிக்க ஓடி விடுவாராம். கடிதங்களிலும் அந்தப் புத்தகம் கிடைத்துள்ளது; இந்தப் புத்தகம் வாங்க வேண்டும். இதைப் படிக்க வேண்டும்; படித்தபின் அதையிட்டு எழுதுகிறேன் - இப்படியெல்லாம், பிற்கால இலக்கிய ஆதர்ஸங்களுக்கு அப்போது அடிகோலினார் போல் தெரிகிறது.”

இவ்வாறு நண்பர்களோடும் மாணவர்களோடும் தமது அபிப்பிராயங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும், அவர்களுடைய முயற்சிகள் சம்பந்தமாகக் கருத்துரைத்து

உற்சாகமளிக்கும் ஒரு கடித வழித் தொடர்பினைக் கைலாஸ் கடைசிவரை கைவிடவில்லை.

ஆரம்பத்தில் அவர் சிறுகதை, கவிதை, நாடகம் முதலிய துறைகளிலும் முயன்றார். ஐம்பதுகளின் தொடக்கத்தில் ஆங்கிலத்தைத் தழுவித் கைலாஸ் எழுதிய 'திறந்த கல்லறை' என்ற வானொலி நாடகப் பிரதி சிறப்பாய்மைந்த தென்றும் அந்நாடகத்தில் தானும் நடித்ததாகவும் நந்தி குறிப்பிடுகிறார். பேராதினைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற காலத்தில் பேராசிரியர் க.கணபதிப் பிள்ளை எழுதிய சில நாடகங்களில் கைலாஸ் நடித்ததுண்டு. ஆயினும் இலக்கியத் திறனாய்வு, வரலாற்றுத் துறைகளிலேயே பின்னர் கைலாஸ் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து தமிழ்ச் சிறப்புப் பட்டதாரியாக அவர் முதல் வகுப்பில் சித்தியெய்திய பின்னர் அன்று உயர்வாக மதிக்கப்பட்ட அரசு நிர்வாகப் பதவியொன்றினைத் தேடியிருக்கவோ அல்லது உயர்கல்வி ஆராய்ச்சித் துறையில் இந்நாட்டிலோ வெளிநாடு சென்றோ மேலுக்கு வந்திருக்கவோ கூடும். ஆனால் கைலாஸ் அவ்வாறு செய்யாது பத்திரிகைத் துறையுட் புகுந்தார். அதனை வருவாய்க்கு வழியாக அன்றி, அதன் வாய்ப்புக்களை உகந்தவாறு பயன்படுத்துவதில் கைலாஸ் குறியாயிருந்தமை தெளிவாகும்.

கைலாஸ் பத்திரிகைத்துறையுட் புகுந்த காலம் மேலைத்தேய நாகரிகமும் ஆங்கில மொழியும் தம் ஆதிக்கத்தை இழக்கத் தொடங்கிய காலம். பொருளாதார அரசியல் துறைகளில் மட்டுமின்றிப் பண்பாட்டுத் துறையிலும் அந்நிய ஆதிக்கம் தளரத் தொடங்கிய காலம். சிங்களம் மட்டும் அரசுகளும் மொழியாக்கப்பட்டதன் விளைவாகத் தமிழ் பேசும் மக்கள் இந்நாட்டில் தங்கள் இருப்பு, வரலாறு, வருங்காலம், தனித்துவம் முதலானவை குறித்து உத்வேகத்துடன் உணர், சிந்திக்கத் தலைப்பட்ட காலம். தமிழ்மொழி உபயோகச் சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டமை, சுதேச மொழிகள் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியமை, புதிதாக உருவான கலாசார அமைச்சுத் தமிழ்க் கலைகளின் வளர்ச்சிக்கும் ஊக்க மளித்தமை, அதுவரை ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளும் பெறத்தக்க வாய்ப்புத் தோன்றியமை, வெளிநாட்டுச் செலவாணிக் கட்டுப்பாடுகளின் காரணமாக இந்திய எழுத்தாளர்களுக்குப் பணம் அனுப்பும் வசதி கட்டுப்படுத்தப்பட்டமை. இவையாவும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியவை.

தினகரன் பத்திரிகையைப் பொறுத்தவரையில் 2000த்தில் தொடங்கிய அதன் விற்பனை 12,000 வரை பெருகியிருந்தது. இன்னொரு இந்தியப் பத்திரிகை எனத் தோன்றுமாறு வெளிவந்த அதன் ஆசிரியராக வே. க. ப. நாதன் நியமிக்கப்பட்டதையொட்டிச் சோமசுந்தரப்புவர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி பெரிய தம்பிப் பிள்ளை, சோ.இளமுருகனார், எஃப். எக்ஸ். சி. நடராசா முதலானோரும்

அவ்வப்போது எழுதலாயினர். ஆயினும், திருச்சி ரகுல், மாயாவி, எல்லார்வி, வாசவன், கே. ஆர். பாலு, எண்சாத்திர மேதை சேதுராமன் ஆகியோரின் எழுத்துக்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன. இந்திய எழுத்தாளருக்கும் இலக்கியப் போக்குகளுக்கும் பிரசித்தி கிடைத்தது. இந்திய நூல்களுக்கே மதிப்புரைகளும் எழுதப்பட்டன.

பொதுவாக இந்திய ஆக்கங்களுக்கேற்ற ஒரு சந்தையாக இலங்கை இருந்ததேயன்றித் தமிழ் எழுத்தாளரும், புத்தகங்களும் தோன்ற வாய்ப்பான ஒரு நாடாக அது இருக்கவில்லை. “நாவல், கதை அதெல்லாம் இஞ்சத்தை யாருக்குச் சரிவராது” என்ற ஒரு மனநிலை நிலவியது.

அக்காலத்தில் தினகரன் பத்திரிகையிலே சேர்ந்த கைலாஸ் 1959இல் அதன் பிரதம ஆசிரியரானார். பொதுமக்கள் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவது பத்திரிகை என்பர். சிறந்த ஒரு பத்திரிகையாளனால் உயிரிலாச் செய்திகளுக்கு உயிர் தரவும் உதாசீனம் செய்யப்படுவதன் பால் நாட்டத்தினை வளர்க்கவும் இயலும். அக்காலத்தின் போக்கையும் பத்திரிகை மூலம் தனக்குத் கிடைத்த வாய்ப்பெல்லைகளையும் செவ்வனே புரிந்து கொண்டமையும், எதை எவ்வாறு யார்மூலம் செய்யலாமென்பதைத் தீர்மானித்து ஒழுங்குபடுத்திய திறமையும் கைலாஸ் பத்திரிகைத் துறையில் பெற்ற வெற்றிக்குப் பெரிதும் காரணமாயினவெனலாம். தினகரனில் செய்திகள், கட்டுரைகள், கேலிச் சித்திரங்கள், புனைகதைகள், கவிதைகள் யாவும் மெச்சத்தக்க வகையில் அமைய அவர் பாடுபட்டார்.

தன்னோடு பத்திரிகையிற் பணியாற்றிய பலரையும் அணைத்துக் கொண்ட, அவர்களுக்கு ஆர்வமூட்டிய, அவர் தம் திறமைகளைச் சரியாக இனங்கண்டு பயன்படுத்திய அல்லது ஆற்றலை வெளியிடச் சந்தர்ப்பம் அளித்த கைலாசின் செயற்றிறன் பலராலும் பாராட்டப்படுகிறது. தன்கீழ் பணியாற்றியவர்களோடு அடிக்கடி கலந்தாலோசித்தமை, கூட்டுமுயற்சியில் பங்காளிகள் என்ற உணர்வை ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்படுத்தியது.

தனது வேலை மதிக்கப்படுகிறது என்ற உணர்வைத் தனக்குக் கீழே வேலை செய்த ஒவ்வொரு பத்திரிகையாளர் மனதிலும் கைலாஸ் தோன்றச் செய்ததனால் எல்லோரும் மும்முரமாக வேலை செய்தனர் என்று அன்று தினகரன் செய்தி நிருபராய் விளங்கிய சபா கூறுகிறார். கைலாஸ் காலத்துக்கு முன் பரபரப்பான செய்திகளையோ சுயமான கட்டுரைகளையோ அங்கு பணியாற்றியவர்கள் எழுதியபோது அவர்கள் பெயர்களைப் பிரசுரிப்பது அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றும் அதனால் அவர்கள் திறமைகள் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டன என்றும் நடா கூறுகிறார். திறமைகளை இனங்கண்டு அவர்களுக்கு கைலாஸ் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கத் தொடங்கிய பின் பத்திரிகையாளருக்கு உற்சாகமும் மனநிலையும் தன்னம்பிக்கையும் மட்டுமன்றி வெளியுலகிற் பிரபல்யமும் ஏற்பட்டதை நடா முதலான பத்திரிகையாளர் பலரும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

நன்றாக வேலை செய்தவர்களுக்கு சம்பள உயர்வுகளும் பதவியுயர்வுகளும் பெற்றுத்தரும் விடயத்திலும் கைலாஸ் தயக்கமின்றி உறுதியுடன் நின்றமையினைச் சபா முதலான பலர் குறிப்பிடுவர். பத்திரிகைத் துறையில் ஒரு பாரிய பிரச்சினை. முக்கியமான செய்திகள் விமர்சனங்கள் சம்பந்தமாகச் செல்வாக்குள்ளவர்கள் சீற்றமடைவதாகும். அவ்வாறு சீற்றம் கொள்பவர்கள் மேலிடத்துக்குப் புகார் செய்யும் போது சாதாரண பத்திரிகையாளரைப் பாதுகாக்கத் தன்னம்பிக்கையும் ஆளுமையும் ஆற்றலும் வாய்ந்த ஆசிரியர்களால் தான் முடியும். அப்போது தான் எழுத்தாளர்கள் அச்சமின்றிச் சுதந்திரமாக எழுதவியலும். தங்களுக்குப் பிரச்சினைகள் தோன்றியபோது கைலாஸ் பொறுப்பேற்றுப் பாதுகாப்பளித்த சந்தர்ப்பங்களைச் சபா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அன்று தினகரனில், அரசியல் கேலிச் சித்திரங்களை வரைந்தவரான யூனூஸ், கைலாசின் கீழ்ப் பணியாற்றியமையினைத் தனக்குக் கிடைத்ததொரு பேறாகக் கருதுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். கேலிச் சித்திரங்கள் தீட்டுவதற்குக் கைலாஸ் தமக்குச் சிலவேளைகளில் ஆலோசனை வழங்கியதாகவும், தமது சித்திரங்களை அவர் நயந்தவிதம் தமக்கு உற்சாகம் அளித்ததாகவும் யூனூஸ் கூறுகிறார். அவ்வாறு ஆக்கமொன்றை ஆக்கியவர் உற்சாகப்படும் வண்ணம் நயப்பதும் இலேசிற கைவரத்தக்கதன்று. அதற்கு ஆக்கத்தின் உள்ளார்ந்த அர்த்தங்களை விளக்கிக் கொள்ளும் வல்லமை வேண்டும். திறனை இனங்கண்டு பயன்படுத்தும் தன்மைக்கு உதாரணமாக 'உஸ்ஸ்' என்ற தலைப்பிலான அரட்டைப் பத்தியை (Gossip Column) எழுதும் பொறுப்பினைத் தனக்கும் 'புதன்மலர்' பொறுப்பைச் செய்னுல் ஹுஸைனுக்கும் தந்தமையைச் சபா குறிப்பிடுகிறார். அவை இரண்டும் கைலாசின் எண்ணத்தில் உருவாகி மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவையாகும்.

தினகரனுக்குப் பொறுப்பாய் இருந்தபோது கைலாஸ் எழுத்தாளர்களை அடிக்கடி சந்தித்து ஆலோசனைகளையும் விவாதங்களையும் நடத்தியதுடன் பத்திரிகைக்கான பலவிடயங்களைத் திட்டமிட்டார். அத்தகைய கலந்தாலோசனைகளிற் பங்கு பற்றியவர்களுள் இளங்கீரன், கா. சிவத்தம்பி, பிரேமஜீ, எச்.எம்.பி. முஹியதீன், பி.ராமநாதன், சில்லையூர் செல்வராசன், இ. முருகையன், கே.கணேஷ், அ.ந. கந்தசாமி, முஹம்மது சமீம் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாம். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் கைலாசின் நடவடிக்கைகளுக்குப் பக்கபலமாக அமைந்தது.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் கைலாஸ் தன்னோடு ஒத்த கருத்துடையவர்களுடன் மட்டுமன்றி ஏனைய எழுத்தாளர்களுடனும் நேசபூர்வமான தொடர்பினை வளர்த்துக் கொண்டார். கலந்தாலோசனைகளிற் பங்குபற்றியவர்கள் என்று மேலே குறிப்பிட்டவர்களோடு வரதர், வ. அ. இராசரத்தினம், நந்தி, கனக செந்திநாதன், சிற்பி, தேவன், அ. முத்துலிங்கம், உதயணன், கச்சாயில் இரத்தினம், மஹாகவி, நீலாவணன், நாவற்குழியூர் நடராசா, செ.கணேசலிங்கன், என்.கே.

ரகுநாதன், கே. டானியல், எஸ். பொன்னுத்துரை, டொமினிக் ஜீவா, பெனடிக்ற் பாலன், இ. நாகராசன், யாழ்நங்கை, அ.ஸ. அப்துல் ஸமது, காவலூர் இராசதுரை, குறமகள், ஈழத்து சோமு, நீர்வை பொன்னையன், ஏ.இக்பால், எஃப்.எக்ஸ்.சி. நடராசா முதலியோரும் தினகரனில் எழுதலானார்கள்.

பல புதிய அம்சங்களும் பரிசோதனைகளும் தினகரனில் இடம் பெற்றன. வாசகர்கள் பங்கெடுக்கக் கூடிய வகையில் திங்கட்கிழமைகளில் திங்கள் விருந்தும் புதன் கிழமைகளில் புதன் மலரும் வெள்ளிக் கிழமைகளில் முஸ்லிம் மஞ்சரியும் சனிக்கிழமைகளில் மாணவர் உலகமும் இடம் பெற்றன. சவாரித்தம்பர், சித்திர கானம் ஆகிய கேலிச் சித்திரங்களும் தினகரனைப் பிரபலப்படுத்துவனவாயின. அவற்றை வரைந்த 'சிரித்திரன்' சிவஞான சுந்தரம் தமக்குப் பல வேளைகளில் கைலாஸ் வழங்கிய பாராட்டுக்களையும் ஆலோசனைகளையும் குறித்துப் பலமுறை விதந்துரைத்ததுண்டு.

ஞாயிறு தினகரன் இலக்கிய முக்கியத்துவம் பெறுவதாயிற்று. ஐந்து எழுத்தாளர்கள் ஒவ்வொரு அதிகாரமாக எழுதிய 'மத்தாப்பூ' என்ற நாவல் வெளியிடப்பட்டது. பலபேர் இப்படி ஒரு காரியத்தில் முனையும்போது தொடங்குவது சுலபமாயினும் முடிப்பது சிரமமாகலாம். வரதரால் ஆவலைத் தூண்டும் வகையில் தொடக்கப்பட்ட மத்தாப்பூ இடையில் தறிதப்பிவிட, எப்படி அதை முடிக்கப் போகிறார்களோ என்று வாசகர் அங்கலாய்த்ததும் என். கே. ரகுநாதன் அதனைக் கெட்டித்தனமாக முடித்து வைத்ததும் ஞாபகம். 'தலைவர்கள் வாழ்க மாதோ' என்ற தலைப்பில் தான்தோன்றிக் கவிராயர் (சில்லையூர் செல்வராசன்) எழுதிய கவிதைகள் அக்கால அறிவியற் போக்கை அங்கதச் சுவையுடன் சித்திரித்தன. 'நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர்' என்ற தலைப்பில் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற நாவலாசிரியர் சிலர் பற்றி எமது எழுத்தாளர் எழுதினர். எழுத்தாளர் அறிமுகம் என்ற மகுடத்தில் வாரம்தோறும் எழுத்தாளர் அறிமுகம் செய்யப்பட்டனர். சிறுகதைத்துறையில் இலங்கை எழுத்தாளர் இந்திய எழுத்தாளருக்குப் பத்து வருடங்கள் பின்தங்கியிருப்பதாகப் பகீரதன் பேசியமை குறித்துத் தினகரனில் நிகழ்ந்த சர்ச்சைகள் இந்நாட்டு இலக்கிய முயற்சிகளைத் தூண்டுவனவாயின.

பேராசிரியர்கள் சி. ஜே. எலியசர், ஏ.வி. மயில்வாகனம் ஆகியோரின் விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் தினகரனில் வெளிவந்தன. நாட்டின் மூலை மூடுக்குகளில் நடந்த இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு அதுவரை இல்லாத முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. எழுத்தாளரின் திறமைகளை அறிந்து தக்க வைகளில் அவர்களைப் பயன்படுத்திய கைலாஸ் அவர்களுக்கு உரிய கௌரவத்தினையும் அளித்தார். எழுத்தாளர்களுக்குச் சன்மானம் வழங்கும் முறை சரியாக நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது கைலாஸ் காலத்திலேதான் என்றும் இளங்கீரன், எஸ். அகஸ்தியர் முதலானவர்கள் கூறுகின்றனர். நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் நவீன தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஏற்றமளித்தவர் கைலாஸ் என்று கூறும் நந்தி அன்று சாதி காரணமாகவோ பள்ளிப்படிப்பின் குறைவு காரணமாகவோ புறக்கணித்திருக்கப்

படக் கூடியவர்களின் ஆற்றலை வெளிக்கொணர்ந்த கைலாசின் துணிவினைப் பாராட்டுவர்.

தினகரனைப் பொறுத்தவரை தமிழ் வாசகர்களிடையே அதன் செல்வாக்குப் பெருகியது. அதன்பாற் பாராமுகமாகவிருந்த இலக்கியவாதிகள் மும்முரமாகத் தினகரனை வாசிக்கத் தலைப்பட்டனர். தினசரி விற்பனை இரும்படங்காக, அதாவது 24,000 ஆக ஆகியது. ஞாயிறு தினகரன் 25,000 ஐக் கடந்தது. ஆசிரியர் குழுவுக்கு நிர்வாகம் பாராட்டு விருந்துபசாரம் நடத்தியதாக நடா குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தனைக்கும் கைலாசின் பிரதான சாதனைகள் என்று விதந்து கூறப் படத்தக்கவை மூன்று. ஒன்று, இந்நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கும் பத்திரிகையாளர் களுக்கும் அவர் பெற்றுத்தந்த கௌரவமும் அளித்த உற்சாகமும், ஏரிக்கரைப் பத்திரிகாலயத்தில், தமிழ்ப் பத்திரிகையாளருக்கும் மதிப்புக் கிடைக்கக் காரணமாயிருந்தவர் கைலாஸ். இலைமறை காய்களாகக் கிடந்த எழுத்தாளர்களை வெளிக்கொணர்ந்து அவர்களுக்கு வாய்ப்புக்கள் நல்கியமையினையும், ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்குமிடையிலான உறவு வலுப்பெற உதவியமை யினையும். வெளியாருக்கு எமது எழுத்தாளர்களையும் இலக்கியங்களையும் பற்றி எடுத்துக் காட்டியமையினையும் இளங்கீரன் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்நாட்டுத் தமிழ்ப் பத்திரிகை வாசகர்களின் தரத்தினையும் உருசியினையும் மாற்றியது இரண்டாவது சாதனையாகும். சாஸ்திரிய சங்கீதத்தையும் நயக்கும் கூட்டம் ஒன்று இல்லை என்றால் அத்தகைய ஒரு கூட்டத்தை நாம் உருவாக்குவோம் என்றானாம் ஒரு பத்திரிகாசிரியன். அத்தகைய நம்பிக்கையுடன், ஈழத்து வாழ்வை எதார்த்த பூர்வமாகப் பிரதிபலித்த 'பிரசித்தி பெறாத' எழுத்தாளர் படைப்புகளை நயக்கும் ஒரு வாசகர் கூட்டத்தைப் படிப்படியாக உருவாக்கியதில் கைலாசுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. ஞாயிறு தினகரன் முகப்பில் பெண்கள் கவர்ச்சிப் படங் களையன்றி 'கல்லும் சொல்லாத கவி' என்ற தலைப்புடன் சிற்ப ஓவியங்களை வெளியிட்டமையும், புகழ்பூத்த கலைஞர்களின் படங்களைப் பிரசுரித்தமையும் கூட இன்று குறிப்பிடக் கூடியனவே.

மூன்றாவது சாதனையே முக்கியத்துவம் மிகுந்ததாகும். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்று சிறப்பாகச் சுட்டிக் காட்டப்படத்தக்க ஒரு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வளமூட்டியமையே அதுவாகும். புனைகதைகளின் களங்களும் கதைமாந்தரும் உரையாடல்களும் காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து நின்ற நிலை மாறுவதாயிற்று. தனித்துவம் மிக்க தேசிய பாரம்பரியம், மண்வாசனை குறித்து எமது எழுத்தாளர் கவனம் திரும்பியது. "தேசிய இலக்கியம் உருப்பெற்று வளர்ச்சி காணக் கைலாசபதி களம் அமைத்துக் கொடுத்தார்" என்று இன்றைய தினகரன் ஆசிரியர் இ.சிவகுருநாதன் கூறியுள்ளார். (ஈழத்துத் தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகை வளர்ச்சியில் தினகரன், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமாணிப் பட்டம் பெறுவதற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. பிரசுரிக்கப்படாத ஆய்வுக் கட்டுரை

1993) கைலாசம் ஏ.ஜே. கனகரத்தினா, கா. சிவத்தம்பி முதலானவர்களும் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரைகளும் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு உறுதிபெற உதவின.

கலை இலக்கியத்துறைகளில் மட்டுமன்றி அரசியல், தேசிய, சர்வதேச விவகாரங்களிலும் ஈடுபாடு மிகுந்தவரும் தனக்கென ஓர் அரசியல் நிலைப் பாடு கொண்டவருமான கைலாஸ் ஏரிக்கரைப் பத்திரிகை நிறுவனம் வெளியிட்ட தினகரனின் வாய்ப்பெல்லைகளை அறியாதிருக்கவில்லை. கிடைத்த வாய்ப்புக் களைக் கலை இலக்கியத் துறைகளிற் செவ்விய விளக்கங்களை ஏற்படுத்தவும், உலக நோக்கினை வளர்க்கவும் முடிந்தவரை பயன்படுத்தினார் எனலாம்.

தேசிய, சர்வதேச விவகாரங்கள், கோட்பாடுகள் குறித்த கட்டுரைகளை அவர் அம்பலத்தான், ஜனமகன், உதயன் முதலான புனைபெயர்களில் தேசாபி மானி, தொழிலாளி, செம்பதாகை, Red Banner முதலானவற்றில் நிறைய எழுதியுள்ளார். கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாகச் சொல்லுவதற்கு ஏற்றவை என்பதனாற் போலும் சிறு சஞ்சிகைகள் பலவற்றுக்கு அவர் உற்சாகமூட்டி உதவினார். புதுமை இலக்கியம், மரகதம், வசந்தம், மல்லிகை, கற்பகம், தாயகம், சமர் முதலான சஞ்சிகைகளுடன் அவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

1961 ஜூலையில் பத்திரிகாசிரியர் பதவியின்னும் நீங்கிய கைலாஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளரானார். அங்கும் இங்கும் ஈடுபாடு உடையவர்களை இனங் கண்டு வயப்படுத்தி வழிப்படுத்தி உற்சாகப்படுத்துவதைக் உற்சாகப்படுத்துவதைக் கைவிடவில்லை. அவர் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டு எழுத்துலகில் முன்னுக்கு வந்த பலருள் செ.கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன், எஸ்.மௌனகுரு, கலாநிதி பார்வதி கந்தசாமி, எம்.ஏ. நுஃமான், சித்திரலேகா மௌனகுரு, இ.சிவானந்தன், செ. யோகராசா முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்க வராவர்.

பத்திரிகைத்துறையில் இருந்த போதும் சரி பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த போதும் சரி கைலாசைச் சுற்றி ஒரு கலை- இலக்கியக் குழு என்றும் இருந்தது. அவரைத் தாக்குவதற்கென்றும் சில குழுக்கள் தோன்றின. எனவே எப்போதும் அவர் ஒரு சக்தியாகவே விளங்கினார். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மத்தியில் மட்டுமன்றிச் சிங்கள எழுத்தாளர் மத்தியிலும், கு. அழகிரிசாமி, சிதம்பரரகுநாதன், தி.ஜானகிராமன், எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், விஜயபாஸ்கரன், வல்லிக்கண்ணன், வானமாமலை, தி.க.சிவசங்கரன், அசோகமித்திரன் முதலான பல தமிழ் நாட்டெழுத்தாளர் மத்தியிலும் கைலாஸ் மதிப்புப் பெற்றிருந்தார். அவர் காலமானபோது வெளியிடப்பட்ட பிரசுரங்கள், நடைபெற்ற நினைவுக் கூட்டங்கள், தொடர்பு சாதனங்கள் வாயிலாக வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்கள் எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளர் மத்தியில் அவருக்கிருந்த செல்வாக்குக்குச் சான்றுபகர் வனவாய் அமைந்தன. அச்செல்வாக்கு எவ்வாறு ஏற்பட்டதென்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அறிவாற்றலும் ஆராய்ச்சித்திறனும் கொண்டவர் கைலாஸ். திறனாய்வுத் துறையில் தனக்கென ஓர் இடத்தை வகுத்துக் கொண்டார். மனித வாழ்க்கையை விளக்கி விமர்சிப்பதோடு நின்று விடாது அதனை மாற்றுவதற்கான கருவியாகத் திறனாய்வு அமைய வேண்டுமென்று அவர் கருதினார். அவரையும் அவரது கோட்பாட்டையும் விரும்பியவர்கள் மட்டுமன்றி விரும்பாதோரும் கைலாஸ் கூறுவதை அறிவதில் நாட்டம் கொண்டனர். அவரது விமர்சனத்தை மனதிற்கொண்டு பலர் எழுதியமை தரமான பல ஆக்கங்கள் தோன்றக் காலானது என்கிறார் செ. கணேசலிங்கன்.

திறமையை இனங்கண்டு ஊக்குவிக்கும் கைலாசின் பண்பை அவரை அறிந்த அனைவருமே மெச்சுகின்றனர். அந்தப் பண்பு ஒரு பத்திரிகாசிரியனுக்கும் சரி திறனாய்வாளனுக்கும் சரி இன்றியமையாததாகும். “அணுகிய எவரையும் இதய சுத்தியுடன் ஆதரித்து குறைநிறைவுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அன்பு செலுத்தி ஆதரவான முறையில் வழிநடத்தி வந்துள்ளார். அவ்விதம் பயன் அடைந்தவர்களுள் நானும் ஒருத்தன்” என்கிறார் கே. எஸ். சிவகுமாரன். இத்தகைய உணர்வினைத் தினகரனுக்குச் சித்திரங்கள் வரைந்த மூர்த்தியும், சவாரித்தம்பரை தினகரனில் உலாவவிட்ட ‘சிரித்திரன்’ சிவஞானசுந்தரமும், யூனாஸும், செ.யோகராசாவும் இன்னும் பலரும் வெளியிட்டுள்ளனர். வைத்தியத் தொழிலைப் பகைப்புலமாக வைத்து ஒரு நாவல் எழுதாதது கைலாசுக்குத் தன்மீது மனஸ்தாபத்தை ஏற்படுத்திற்று என்கிறார் டாக்டர் நந்தி.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவனாக இருந்தபோது, தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக இருந்த கைலாசைக் கலாநிதி சு.வித்தியானந்தனின் வீட்டில் முதன் முதல் சந்தித்தேன். அன்போடு பேசித் தினகரனுக்கு எழுதுமாறு கூறினார்.

பின்னர் தினகரனில் நான் சேர்ந்த ஒரு சிலவாரங்களில் கைலாஸ் பல்கலைக் கழகத்துக்கு விரிவுரையாளராகச் சென்றுவிட்டார். அவர் கீழ்ப்பணியாற்றிய சில நாட்களுட் பத்திரிகைத் தொழிலின் நெளிவு கழிவுகளை வெகு ஆர்வத்துடன் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவரின் விசாலமான அறிவும், சுறுசுறுப்பும் ‘செய்வன திருந்தச் செய்யும்’ பாங்கும் என்னைக் கவர்ந்தன. பல்கலைக்கழகங்கள் புதுக் கல்வியாண்டுக்குத் திறக்கப்படவிருந்த வேளை ஞாயிறு தினகரனுக்கு உயர்கல்வி குறித்த ஆசிரியத் தலையங்கம் எழுதச் சொல்லிச் சிலகருத்துக்களை எடுத்துரைத்தார். எனக்கு அது முதலனுபவமாகையால் மிகுந்த தயக்கத்துடன் எழுதிக் கொண்டுபோய்க் காட்டினேன். பலமாகப் பாராட்டி, ஒரு பத்தி நிறைய அது போதாமல் இருக்கலாமென்று தானும் சில வரிகளை கீழே எழுதியனுப்பினார். அச்சுக்கோர்க்கப்பட்ட போது நான் எழுதியதுடன் பத்தி நிறைந்து விட்டது. என்னைக் கூப்பிட்டு அதனைக் காட்டி மீண்டும் பாராட்டினார்.

அவர் தினகரனை விட்டு நீங்கி விட்ட போதிலும் அடிக்கடி சந்தித்தபோது ஆலோசனைகளை அள்ளி வழங்கி உற்சாகப்படுத்தினார். மரபுப் போராட்டம்

தினகரனில் இடம் பெற்ற காலத்தில் அவர் எனக்களித்த ஆலோசனைகளும் குறிப்புக்களும் பல. யான் மேற்படிப்புக்குச் சென்னை செல்ல ஆயத்தமான போது ஆராய்ச்சிக்கு உதவுவதில் அவர் காட்டிய ஆர்வம் மறக்கற் பாலதன்று. காலமாவதற்குச் சில வாரங்களுக்கு முன் அரசாங்க நிர்வாக சேவைப் பரீட்சைக்குரிய தமிழ்ப் பாட நெறியினைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பும் பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழுவினால் கைலாசக்குத் தரப்பட்டது. தான் தயாரித்த பாடநெறி குறித்து அபிப்பிராயம் கேட்டு அனுப்பினார். ஓரிரு மாற்றங்களைக் குறிப்பிட்டுப் பரிசீலிக்குமாறு எழுதினேன். உடனே நன்றி தெரிவித்துப் பதில் வந்தது. அப்பதில் கிடைத்த கையோடு சுகலீனமுற்ற செய்தியும் கேள்விப் பட்டேன். அப்பாடநெறியை ஒப்படைக்கு முன்பே கைலாஸ் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டார்.

இளங்கீரன் 'மரகதம்' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்ட போது "வாழ்வை உற்று நோக்கி அதனடிப்படையில் தோன்றும் இலக்கியத்தை மூச்சாகக் கொண்டு உழைப்பவர் அன்பர் இளங்கீரன். தனது எழுத்தாலும் பேச்சாலும் பல்லாயிரக் கணக்கான ரசிகர்களின் இதயத்தைத் தொட்டுத் தடவி வரும் அன்பர் இளங்கீரன் மரகதம் மூலம் ஈழத்து இலக்கிய வனத்தில் நறுமணம் கமழும் நற்செடிகள் பலவற்றை உண்டாக்குவார் என்று இதயபூர்வமாக நம்புகின்றேன் என்று கைலாஸ் எழுதியதை உற்றுநோக்கும் போது, எத்தகைய எழுத்தாளர்களை அவர் எவ்வாறு உற்சாகப்படுத்தினார் என்பதும் அவரது இலட்சியம் எதுவாக இருந்தது என்பதும் மட்டுமின்றி அவர் பால் எழுத்தாளர்கள் கொண்ட அபிமானத்துக்கான காரணமும் துலங்கும்.

நிறைய வாசித்தல், கோட்பாட்டுத் தெளிவு, ஏனையவர் எண்ணங்களையும் பிரச்சினைகளையும் பரிவுடன் செவிமடுக்கும் பண்பு, கருத்துப் பரிமாற்ற வேட்கை, சிந்தனையைத் தூண்டுவதும் சிலவிடத்துக் காரசாரமானதுமான ஒரு நகைச்சுவை உணர்வு முதலானவை, பிரரைக் கவரும் சிறந்த உரையாடல் வல்லாராகக் கைலாசை ஆக்கின. அவருடன் "உரையாடுவது ஒரு தனி இன்பம் - பயனுள்ள கருமம்" என்கிறார் கே. எஸ். சிவகுமாரன். அவரோடு உரையாடும் போது புதிய கருத்துக்களும் சிந்தனைகளும் இலக்கியங்களும் அறிமுகமாகும் என்பர் செ.கணேசலிங்கன்.

மாறுபட்ட கருத்துடையவர்களிடமும் நியாயமாக நடந்து கொண்டமையும் பிடிக்காதவற்றை நேர்மையோடு எடுத்துக் கூறியமையும் கைலாசின் சிறப்புக்கள். நியாயமாக நடந்து கொண்டதால் பிறரது மதிப்பினைக் கைலாஸ் பெற்றதாக யூனாஸ் கூறுகிறார். அரசியலில் மாறுபட்டு நின்ற தங்களையும், திறமைகளை இனங்கண்டு முன்னுக்குக் கொண்டு வந்தவர் கைலாஸ் என்பர் சபாவும் நடாவும். தனது ஆக்கங்கள் கைலாஸ் காலத்தில் தினகரனில் வெளியிடப்படாமற் போனமை பற்றிக் கைலாஸ் குறிப்பிட்ட நேர்மையும் இலக்கியவாதிகளை அவர் நேசித்த சிறப்பையும் எஸ்.அகஸ்தியர் வியக்கிறார்.

என்.கே. ரகுநாதன் எழுதிய கந்தன் கருணை என்ற நாடகத்துக்கு யார் யாரோ உரிமை கொண்டாட முனைந்தனராம். ஆசிரியர் யார் என்பதை ஒரு சஞ்சிகையிற் குறிப்பிட்டதன் மூலம் அதற்குக் கைலாஸ் முற்றுப் புள்ளி வைத்தார். எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளர் உரிமைகள் மதிக்கப்பட்ட வேண்டும் என்பதிலும் அவர்தம் திறமைகள் தக்கவாறு அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் மென்பதிலும் கைலாஸ் அக்கறை கொண்டிருந்தார். ஒருவரின் கூற்றையோ கருத்தையோ எடுத்தாளாவிடத்து அதனைக் குறிப்பிடாது விடுவது கைலாசுக்குப் பிடிக்காது. அது ஓர் அறிவாள நேர்மை.

மற்றவர்களின் இலக்கிய, பத்திரிகை முயற்சிகளை விசாரிப்பது, ஆலோசனை வழங்குவது, ஒதுங்கி நின்று கிண்டல் செய்யாது சேர்ந்து தோள்கொடுப்பது. தனிப்பட்டவர்களின் முயற்சிகளை அவதானித்துச் சந்திக்கும் போது ஞாபகமாக விசாரிப்பது, சினத்தைத் தவிர்த்துப் பொறுமையைக் கடைப்பிடிப்பது. இவ்வாறான குணங்களை எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளரும் கைலாசிடம் கண்டனர். அத்தோடு ஒரு பத்திரிகாசிரியருக்கு அவசியமான நிதானமும் பதற்றமற்ற பொறுமையும் கைலாசுக்கு வாய்த்திருந்தன.

தொகுத்து நோக்குமிடத்து, எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளர்களின் ஈடுபாடுகளையும் திறமைகளையும், இனங்கண்டு, பட்டை தீட்டி, மானிடம் பயனூறும் வகையில் ஆற்றுப்படுத்தியமை கைலாசின் சிறப்பென்பது தெளிவாகும். இந்நாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஒரு மதிப்பினையும் பிரபல்யத்தினையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததும் கைலாசின் சாதனையாகும். எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளரை மதிக்கவும் மதிப்பிடவும் தெரிந்திருந்த கைலாசை எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளரும் மதித்து மதிப்பிடுவதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கொன்று மில்லை.

(நினைவு ஆய்வரங்க உரை, 25.11.1989)

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்

தமிழின் மறுமலர்ச்சி என்ற தமது நூலிலே பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை கூறியுள்ள மூன்று விடயங்கள் இங்கு ஊன்றி நோக்கத்தக்கவை.

ஒன்று, சுமார் நூறு வருஷங்களுக்குமுன் வரை, அசைவின்றிக் கட்டுக் கிடையாய் நின்ற தமிழும் அறிவும் புத்துயிர் பெற்றுப் புதிய நெறிகளிற் செல்வ தற்கான தூண்டுதல் கிடைத்தது, ஆங்கிலேயரது கூட்டுறவினால் என்பது.

இரண்டு, ஆங்கிலேயர் எமது எஜமானர்களாகவும் நாம் அவர்களது அடிமைகளாகவும் ஆகியது, எமது அறிவினையும் கலைப் பண்பாட்டினையும் போலியானவையாக்கிற்று என்பது.

மூன்று, அடிமைத்தனம் ஒழிந்தாலன்றி எமக்கு உய்தியில்லை என்பது தெளிவாகிய உணர்ச்சியின் விளைவாகத் தேசியக் கிளர்ச்சி தோன்றி, ராஜபக்தி, தெய்வபக்தி, குருபக்தி முதலியனவெல்லாம் தேசபக்தியில் அடங்கிவிட்டன என்பது.

தற்கால உலகிலே தலைமை பெற்றுள்ள பல சிந்தனைகளையும் நிறுவனங்களையும் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் சிறப்பாக ஆங்கிலேயர்களே. வெகுஜனக் கல்வியும் வெகுஜன வசதிகளும் வெகுஜன மொழியும், வெகுஜன இலக்கியங்களும் இங்கு உருவாக அவர்கள் உறவு தூண்டுதலளித்தது.

Renaissance பற்றி ஆங்கிலத்தின் மூலம் அறிந்தவர்கள் அந்த அர்த்தம் விளங்கத் தமிழில் வழங்கிய சொல்லே மறுமலர்ச்சி என்பதாகும். அது ஐரோப்பாவில் நிலமானிய முறை வீழ்ச்சியுற்று ஆரம்பப் பூர்சுவா சமூகம் அமைந்த பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்கும், பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களைக் குறிப்பதாகும். இறைமைவாதம் அங்கீகாரம் பெற்றதாயிருந்த இக்காலப் பகுதியிலே மானிட வாத்தத்தினதும், மனித பரிணாமக் கோட்பாட்டினதும், வேறு பல முக்கிய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களினதும் தாக்கங்கள் குறிப்பிடத்தக்களவு அமைந்தன. இவற்றின் விளைவாக உலகத்தையும் வாழ்வையும் பற்றிய பொருள் முதல்வாத ரீதியான விளக்கம் ஏற்றமிக்க இடம் பெறுவதாயிற்று. மனிதன் கடவுளாற்

படைக்கப்பட்டவன் என்று கருதப்பட்ட காலத்திலே மனிதருட் பெரும்பாலோர் பெற்றிருக்காதளவு பெருமையும், தன்னம்பிக்கையும் சமூக சமத்துவ உணர்வும் குரங்கிலிருந்து பிறந்தவன் மனிதன் என்று கருதப்பட்ட காலத்திலே தோன்றின.

அடிமைமுறை அகன்று தாராண்மைக் கருத்துக்களும் தனிமனித சுதந்திரம் பற்றிய சிந்தனைகளும் வளர்ந்த இக்காலத்திலே ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்கும் வகையிற் பல முற்போக்கான சமூகச் சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்டன.

ஆங்கிலேயர் தொடர்பால் இசை சம்பந்தப்பட்ட கருத்துக்கள் இந்தியா, இலங்கை போன்ற தேசங்களிலும் பரவலாயின. மத்தியகால நிலையிலிருந்து தற்கால நிலைக்கான மாறுதல்கள் நிகழக் காரணமான இச் சிந்தனைகள் கீழைத் தேசங்களில் ஒருவகையான குழப்பநிலைக்கும் காரணமாயின வெனலாம். நிலமானிய காலத்துக்குரிய பழக்க வழக்கங்களும் ஒழுக்க ஆசாரங்களும் தற்காலத்திற்குரிய சிந்தனைகளோடும் பழக்க வழங்கங்களோடும் முட்டி மோதிக்கொண்டன. பல மாறுதல்களைக் கொண்டு வந்த அந்நிய ஆட்சியினர் உள்நாட்டு வாழ்க்கை முறைகளையும் நாகரிகத்தையும் பரிவோடு நோக்கத் தவறியமையும் அவற்றைச் செவ்வனே உணராதிருந்தமையும் தனித்துவமும், தெளிவும் வாழ்ந்த ஒரு வாழ்க்கை முறை தோன்றுவதிற் பல பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்தன.

இந்நிலையில், எமது சுதேசிய வாழ்வைச் சீர்திருத்திப் பலமாக்கும் முயற்சிகளும் தற்காலத்துக்கேற்ற முன்னேற்றம் காணும் வேட்கையும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. எங்கள் குறைகளையும் பின்தங்கிய நிலையினையும் நாம் உணரத் தலைப்பட்டோம். மறுமலர்ச்சி பற்றிய சிந்தனைகள் எமது வாழ்வைப் புனரமைப்புச் செய்து கொள்ளும் தன்னுணர்வினைத் தோற்றுவித்தன. ஆங்கில வாழ்க்கை முறைகளையும் நாகரிகத்தையும் சிலர் கண்மூடிப் பிரதி பண்ணினராயினும், நமது பாரம்பரியத்தையும் பண்பாட்டுக் கலைமரபுகளையும் சீராக்கிப் பேணி வளர்க்கும் அதேவேளையில், மேற்கிலிருந்து வந்த புதிய சிந்தனையூற்றுகளின் மூலமாகவும் நலம் பெறலாமென்று காட்டியவர்களே காலத்துக்கேற்ற மறுமலர்ச்சித் தலைவர்களாக மதிக்கப்படலாயினர்.

அரசியல், தேசிய, கலை, இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களுக்கு முன்னோடியாக இந்தியாவிலுஞ் சரி, இலங்கையிலும் சரி, சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களே அமைந்தன. மேலை நாட்டிலிருந்து இறக்குமதியான மத வளர்ச்சிக்கு எமது சமயங்களைப் பலி கொடுக்காது, பதிலாக அவற்றைக் காலத்துக்கேற்ற வகையிற் சீராக்கி வளர்த்து எமது ஆத்மீக அடித்தளத்தைப் பலமாக்கிக் கொள்ளச் சமயத் தலைவர்கள் உழைத்தனர்.

இதே வேளையிலே தனிமனித சுதந்திரமும், நாட்டு விடுதலை பற்றிய புரிந்துணர்வுகளும் மெல்ல மெல்ல வளரலாயின. மனித விடுதலையும் சிந்தனைச் சுதந்திரமும் பற்றிய எண்ணங்கள் பழைய சமூக சம்பிரதாயங்களை மீறிய சமூகச்

சூழல் கலையிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் வாய்ப்பான தொன்றாயிற்று. அதற்கு உறுதியளித்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி புதிய கலை இலக்கியப் பரிசோதனைகளுக்கும் களம் அமைத்தது.

மானிடப் பார்வையும், சமத்துவ நோக்கும் ஓங்கப் பொருளாதார சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு எதிராகவும், பெண் விடுதலைக்காகவும் புதிய பரம்பரையினர் குரலெழுப்பினர். மனித குலம் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் கட்டுப்பாடுகளும் நீங்கியதாய் ஆத்மீக பலத்தோடும் உலக வாழ்க்கை வசதிகளோடும் திகழ வேண்டும் என்று மறுமலர்ச்சித் தந்தை எனப் போற்றப்படும் ராமமோகன் ராய் (1774 - 1898) பின்வருமாறு கூறுவது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. “பல்வேறு இனங்களையும் குலங்களையும் கிளைகளாகக் கொண்ட ஒரு மாபெரும் குடும்பமே மனிதகுல முழுமையும் என்ற முடிவுக்கே சமயம் மட்டுமன்றிக் காய்தலுவத்தலற்ற பொது அறிவும், விஞ்ஞான ஆய்வுகளின் சரியான அனுமானங்களும் இட்டுச் செல்லுமென்பது இப்போது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே, முழு இனத்திற்கும் பரஸ்பர மேன்மையும் மகிழ்ச்சியும் அளிப்பதற்காக, இயன்றளவுக்குத் தடைகள் யாவற்றையும் அகற்றி மனித இணைவுறவுக்கு ஒவ்வொரு வகையிலும் உற்சாகமும் வாய்ப்புமளிக்க எல்லா நாடுகளினதும் விழிப்புற்ற மனிதர்கள் விரும்புகின்றார்கள்.

இத்தகைய ஒரு விழிப்பு ஏற்படவும், அடிமைநிலை அகலவேண்டுமென்ற எண்ணமும் தேசிய உணர்ச்சியும் வளரவும் நேர்முகமாகவும் மறைமுகமாகவும் தூண்டுதலளித்தது, ஆங்கிலேயருடன் நாம் கொண்ட உறவாகும். இந்த உறவின் விளைவாகப் பெற்ற மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களின் தாக்கத்தைத் தமிழிலக்கியத்திலும் கண்டு தெளியலாம். தொகுத்துச் சொன்னால் எமது சமயத்தையும் வாழ்வையும் சீர்திருத்திப் பலப்படுத்தவேண்டும், நாடும் மக்களும் விடுதலைபெற்று ஏற்றத் தாழ்வகன்று சர்வதேசச் சமத்துவம் பெற்றுத் திகழ வேண்டும் என்ற கருத்துக்கள் ஒருகால இலக்கியங்களில் மிகுந்த அழுத்தம் பெறுவதனை, இந்த மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களைப் பரப்பும் சாதனங்கள் இலக்கியங்கள் பயன்படுத்தப்படுவதனை அவதானிக்கலாம்.

இந்தியாவில் 1920 க்கும் 1924க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் காந்தியின் ஒத்துழையாமை இயக்கம் வெகுஜன இயக்கமாக வலுப்பெற்றதை ஒட்டியும் தொடர்ந்தும் தோன்றிய நவசக்தி (1920), ஆனந்த தலிகடன் (1926), மணிக்கொடி (1933), தினமணி (1934), கல்கி (1941) ஆகிய இதழ்களில் இந்தியா விடுதலை பெறும்வரை வெளிவந்த புனைகதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களைப் பெருமளவிற்கு காணமுடியும். 1943இல் தமிழிசைக்கு மறுமலர்ச்சி தரத் தமிழிசைச் சங்கம் நிறுவப்பட்டதும் மறுமலர்ச்சி கருத்துக்களைத் தமிழ் மக்களிடையே பரப்பிய திரு.வி.கலியாணசுந்தர முதலியாரின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா, தமிழகம் முழுவதும் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களும் முயற்சிகளும் இலங்கைத் தமிழரைப் பிணிக்க இந்தியத் தலைவர்களும் இயக்கங்களுமே முக்கிய காரணிகளெனலாம். இந்திய அரசியல், இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்குப் பல வழிகளிற் காலாயிருந்த காந்தியும் தாகூரும், முறையே 1921இலும் 1934இலும் செய்த இலங்கை விஜயங்களும் அவ் விஜயங்களின் போது ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளும் முக்கியமானவை. அவற்றின் தாக்கங்களையும் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களையும் 1930 முதல் வெளிவந்த ஈழகேசரியிலும் 1931 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் வித்துவ சிரோமணி சி.கணேசையரின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்டும் அனைவருக்கும் பொற்கிழி வழங்கப்பட்டமை இலங்கைத் தமிழரிடையே ஏற்பட்ட தமிழ் மறுமலர்ச்சியுணர்வினைக் காட்டுவதாகும்.

இக்காலப் பகுதியில் மறுமலர்ச்சி என்ற சொல்லும் அடிக்கடி வழங்கப் பட்டது. மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தின் வெள்ளி முளைப்பு என்று அறிவித்துக் கொண்டு தொடங்கியது மணிக்கொடி, மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்துக்கென்று தொடங்கியது கலாமோகினி. இலங்கையில் 1945 இலே மறுமலர்ச்சி என்ற பெயரில் ஓர் இதழ் தொடக்கப்பட்டது. இவ்விதழைத் தொடக்கி நடாத்திய வட்டத்தினரையே இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவர்.

அ.செ.முருகானந்தன், தி.ச.வரதராசன், சு.வே., கந்தசாமி, வ.அ. இராச ரத்தினம், கனக.செந்திநாதன், சொக்கன், நாவற்குழி நடராசன், மஹாகவி ஆகியோரையுள்ளடக்கிய இம் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர், இலட்சிய வேகம் மிக்கவர்களாகவும் மறுமலர்ச்சி காண வேண்டுமென்ற பிரக்ஞை மிக்கவர் களாகவும் காணப்பட்டனர். இவர்களது எழுத்துக்களை மேலோட்டமாக நோக்கும் போது, இவர்கள் தம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்கள் மீதும் அவர்களது வாழ்விலும், வரலாற்றிலும் கவனம் செலுத்தினார்கள் என்பதும், அம்மக்களுடைய பழைய நம்பிக்கைகள் சிலவற்றைப் புனராலோசனைக்கு எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்பதும், அம்மக்கள் வாழ்வு ஏற்றத்தாழ்வகன்று அழகு பெற்றுப் பலம் பெற்று உயரவேண்டுமென்றும் விரும்பினார்கள் என்பதும், மனிதாபிமானமும் மனிதநல வேட்கையும் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதும், புதிய இலக்கிய வடிவங்களையும் பரிசோதனைகளையும் கையாண்டனர் என்பதும் தெளிவாகும். சுருங்கக் கூறுவ தெனில், தமிழின் கட்டுக்கிடையாய்க் கிடந்த தேக்க நிலையையும் எம்மக்களின் அடிமை நிலையையும் அறிந்த மறுமலர்ச்சி வேட்கையும் விடுதலை விருப்பும் கொண்ட இவ்வெழுத்தாளர், நாம் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணினைத் தனித்துவம் சிதையாது சீர்படுத்துவதோடு அதற்கு மேற்கிலே தோன்றிய புதிய சிந்தனை ஊற்றுக்களினின்றும் நீர் கொணர்ந்து பாய்ச்சி வளம்படுத்தவும் விழைந்தனர் எனலாம்.

(மறுமலர்ச்சிக்காலம் இலக்கியச் சிறப்பிதழ், 1973)

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் ஒரு பொது மதிப்பீடு

நாவல் இலக்கியம் என்பது சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் தமிழிற்கு அறிமுகமான ஒன்றாகும். ஆங்கில மொழியின் மூலமாக மேற்கத்திய இலக்கியங்களுடன் பரிச்சயம் கொண்டவர்கள் அங்கு வளர்ந்து வந்த நாவல் இலக்கியத்தினாற் கவரப்பட்டுத் தமிழிலும் அத்தகைய நாவல்களை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். அவ்வேளையில் நாவல் இலக்கிய வடிவமானது மேற்கிற் குறிப்பிடத்தக்க அளவு வளர்ச்சியெய்தியிருந்தது. அன்றாட வாழ்வின் நிலைக்களங்களும் சம்பவங்களும் நாவல்களில் இடம் பெற்றன.

தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை அக்காலத்தில் காவிய புராண மரபு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. பாத்திரங்களைப் படைப்பதிலும் கதையினை வளர்த்துச் செல்வதிலும் சில குறிப்பிட்ட வழிமுறைகளைக் கைக் கொள்ளும் மரபு வேருன்றியிருந்தது. தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தை இன்றும் பாதிக்கும் அம்மரபானது ஆரம்பத்தில் அதனை அதிகமாகப் பாதிப்பதாயிற்று. கடவுளரினதும் காவிய நாயகரினதும் அற்புதச் செயல்களைச் சுவைத்திருந்த தமிழ் மக்களுக்கு அன்றாட வாழ்நிலைகளைக் கூர்ந்து அவதானிக்கவும் சாதாரண மானிட அனுபவங்களில் ஈடுபடவும் சற்றுக் காலஞ் சென்றது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுவரை இந்திய இலக்கிய நெறியின் செல்வாக்குக்கு ஆட்பட்டு நின்ற ஈழத் தமிழ் இலக்கியம் அதன் பின்னர் ஐரோப்பிய இலக்கியத்தின் தொடர்பினையும் பெற்றது. வாழ்க்கை முறையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. செய்தித்தாள்கள் தோற்றம் பெற்றது. வாசிப்புப் பழக்கம் பெற்ற ஒரு மத்திய தர வர்க்கம் உருவாயிற்று. இக்காலத்திலெழுந்த நாவல் இலக்கியம் இப்புதிய மத்தியதர வர்க்கத்தின் தேவைகளையும், விழுமியங்களையும், பிரச்சினைகளையும் பிரதிபலித்ததில் வியப்பில்லை.

பழையன கழிந்து புதியன புகுந்து சமூகப் பிறழ்வொன்று நிகழ்ந்த இவ்வேளையில் மத்தியதர வர்க்கத்தினருட் பெரும்பாலார் ஆங்கில நாகரீகக்

கவர்ச்சியில் தம் வசமிழந்து நின்றனர்; கிறிஸ்தவமிசனரி இயக்கத்தினர் தம்மதம் வளர்க்கும் பிரயத்தனங்களில் இறங்கினர். இத்தருணத்திற் சுயமதங்களையும் வாழ்க்கை நெறிகளையும் பேணி வளர்க்கும் இயக்கங்களும் தலையெடுத்தன. இவ்வியக்கங்களிடைப் பிறந்ததே ஈழத்தமிழ் நாவல் இலக்கியமாகும். ஈழத்தில் எழுதப்பட்ட முதலாவது தமிழ் நாவல் எனக் கொள்ளப்படுவது, இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சித் தந்தை எனக் கொண்டாடப்படும் சித்திலெவ்வை மரைக்கார் எழுதிய அசன்பேயுடைய கதை (1885) ஆகும். ஆங்கிலக் கல்வி சிறப்பாகப் பயின்று, ஆங்கில நாகரீகத்தைப் பழகிய போதிலும் சுய மத ஆசாரங்களை விடாதொழுகுபவனும் துன்பங்களையெல்லாம் ஆண்டவனுடைய சோதனை களைச் சகித்துக் கொள்பவனும் ஆகிய அசன் அதனுடைய கதாநாயகன், அவனைக் காதலிக்கும் ஆங்கிலமாது இஸ்லாத்துக்கு மாறி அவனை மணக் கிறாள்.

இக்கதையின் ஆசிரியர் காவிய மரபிற்கும் அறபு இரவுக் கதை மரபிற்கும் ஆட்பட்டவர். உயர்குல மாந்தரைக் கதாநாயகராகக் கொண்டுள்ளார். கதாநாயகன் அரச வம்சத்தவன். அவனது பிறப்பும் வளர்ப்பும் அசாதாரணமானவை. பாத்திர வர்ணனைகளும் இயற்கை வர்ணனைகளும் காவியங்களை நினைவுபடுத்தும்படி உவமை முதலிய அணிகளும் கிளைக்கதைகளும் பலவுள். மங்கையரை மயங்கவைக்கும் தோற்றப்பொலிவு மிகுந்த தன்னேரில்லாத தலைவன் காளையை அடக்கிக் கதாநாயகியைக் காப்பாற்றுகின்றான். அற்புத சம்பவங்களும் திடீர்த் திருப்பங்களும் பலவாகக் காணப்படுகின்றன. இக்கதையின் நாயகனே “தனக்கு நடந்த சங்கதிகளெல்லாவற்றையும் ஓர் சரித்திரமாய் எழுதினால் கீர்த்திபெற்ற அரபு இராக் கதையில் நின்றும் அதிக ஆச்சரியமும் புதுமையுமான சரித்திர மாயிருக்கும்” என்று எண்ணுவதாகக் கூறப்படுகிறது.

உபதேசங்கள் ஆங்காங்கு அமைந்துள்ளன. நீதி நூல் மேற்கோள்கள் பல உள. உத்தம மனைவி உத்தம மாணவன் போன்றோர் எத்தகையவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பது விளக்கப்படுகிறது. போலிவேஷம், பொருளாசை, மதவழியொழுகா வாழ்வு முதலியவற்றின் தீமை சித்திரிக்கப்படுகிறது. கணவன் மனைவி உறவு அமைய வேண்டிய முறை, கணவனுக்கு மனைவி அடங்கி வாழ்வதன் சிறப்பு முதலியன வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

கதையை வளர்த்துச் செல்வதற்கு உரையாடல்கள் முக்கியமாகக் கையாளப் படுகின்றன. இக்கதை எழுதப்பட்ட காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் பல நாடகங்கள் அரங்கேற்றப்பட்டதை நோக்கும் போது அவை இத்தகைய உரையாடல்கள் எழுதப்படத் தூண்டுதல்களாய் உதவியிருக்கலாம் என்றே தோன்றுகின்றது. வீடு திரும்பிய மகளை எதிர் கொண்ட தந்தை, “எனதன்புள்ள கண்ணே! என்னுயிர்க்குயிரான பெண்ணே! நீயேனிவ்வளவு நேரஞ்சென்று வந்தாய், நீ இவ்வளவு நேரஞ் சென்று வருவதற்குக் காரணமென்ன?” என்று கேட்பதை ஒருதாரணமாகக் காட்டலாம்.

உரையாடல்களின் கையாளப்படும் நடை இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்டுக் கூடிய செயற்கைத் தன்மை பொருந்தியதாய்க் காணப்படுகிறது. அத்தகைய உரையாடல்கள் நிகழும் வேளைகளில் பாத்திர இயக்கங்களும் அனேகமாக நாடக பாணியின் சித்திரிக்கப்படுவதையும் அவதானிக்கக் கூடிய தாயுள்ளது.

மேற்கூறப்பட்ட பண்புகள் பலவற்றை வீரசிங்கன் கதை, நொறுங்குண்ட இருதயம், காசிநாதன் நேசமலர், கோபால நேசரத்தினம், சித்தகுமாரன் முதலிய வற்றிலும் காணவியலும், நொறுங்குண்ட இருதயம் சன்மார்க்க சீவியத்தின் மாட்சியை உதாரணத்தால் உணர்த்தும் எண்ணத்தோடு எழுதப்பட்டது. ஏனையவை சைவத்தைப் பாதுகாக்கும் நோக்கில் அமைந்தவை. அசன்பேயுடைய கதையில் ஆங்கிலப் பெண் இஸ்லாத்துக்கு மாறி அசனை மணப்பதனையும், கோபால நேசரத்தினத்தில் கோபாலபிள்ளையுடன் பழகும் பாதிரியாரின் மகள் சைவத்துக்கு மாறுவதனையும் நோக்கும் போது 'எங்கொங்கை நின்னன்பரல்லார்தோள் சேரற்க' என்ற பக்தியியக்கக்குரல்' நினைவிலெழுமின்றது.

வீரசிங்கன் கதையை அதன் ஆசிரியர் சி.வை.சின்னப்பிள்ளை வியப் பார்வமூட்டும் வகையிலான வீரசாகங்களும் தமிழ் இலக்கிய மேற்கோள்களும் விரலிவர எழுதியமையை முகவுரையிலேயே குறிப்பிடுகிறார். ஆங்கிலக் கல்வியும் நாகரீகமும் பயின்ற ஓர் இஸ்லாமிய நாயகனைச் சித்திலெவ்வை படைக்க, தமிழிலக்கிய இலக்கண இலக்கியங்களின் துறைமுகிய ஒரு பண்டித வகையோனைச் சின்னப்பிள்ளை நாயகனாக்கி அவனது வீரசாகங்களைச் சித்திரிக்கிறார். அவரது சைவப் பக்தியுணர்வும் முனைப்பாகத் தெரிகிறது.

அக்காலத் தமிழ் நாவல்கள் இந்திய வாழ்வைச், சிறப்பாகப் பிராமண வாழ்வைப் பிரதிபலித்ததாகவும், ஈழத்து மக்களின் கிராமிய வாழ்வையும் பழக்க வழக்கங்களையும் இந்திய வாசகர்களுக்கு உணர்த்தவே தாம் வீரசிங்கன் கதையினை எழுதியதாகவும் சின்னப்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார். அம்முயற்சியில் ஈழத்தின் பல பகுதிகளுக்குக் கதாநாயகனை அவர் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொள்ள வைத்தாலும் ஈழத்து வாழ்வைப் பிரதிபலித்தனர் எனல் சாலாது. காவிய புராண அற்புதக் கதைமரபிலிருந்து விடுபடாது பாத்திரம் படைத்துக் கதை நடத்திச் செல்லும் சின்னப்பிள்ளை உபதேசமாகப் பல மேற்கோள்களையும் தருகிறார். நாடகபாணி உரையாடல்களையும் அமைத்திருக்கிறார்.

ஆயினும், எமது எழுத்தாளர் எமது வாழ்வையும் வளத்தையும் பிறர்க்குணர்த்தும் வகையிற் புனைகதைகளின் சித்திரிக்கவேண்டுமென்று 1943ஆம் ஆண்டு சுவாமி விபுலாநந்தர் மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தார் முன்னிலையிற் கூறியதைச் சின்னப்பிள்ளை முன்னரேயே மனங்கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாவது தசாப்தத்துடன் நாவலாசிரியரின் கவனம்

ஈழத்துச் சமூகப் பிரச்சினைகளின் பார் கூடுதலாகத் திரும்புவதையும் அவதானிக் கலாம்.

ஈழத்திற் சுமார் 1930 வரை எழுதப்பட்ட ஆரம்பகால நாவல்களை மீட்டு நோக்கும் போது, சில பொதுவான குறிப்புக்களைக் கூறலாம் போலத் தோன்றுகிறது.

ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்களிடம் சமய உணர்வும் சமூக சீர்திருத்த ஆர்வமும் இணைந்து காணப்பட்டன. சமய உணர்வானது தமிழ் நாட்டு நாவல்களைக் காட்டிலும் மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. சமுதாய சீர்திருத்தம் அநேகமாகப் பழமையின் அடிப்படையில் வலியுறுத்தப்பட்டது. இல்லத்தமைதி, விருந்தோம்பல், சீவகாருண்யம், கற்பொழுக்கம் போன்றவைவற்புறுத்தப்பட்டன. புறவாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த புதிய மாறுதல்கள் பலவற்றால் நன்மை பெற்றவர்கள் அகத்திற் பழைய நெறி வழி நியதிகளிற் கட்டுப்பாட்டையும் ஸ்திர நிலை யினையும் தேடியதாய்த் தெரிகிறது.

வடிவ அமைதியிலும் கலைப்பண்பிலும் கவனம் செலுத்தப்படாவிட்டாலும், குறிக்கோள்களை மேற்கொண்ட சிறப்பும் புனைகதை இலக்கியப் படைப்புக் கேற்ற வலுவுள்ள ஓர் உரைநடையினை வளர்த்த முயற்சியும் குறிப்பிடத் தக்கவை.

காவிய வடிவம் கவர்ச்சியுடன் விளங்கிய காலத்திற் பலர் தமது சமயங் களையும் கருத்துக்களையும் பிரசாரம் செய்ய அதனைக் கையாண்டது போலவே இக்காலத்தில் நாவலாசிரியர் கையாண்டனர். காவிய புராண அற்புதக் கதை மரபினால் நாவலாசிரியர் பெரிதும் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்தனர்.

தலைமைப் பாத்திரங்கள் இலட்சிய பாத்திரங்களாக, நன்மை தீமை வடிவங்களாக இயங்குகின்றன. ஒருவனை மற்றவனிடமிருந்து வேறுபடுத்தும் தனிப்பட்ட குணாம்சங்களுக்கு அழுத்தம் தரப்படவில்லை. பல கருத்துக்களை விளக்கி வலியுறுத்தும் ஆர்வத்தினாற் போலும் பல பாத்திரங்கள் தோன்றிக் கதைச் சிக்கலையும் ஒரோவிடத்து ஏற்படுத்துகின்றன.

பாத்திரங்களையும் பகைப்புலங்களையும் பற்றிய வர்ணனைகள் ஒரே பாணியில் அலுப்புத் தட்டும் வகையில் அமைகின்றன. உரையாடல்கள் பெரும் பாலும் செயற்கையானவை. கட்டுக்கோப்புச் செம்மையாக இல்லை.

சுமார் 1930 ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்த கால் நூற்றாண்டுகாலப் பகுதியில் பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சியினை ஒட்டிப் பரந்த வாசகர்களுக்கேற்ற தொடர்கதை நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. சமயப் பிரசாரத்தையும் சமூக சீர்திருத்தத்தையும் மேற்கொண்டவர்களாலே தத்தெடுக்கப்பட்ட நாவல் என்ற குழந்தை, பரந்த வாசகர் கவனத்தை ஈர்க்கவும் ஓரளவு வலுவிடவும் உதவியவர்கள் பத்திரிகை யாளர்களே. ஆயினும், குறிக்கோளுடன் எழுதிய ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்கள் நாவலுக்குத் தோற்றுவித்த சந்தையினை விரிவுபடுத்திய பத்திரிகையாளர்கள் நாவலுக்குத் தோற்றுவித்த சந்தையினை விரிவுபடுத்திய பத்திரிகையாளர்கள்

அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அற்புத சுவாரஸ்ய மர்ம நாவல்களை எழுதிப் பிழைத்தனர். அந்த வகையில் எச். நல்லையா, ஏ.சி. இராசையா, கே.வி.எஸ். வாஸ் ஆகியோர் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவர். ஆங்காங்கு சில ஒழுக்க போதனைகளையும் பொதிந்து எழுதிய இவ்வாசிரியர்களுக்கு மேல் நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் இருந்து பெருவாரியாக வெளிவந்த சம்பவச்சுவை மிக்க நாவல்கள் கைகொடுத்தன.

இக்காலத்தில் நாவல் இலக்கியம் பிற மொழிகளிற் காத்திரமான வளர்ச்சி பெறுவதனை அவதானித்த சிலர் அத்தகைய இலக்கியத்தைத் தமிழ் மக்களும் அறிய வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தாற் சில நாவல்களைத் தழுவினும் மொழி பெயர்த்தும் தந்தனர். எஸ்.வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோர் அவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

இவர்களது முயற்சிகளும், சில வங்க நாவல்களும் உருசிய நாவல்களும் காண்டேகர் நாவல்களும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தமிழில் வெளிவந்தமையும், பிரதேச வாழ்வானுபவங்கள் நாவலின் கதைப்பொருளாகவும், ஓரளவு கலைப் பண்புசிறக்கவும் உதவின எனலாம். காதலுணர்வுகளையும், மனப்போராட்டங்களையும் ஓரளவு தத்துவார்த்தத்துடன் சித்திரிக்கச் சிறப்பாகக் காண்டேகரே உதவியிருக்க வேண்டும். இக்காலத்தில் நாவல் இலக்கியத்தின் முக்கிய பண்புகளை உணர்ந்து எழுதியோருள் அ.செ. முருகானந்தன், சம்பந்தன், வ.அ.இராசரத்தினம் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

இக்காலத்தில் வரலாற்று நாவல்கள் சில எழுதப்பட்டனவாயினும், அவற்றில் வரலாற்றுணர்வோ குறிப்பிடத்தக்க சிறப்போ காணப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டில் இக்காலத்தில் மரபு வழிப்பண்பாட்டிலும் நாட்டிலும் பற்றேற்படுத்தும் வகையில் பல வரலாற்று நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. ஈழத்தில் அத்தகைய முயற்சிகள் வாய்க்கவில்லை. தொடர்கதைகளை எழுதக் கருத்தானம் நல்கவல்லனவற்றுள் வரலாறும் ஒன்றாகக் கணிக்கப்பட்டது.

சமுதாய உணர்வு மேலோங்கியும் அரசியற் பொருளாதரப் பார்வை சிறந்தும் காணப்படும் நாவல்கள் பல தோன்றி இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி ஈழத்தமிழ் நாவலிலக்கிய வரலாற்றிலே புதுயுகம் எனக் கருதப்படுகிறது. உலகளாவிய மாறுதல்களும், இலங்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் மக்கட் சமுதாய முன்னேற்றத்துக்குகந்த சோசலிச சமுதாயமொன்றை உருவாக்க வேண்டுமென்ற அபிலாசை இலங்கையில் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலும் பரவியமையும் அதற்கு உரந்தரலாயின. மார்க்சீய சித்தாந்தத்தில் எழுத்தாளர் பலர் கொண்ட நம்பிக்கை வர்க்கக் கண்ணோட்டத்திற் பிரச்சினைகள் அணுகப் படக் காரணமாயிற்று. அதனால் தர்க்கரீதியற்ற சம்பவத்தொடர்களையும் திடீர்த் திருப்பங்களையும் நம்பி நாவல்களைப் படைக்கும் தன்மை அருகுவதாயிற்று. ஈழத்து வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பதிலும் சமுதாய நிகழ்ச்சிகளிற் பங்கு கொள்வதிலும் எழுத்தாளர் கூடிய ஆர்வம் கொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கதே. ஆரம்ப

காலத்திற் சமய நோக்குக்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்பட, இக்காலத்திற் சமூக அரசியற் பொருளாதாரப் பார்வை அழுத்தம் பெற்றது.

இக்காலத்தைச் சேர்ந்த நாவல்களை வசதி நோக்கி வசதி நோக்கி ஆறு பிரிவுகளாகப் பிரித்து நோக்கலாம். முதலாவதாக அரசியற் பொருளாதாரப் பார்வை முக்கியம் பெற்ற நாவல்களைக் குறிப்பிடலாம். பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கு முதன்மை தந்து, வர்க்கப் போராட்டம் தவிர்க்க முடியாதது என்பதைக் காட்டும் வகையில் இளங்கீரணும், செ.கணேசலிங்கனும் எழுதிய நாவல்கள் முக்கியமாக நோக்கத்தக்கவை. இவை பொதுவாகச் சமகாலச் சமூக அரசியற் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைச் சித்திரித்த போதிலும், நாவலின் கலையம்சம் பாதிக்கப்படுமளவுக்குப் பிரசாரவேகம் கொண்டும், வர்க்கக் குணாம்சங்கள் எனக் கொள்ளப்படுகின்ற குணாம்சங்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்திச் செயற்கையாக இயங்கும் பாத்திரங்களைக் கொண்டும் காணப்படுவது ஒரு குறையே. இவ்வகையான சிறுகதைகளில் இக்குறை அவ்வாறு காணப் படாமையும் விதந்து உரைக்கத்தக்கதாகும்.

இரண்டாவதாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையான சாதிப்பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல்களாகும். இளங்கீரணும் இப்பிரச்சினையை அணுகியிருக்கிறாராயினும், இவ்வகையிற் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க நாவல்கள் செ.கணேசலிங்கனின் நீண்ட பயணம், எஸ். அகஸ்தியரின் எரிமலை, கே. டானியலின் பஞ்சமர் ஆகியவையாகும். கணேசலிங்கன் கோட்பாடுகளுக்கும் வர்க்க குணாம்சங்களுக்கும் அழுத்தம் தர டானியல் கலந்து நின்று பெற்ற அனுபங்களுக்கு அழுத்தம் தருகிறார். நடந்த பல சம்பவங்களைப் பதிவு செய்வதில் அவர் கொண்ட ஆர்வம் நாவலின் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதிக்கின்றது. எதிரானவற்றைத் தீவிரமாகச் சாடும் பண்பு இயக்க வேகம் கொண்ட எழுத்தாளரின் இயல்பே யாயினும், டானியல் உயர் சாதியினர் எனப்படுவோரின் ஒழுக்கக் கேடுகளை அம்பலப்படுத்தும் விதம் அவர்களை வலிந்து கேவலப்படுத்துவது போல ஒரோவிடத்துத் தோன்றிச் சாதிப்பிரச்சினையை நோக்க அவர் மேற்கொண்ட பார்வையினைப் பாதிக்கிறது. அகஸ்தியரின் நாவலிற் சாதிவேறுபாடுகளின் விளைவாக நிகழ்ந்த பல சம்பவங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதையும், அரசியற் பார்வை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளத்தக்கவகையில் அமைந்திருப்பதனையும் அவதானிக்கலாம். இத்துறையிற் பூரண தரிசனம் பொருந்திய ஒரு நாவல் இனிமேலும் வெளிவருவதற்கு இம்மூன்று நாவல்களும் கட்டியங்கூறி நிற்கின்றன எனலாம்.

மூன்றாவதாக, பல அவலங்களைத் தமக்கே உரியனவாகக் கொண்ட மலையகமக்களின் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் நாவல்களை நோக்கலாம். கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப் பச்சை, டாக்டர் நந்தியின் மலைக் கொழுந்து, பெனடிகர் பாலனின் சொந்தக்காரன், தெளிவத்தை ஜோசப்பின் காலங்கள் சாவதில்லை

ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. கோகிலம் சுப்பையா மலையக மக்களின் வரலாற்றை அவலச் சுவையுடன் காட்டுகின்றார். டாக்டர் நந்தி கதையினை வேகமாக நடாத்திச் செல்கிறார். தெளிவத்தை ஜோசப் பிரச்சினைகளை அதிகமாகக் காட்டினாலும் கடந்த காலத்துக்கும் இன உணர்வுக்கும் ஆட்பட்டு நின்று விடுகிறார். பெனடிக்ற் பாலன் வர்க்க உணர்விற்கு முக்கியத்துவம் தந்தும் தீர்வு மாற்றம் காட்டும் வகையிலும், எழுதினாலும், எதார்த்தபூர்வமற்ற கருத்துருவங்களாகப் பாத்திரங்களை இயக்குமளவுக்கு அரசியலுணர்வு மேலோங்கப் பெற்று நிற்கிறார். மலையகத் தொழிலாளரின் எதிர்காலம் இன்னும் பல வழிகளில் கேள்விக்குறியாகவே நிற்பதையும், பலர் அவர்கள்பாற் பரிதாப கடைச்சம் மட்டும் செலுத்துவதையும் அவர்களின் வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்ட எழுத்துக்களின் வாயிலாகவும் அவதானிக்கலாம்.

நான்காவதாகப் பிரதேச நாவல்களை நோக்கலாம். பால மனோகரனின் நிலக்கிளி வன்னிப்பகுதி விவசாய வாழ்வைக் காட்டினாலும் அதிற் சமூகப் பிரக்ஞை காணப்படவில்லை. நாவலின் பிற்பகுதி சினிமாப் பாணியிற் பரபரப்புடன் செல்கிறது. அருள்சுப்பிரமணியத்தின் 'அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது' கிழக்கிலங்கை மத்திய தர வாழ்வைச் சித்தரிப்பதுடன், தேசிய ஒற்றுமைக்கும் களம் காட்டுகிறது. ஆயினும், திருமண உறவுகளின் மூலம் தேசிய ஒற்றுமை தோன்றுமோ என்பது கேள்விக்குரியது. எஸ். பொன்னுத்துரையின் சடங்கு யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த அரசாங்க இலிகிதர் ஒருவரையும் அவரது குடும்பத்தையும் தத்ருபமாகச் சித்தரித்தாலும், சில பகுதிகள் நாவலின் செம்பாகமாகவன்றி ஆசிரியரின் கெட்டித்தனத்தைக் காட்டும் விறிசான முயற்சிகளாகவே படுகின்றன. மீனவக்களங்களைச் சித்திரிக்கும் வகையில் வெளிவந்த கே.டானியலின் 'போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்', செங்கையாழியானின் 'வாடைக்காற்று' வை.அ. கைலாசநாதனின் 'கடற்காற்று' ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. டானியல் தொழில் முறை நுணுக்கங்களைச் சித்திரிப்பதிலும், வழக்குமொழியை ஆள்வதிலும், பாத்திரப் படைப்பிலும் தன் திறமையைக் காட்டினாலும், கதையில் முழுமையும் ஒருமைப்பாடும் பொருந்தவில்லை. ஓர் அந்நியப் படத்தயாரிப்பாளர் குழு நெடுந்தீவில் வந்து சில காட்சிகளை எடுத்துவிட்டுப் பரபரப்பான மிகுதிக் காட்சிகளைப் படம்பிடிநிலையத்தில் எடுத்துச் சேர்த்து விறுவிறுப்பான ஒரு திரைப்படத்தை உருவாக்கியது போலச் செங்கையாழியனின் நாவல் அமைந்துள்ளது. மண்டைதீவைச் சிறப்பாய்ப் பிரதிபலிக்கும் கைலாசநாதன் அவ்வூர் மீனவரின் அவலங்களை உள்ளத்தை நெகிழவைக்கும் விதத்திற் காட்டுகிறார்.

ஐந்தாவது வரலாற்று நாவல் என்ற வகையிற் கொள்ளத் தக்கது வ.அ.இராசரத்தினம் எழுதிய 'கிரௌஞ்சப் பறவைகள்' ஆகும். தமிழில் வெளிவந்துள்ள வரலாற்று நாவல்களில் குறிப்பிடத் தக்க ஒன்றான இந்நாவலிற் கதை நிகழ்காலச் சமய சமூக நிலைமைகள் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், சமகால

நிகழ்வொன்றுக்குப் பழைய வரலாற்றுப் பின்னணியில் ஆசிரியர் அழுத்தம் கொடுப்பது போல் தோன்றுவதோடு கதாநாயகனின் இலட்சியங்களும் கருத்துக்களும் அக்கால நிலைக்குப் பொருந்திவரத்தக்கவையோ என்ற ஐயமும் எழுகிறது.

ஆறாவதாக, பொழுது போக்கு நாவல்கள் என்றும் குடும்ப நாவல்களென்றும், சுவாரச்யமான காதற் கதைகளென்றும் மர்ம, அற்புதக் கதைகள் என்றும் சுட்டப் படுவனவற்றைக் குறிப்பிட வேண்டும். புத்தக, சஞ்சிகை இறக்குமதிக் கட்டுப் பாடுகளைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு, இத்தகைய நாவல்கள் சமீபகாலத்திற் பெருவாரியாக வெளிவருகின்றன. அவற்றிற் சமூகப் பிரக்ஞையினையோ ஆசிரியரது ஆளுமையினையோ காண்பதற்கில்லை. அவற்றின் ஆசிரியர்கள் பரபரப்பான பிறநாட்டுக் கதைகளாலும் சினிமாக்களாலும் பத்திரிகைச் செய்திகளாலும் பாதிக்கப்படுமளவுக்குத் தம்மைச் சூழ்ந்த மக்கள் வாழ்வு நிலைகளாற் பாதிக்கப்படவில்லை.

இறுதியாகப் பொது நோக்கில் ஈழத் தமிழ் நாவலின் வருங்கால வளர்ச்சியை மனதிற் கொண்டு ஒரு சில குறிப்புகளை இங்கு கூறலாம் போலத் தோன்று கிறது.

தமிழில் எவ்வாறோ அவ்வாறே ஈழத்திலும் சிறுகதை இலக்கியம் வளர்ந் துள்ள அளவுக்கு நாவல் இலக்கியம் வளர்ச்சி யெய்தவில்லை.

ஆழ்ந்த நேரடி அனுபவமின்றி அவசரப் போக்கிற் போதிய பரிச்சயமற்ற விஷயங்களைப் பலர் நாவலுக்குப் பொருளாகக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் பிரச்சினைகளைச் சரியான சமூக பொருளாதாரப் பகைப்புலத்தில் நோக்குதல் துன்பம், சித்திரிக்கப்படும் வாழ்வில் ஆழ்ந்த அனுபவ ஈடுபாடு கொண்டு உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி பெற்றாலன்றி எழுத்தில் ஒளி பிறக்க வழியில்லை. அறியா ஒன்றை நேசிப்பதென்பது ஆகாத காரியம். சிலர் தமக்குத் தெரிந்த வரலாற்றையோ அரசியலையோ சமூகவியலையோ மொழியியலையோ வைத்துக் கொண்டு 'தோள் கண்டார் தோளே கண்டது' போல எழுதுகின்றனர். ஒரு கிராமத்துக்கோ தொழில் நிலையத்துக்கோ போய்வருவதால் மட்டும் அங்குள்ள ஒருவனின் அனுபவத்தைப் பெறமுடியாது. சித்திரிக்கப் புகுந்த குறிப்பிட்ட வாழ்வு சம்பந்தமான புறவிபரங்களைச் சேகரித்து அவற்றை ஆங்காங்கு தூவி விடுவதால் ஒரு நாவல் சிறப்படையாது. அடித்தளமாக அமைந்திருக்கும் மானிட உணர்வுகளினதும் வாழ்வோட்டங்களினதும் தன்மை களையும் விண்டு காட்ட வேண்டும். அதற்குப் பொறுமையான, கூர்மையான அவதானமும் சிந்தனையும் அத்தியாவசியமாகும். உடனடியாக மனத்தைத் தொட்டவைகளையும் மனதிற் பட்டவைகளையும் வைத்துக் கொண்டு நல்ல நாவல் படைத்தல் ஏலாது.

விமரிசகர்களும் கதாபாத்திரங்களின் உறவுகளும் இயக்கமும் சித்திரிக் கப்படுமாற்றை நோக்காது, மொழியாட்சி, ஊர்முக நகர்முகவரணனைகள், தொழில் விபரங்கள், சில அரசியல் நம்பிக்கைகள் போன்றவை தவறின்றிப் பொருந்தியுள்ளனவா என்பதை மட்டும் கண்டறிவதில் தலையைப்பிய்த்துக் கொள்வதைக் குறைத்தல் நன்று.

பாத்திரங்களைத் தம் நிலைமாறாத் தன்மையினவாகப் படைக்கும் இயல்பும் பரக்கக் காணப்படுகிறது. பல நாவல்களின் கதை ஒருமைப்பாடு கதைக் கருவினடி யாக வன்றி, அத்தகைய தலைமைப் பாத்திர இயக்கத்தால் அமைவதாகவே தோன்றுகிறது. தனிநபர் நடவடிக்கைகளுக்குத் தரப்படாமளவு முக்கியத்துவம் கதை வளர்ச்சிக்கோ தர்க்கரீதியான சம்பவ ஒழுங்குக்கோ தரப்படுவதில்லை.

பல நாவல்கள் வெற்றியீட்டுவது கதாபாத்திர வளர்ச்சியினாலோ கதைக் கருவின் வலுவினாலோவன்றிச் சில உணர்வானுபவங்களும் ரசபாவங்களும் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்படுவதினாலே என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. அத்தகைய நாவல்களின் ஆசிரியர்கள் பண்டைய காவியப் புலவர்களை நினைவுபடுத் தலாம்.

சிலர் உருவத்திலும், சிலர் உள்ளடக்கத்திலும் அதிக கவனம் செலுத்துவர். ஆனால் உருவமும் உள்ளடக்கமும் இணைந்த ஒருமைப்பாடே உன்னதமான ஆக்கங்களைத் தோற்றுவிக்கும்.

மானிடத்தை நேசித்துணர்ந்த பலத்தோடு மனிதர்களின் சமூக நடவடிக்கைகள் சீராகிச் சிறப்புற உதவும் இலக்கியங்களே நின்று நிலைக்கவல்லவை என்பதையும் பொறுப்புள்ள நாவலாசிரியர் நினைவில் நிறுத்திக் கொள்வது நன்று.

(தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு விழா ஆய்வரங்கு, 1977)

சிறுகதை வளர்ச்சி

தற்காலத்தில் எழுந்த மேனாட்டுச் சரக்கென்று புதுமைப்பித்தனால் வர்ணிக்கப் பட்ட சிறுகதை வடிவம் ஏறக்குறைய அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ் எழுத்தாளரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. மேனாட்டுச் சிறுகதைகளையும் தமிழ் நாட்டெழுத்தாளரின் சிறுகதைகளையும் நோக்கி ஈழத்திலும் சிறுகதைகள் எழுந்தன. இவ்வாறு ஈழத்திற் பிறந்து வளர்ந்த சிறுகதையின் வரலாற்றை அவதானிக்கும் போது, அதனை மூன்று காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. முதலாவதை ஆரம்பகாலம் என்றும், இரண்டாவதை மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்றும், மூன்றாவதை தேசிய விழிப்புணர்ச்சிக் காலம் என்றும் அழைக்கலாம். அவ்வக் காலகட்டங்களின் முக்கிய பண்புகளைக் கருத்திற் கொண்டு இவ்வாறு பிரித்து நோக்கப்படுகின்றதேயன்றிச், சிறுகதையின் வரலாற்றைக் கோடு கட்டி அடக்கும் எண்ணத்தின் விளைவானதல்ல இப்பகுப்பு.

மேனாடுகளிலே நிலமானியச் சமூக அமைப்பானது நிலைதளர்ந்த வேளையிலே, அதாவது சமூகத்துக்கும், தனி மனிதனுக்கும் இடையிலிருந்து வந்த பாரம்பரிய உறவு புடைபெயர்ந்தபோது, தோன்றிய புனைகதையின் ஒரு வடிவமே சிறுகதையாகும். இவ்வாறு உதயமான சிறுகதையின் வடிவம் தமிழ் எழுத்தாளரைப் பிணித்த காலத்திலே அத்தகைய ஒரு சமூக மாற்றம் மேனாட்டளவு வேகத்திலே தமிழ் நாட்டிலோ ஈழத்திலோ ஏற்பட்டதாகக் கூறுதல் சாலாது. ஆயினும், 1930ஆம் ஆண்டையொட்டிச் சனநாயகக் கருத்துக்களும் அமைப்பு களும் தலையெடுத்தமையையும், கல்வி வாய்ப்பு மக்களுக்குப் பெருமளவில் கிடைத்தமையையும், மத்தியதர வர்க்க வளர்ச்சியையும் விழிப்பையும், பத்திரிகைகளின் தோற்றத்தையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். இவற்றின் விளைவாகத் தனிநபரைக் கதாநாயகனாகக் கொண்டு அவனது பிரச்சினைகளைப் பொருளாக்கிச் சிறுகதைகள் படைக்க நல்ல வாய்ப்பும் வசதியும் ஏற்பட்டன.

என்றாலும், மேனாட்டிலிருந்து இறக்குமதியான ஓர் இலக்கிய வடிவால் வசீகரிக்கப்பட்ட எமது ஆரம்பகால எழுத்தாளர், அதன் உருவ அமைதிக்குக் கொடுத்தளவு முக்கியத்துவத்தைத் தமது சமகாலச் சமூக மனிதப் பிரச்சினை களுக்குக் கொடுத்தனர் என்று கூறமுடியாது.

ஈழத்தின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதையெழுத்தாளர் என்ற பெருமைக்கு முக்கிய உரிமை பூண்டவர்கள், சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர் கோன் (ந.சிவஞான சுந்தரம்), சம்பந்தன் ஆகியவர்கள். மேனாட்டுச் சிறுகதைகளும் தமிழ் நாட்டு 'மணிக்கொடி' குழுவின முடிகுடா மன்னனாக மதிக்கப்பட்ட புதுமைப்பித்தனுடையதைவிட, கு.ப.ரா.ந.பிச்சைமூர்த்தி மௌனி, சிதம்பரசப்பிரமணியன் ஆகியவர்களின் செல்வாக்கு இவர்களின் எழுத்துக்களிற் பெரிதும் காணப்படுகிறது. சி.வைத்தியலிங்கம் காவிய கலாரசனையாலும் மென்மையான உணர்வுகளாலும் உந்தப்பட்டவர். இலங்கையர்கோன் கிராம வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர்; ஆண் பெண் உறவினைத் தடம்புரளாது நளினமாகச் சித்திரிப்பதில் வல்லவர். சம்பந்தன் காந்தீய ஆத்மீக நெறியின் வளர்ச்சியில் நாட்டங் கொண்டவர்.

பொதுவாக நோக்கும் போது, மனிதாபிமானமும், இலட்சிய ஏக்கமும், தத்துவ விசார ஈடுபாடும் கலையழகில் கவனமும் கொண்ட இம்மூவரும் உன்னத மன எழுச்சிகளுக்கும் உருவம் கொடுக்க முயன்றனர் எனவும், தமது படைப்புகள் சிறந்த சொல்லாட்சியும் உருவ அமைதியும் பொருந்தியனவாய் அமைய வேண்டுமென்று விரும்பினர் எனவும் கூறுவது முழுக்கத் தவறாகாது. "இலக்கிய பூர்வமான கலையழகும், கற்பனை வளமும் நிறைந்த கதைகளை இன்றல்ல-எப்பொழுதும் மக்கள் விரும்பிச் சுவைக்கிறார்கள்" என்று சி.வைத்தியலிங்கம் (வீரகேசரி 24.10.71) கூறியிருப்பது இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

கால தேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து உயர்ந்த உணர்வுகளுக்கும் நன்மை தீமைப் போராட்டங்களுக்கும் தலைமை தந்து அமைந்த இவர்களது படைப்புக்களிலே சம்பவங்களின் தொடர்பாகத் தோன்றும் உணர்ச்சிகளுக்குமிருந்த முக்கியத்துவமளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், பாத்திரங்கள் தாங்கள் இயங்கும் காலத்தோடும் நிலத்தோடும் சமூகத்தோடும் தொடர்பின்றி விட்டு விடுதலையாகி நிற்கின்றன. சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன் ஆகியோர் கதைகளில் இலங்கை வர்ணனைகள் உண்டெனினும், இலங்கை மண்ணோடு பிணிக்கப்பட்ட மனிதப் பிரச்சினைகள் சிறப்பாய் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதாய்க் கூறமுடியவில்லை. எமது எழுத்தாளர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பிரச்சினைகளை ஒன்றியுணரப் பல வருடங்கள் பிடித்தன. ஆயினும், இலங்கையர்கோன், தமது பிற்காலக் கதைகளில் ஈழத்துப் பேச்சு வழக்கினைக் கையாண்டு, பிற்கால ஈழத்து எழுத்தாளருக்கு அத்துறையில் முன்னோடியானமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

எமது ஆரம்பகால எழுத்தாளரின் கதைகளைத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த 'கலைமகள்', 'கிராம ஊழியன்' போன்ற பத்திரிகைகள் சங்கோஜமின்றி வெளியிட்டன. காலப்போக்கில் ஈழத்தோர் படைப்புக்கள் அப்பத்திரிகைகளின் வர்த்தக வளர்ச்சிக்கு உதவாமற் போனதால், ஈழத்து எழுத்தாளர் உள்நாட்டுப் பத்திரிகைகளை நாடவேண்டியதாயிற்று. இலட்சிய நோக்குடன் தமிழ் நாட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பத்திரிகைகளே காலகதியில் விற்பனை வளர்ச்சி வேண்டி

மக்களுக்கு வளர்ச்சி தரவல்ல விடயங்களை வெளியிடத் தொடங்கின. 'மணிக்கொடி' கூடச் சினிமாச் செய்திகளை வெளியிடத் தொடங்கியது.

1930இல் ஈழத்திலே தொடக்கப்பட்ட 'ஈழகேசரி' பத்திரிகை எழுத்து நாட்டு எழுத்தாளருக்கு இடங்கொடுத்ததாயினும் ஓரளவு சுதேச நோக்குத் தலையெடுக்க உதவிய அப்பத்திரிகையும் தன் ஆரம்ப காலத்தை இந்திய விடுதலை, காந்திய இயக்கங்களின் நிழலிலேயே கழித்தது. எவ்வாறாயினும், 1940 ஆம் ஆண்டை ஒட்டி ஈழத்தினருள் பலர் சிறுகதைத் துறையில் ஆர்வங் கொண்டு ஈடுபட உற்சாகமளித்தது. 'ஈழகேசரி' யாகும். புதிய இலட்சிய வேகத்தோடு தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த 'கலாமோகினி', கு.ப.ரா.வின் 'கிராம ஊழியன்', 'பாரததேவி' முதலிய பத்திரிகைகளும் இவர்களை எழுதத் தூண்டின.

தி.ச. வரதராசன், வ.அ.இராசரத்தினம், கனக - செந்திநாதன், அ.செ. முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, சு.வே., சொக்கன் முதலியோரை முக்கியமாகக் கொண்ட இவ்விளைஞர் பரம்பரையின் தோற்றத்தோடுதான் மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்று அழைக்கத்தக்க ஒரு காலம், ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் உதயமாகி ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை, உருவிலும் சிறக்க உதவியது.

ஆரம்ப கால எழுத்தாளர்களிடம் இதிகாச, சமய, கலையழகீடுபாடு மிகுந்து காணப்பட, ஈழத்து வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை எடுத்து நோக்கத் தலைப்பட்ட இம்மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களிடம் ஓர் இலட்சிய வேகம் மிகுந்து காணப்பட்டது.

தமிழ் மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தின் வெள்ளி முளைப்பு என்று அறிவித்துக் கொண்டு தொடங்கிய 'மணிக்கொடி' திசை புரளவே, மறுமலர்ச்சி இலக்கியத் திற்கென்று தமிழ் நாட்டிற் 'கலாமோகினி' இதழ் தொடக்கப்பட்ட அதே 1942 ஆம் ஆண்டில், ஈழத்தில் இம்மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் 'மறுமலர்ச்சி' என்ற இதழை ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களது இலக்கிய ஆர்வத்தையே முதலீடாகக் கொண்டு தொடக்கப்பட்ட இவ்விதழ் எழுத்தார்வத்தை வளர்க்கத் தொடங்கிய தோடு, முடிந்துவிட்டது. யாழ்ப்பாணத் தமிழன் தனித்துவத்தையும் பெருமையையும் கூறிக் கொண்டு, தொடங்கிய இவ்விதழ், தென்னிந்தியா காட்டிய திசையிற் சென்ற மந்தைப் போக்குப் பின்னால் மாற ஒருவகையிலே தொடக்க முனையாக அமைந்தமையையும் மறந்துவிடலாகாது.

இலங்கை சுகந்திரம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்க சமூக, தேசிய விழிப்புணர்வினை எம் மக்களிடையே ஏற்படுத்தவில்லை. "என்றெம தன்னனைகை விலங்குகள் போகும்? என்றெமதின்னல்கள் தீர்ந்து பொய்யாகும்?" என்று ஏங்கியெழுந்த பாரதத்தையொத்த போக்கு இலங்கையிற் காணப்பட வில்லை. சுகந்திரம் பத்து வருடங்களுக்கு மேற் சென்ற பின் பகீரதன் என்ற ஓர் எழுத்தாளர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து, சிறுகதைத் துறையில் ஈழம் தமக்குப் பத்து வருடங்கள் பின் தங்கியிருக்கின்றதென்று கூறியபோதோ அல்லது அதற்குப் பத்து வருடங்களுக்கு பின் கி.வா.ஜகந்நாத ஐயர் (தமிழிலக்கிய ஏடுதையும் பார்க்காத ஒரு பிரபல சினிமா நடிகையுடன் சமீபத்திலே தமத வரலாற்று

முக்கியத்துவம் பெற்ற கலை இலக்கியச் சர்ச்சையை நடாத்திய அதே ஐயர்) ஈழத்தவர் எழுதுவது தமக்குப் புரியவில்லை என்று கூறியபோதோ ஏற்பட்டளவு சுயமான விழிப்புணர்வினைக் கூடச் சுதந்திரம் எமக்கு ஏற்படுத்தாமற் போனமை துரப்பாக்கியமே.

சுதந்திர ஈழத்திலே பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு நின்ற தமிழ்க்காங்கிரஸ், 'சுதந்திரன்' ஏட்டினைத் தொடங்கியது. "தமிழனென்று சொல்லடா தலைநிமிர்ந்து நில்லடா" என்று மேடைகளில் முழங்கிய இக்கட்சியினர், ஈழத்தமிழ் மக்களிடையே தமிழுணர்வினை வளர்க்க எத்தனித்தனர். இதே காலத்தில் இந்தியாவில் நடந்த தனித்தமிழ், சுயமரியாதை, சீர்திருத்த இயக்கங்களின் நிழலும் ஈழத் தமிழரிடையே பரவியது. பெருமளவில் இங்கு விற்பனையான திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கதைகளும் தமிழ்ச் சமுதாயச் சீர்திருத்தம், தமிழர் பெருமை ஆகியவற்றைக் கருவாகக் கொண்டிருந்தன. சமத்துவ, இலட்சிய நோக்குக் கொண்ட எமது எழுத்தாளர்களையும், தி.மு.க. ஏடுகளின் தீண்டாமை, சமயச் சீரழிவு, சீதனம், பெண்ணடிமை, மூடநம்பிக்கை பற்றிய கருத்துக்கள் கவர்ந்தன.

இச்சூழ்நிலையில் வளர்ந்த சமூக சீர்திருத்த ஆர்வமானது, சமூக உணர்வு படிப்படியாக வலுவடையக் காலாயிற்று எனலாம். இக்காலகட்டத்திலே ஈழச் சிறுகதை இலக்கிய உலகிற் புகுந்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள் என்று எஸ்.பொன்னுத்துரை, டொமினிக்ஜீவா, கே.டானியல், என். கே.ரகுநாதன், செ. கணேசலிங்கன், சில்லையூர் செல்வராசன், சிற்பி முதலியவர்களைக் குறிப்பிடலாம். சில மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களின் தொடர்பினால் 'சுதந்திரன்' பத்திரிகை இவ்வெழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை வெளியிட்டது. ஏனைய பத்திரிகைகள் பிச்சை போடுவது போல இவ்வெழுத்தாளர்களின் கதைகளை எப்போதாவது போட்டன.

1956ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தைத் தான் தேசிய விழிப்புணர்ச்சிக் காலமென்று அழைத்தல் பொருந்தும். பாடசாலைகளை அரசு கையேற்றதும், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் தேசியமயமானதும், சிங்களம் அரசமொழியானதும், தாய்மொழிமூலக் கல்வியும் ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்திலும் தேசிய விழிப்புணர்ச்சி வளரக் காலாயிற்று. இந்நாட்டிலே தமிழுக்கும் தமக்குமுரிய இடம் பற்றியும், தமது பாரம்பரியம் பற்றியும், தமக்குத் தனியாயுரிய பிரச்சினைகள் பற்றியும், இந்நாட்டிலே தமக்குரிய எதிர்காலம் பற்றியும், தம் சமூகத்திலுள்ள குறைபாடுகள் பற்றியும் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர் மிகுதியான ஆர்வத்தோடு சிந்திக்கத் தலைப்பட்டனர்.

1956ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் சீர்திருத்த ஆர்வத்தோடும் சிறந்த சமூக உணர்வோடும் சிறுகதை உலகிற் புகுந்து தளர்நடை நடந்த எழுத்தாளர்கள் இக்காலத்திற்றான் காலான்றித் தலைநிமிர்ந்து நின்றனர். அகஸ்தியர், காவலூர் ராசதுரை, ஈழத்துச்சோமு, நீர்வை பொன்னையன், நந்தி, அ.முத்துலிங்கம் முதலியவர்களும் இவர்களோடு சேர்ந்து விட்டனர்.

சிறுகதைகளிலே புதிய அனுபவங்கள்

நல்லுணர்வுகளை வளர்ப்பனவும் மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தவல்ல சிந்தனைகளைத் தூண்டுவனவும் சிறந்த இலக்கியங்கள் என்று சிலாகித்துக் கூறப்படும். சிலர் தமது வெற்றி தோல்விகளை வெளியிடவும் அவசங்களையும் எக்களிப்புக்களையும் எடுத்தும் கூறவும் எழுத்தைக் கையாளுவதுண்டு. இன்னும் சிலர் தம் பெயர்களை அச்சிற் காணும் ஆவலில், பிரசித்திபெறும் வேட்கையில் எழுதுவதுண்டு. அத்தகையவர்கள் பத்திரிகைகளுக்கு ஏற்ற வகையிலும் மனித பலவீனங்களைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டும் எழுத்துலகில் உலா வருவதுண்டு.

ஆனால், மனித வாழ்வையும் அதனைப் பீடித்துள்ள பிரச்சினைகளையும் நேர்மையாக நோக்குபவர்களே சிறந்த எழுத்தாளர்கள் என்று மதிக்கப்படுவர். வாசகர்களை அறியாத உலகுக்கு அழைத்துச் சென்று வேடிக்கைகளும் விந்தைகளும் காட்டுவதை விட, அறிந்த உலகினைச் செவ்வனே புரிந்து கொள்ளவும் முன்னுள்ள வாழ்வினை ஏற்றவகையில் அமைத்துக் கொள்ளவும் உதவுவது சாலச் சிறந்தது என்பது சொல்லாமலே போதரும். நடப்பியல் வாழ்வினை விசுவாசத்தோடு விசாரிப்பதன் விளைவாக எழுவனவே உயர்ந்த இலக்கியங்களாகும். காண்பவற்றின் எதார்த்தங்களைப் புரிந்து கொள்ள உதவத்தக்கன அவையே. உண்மையை ஆழமாக நாடி அறிய முயலாதனவும், வழக்கமான அச்சருக்களாகப் பழைய தடத்தில் அமைவனவும், தன் உண்மையான நிலைமைக்குப் புறம்பான போலிக் கோலத்தில் ஒரு வாசகன் தன்னைப் பாவனை செய்யத் தூண்டுவனவும் நல்ல இலக்கியங்களாதல் இயலாது. அன்றாட வாழ்வின் நெருக்கடிகளுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் எழுத்தாளன் எனப்படுபவன், எவ் வழியிலாயினும் சரி, முகம் கொடுத்தாக வேண்டும்.

புனைகதை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை அது சமகாலச் சமுதாய வாழ்வானுபவங்களின் அடியாகப் பிறப்பது. இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளை எடுத்துநோக்கினால், அவற்றில் பெரும்பாலானவை உணர்வுக்குவிருந்தளிப்பன

வாகவும், சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாகவும் வாழ்வையும் மனிதரையும் புரிந்து கொள்ள உதவுவனவாகவும், பல்வேறு பிரதேசங்களின் வாழ்க்கை முறைகளைப் புலப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்தருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு விடயங்கள் குறித்த இலங்கையிலே தமிழ்ச் சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஐம்பதுகளுக்குப் பின் சமுதாயச் சார்பு உரம் பெற்றுள்ளது. சுவாரச்ய காதல் கதைகளும் அதீதகற்பனைக் கதைகளும் இலங்கையில் எழுதப்படவில்லை எனக் கூறமுடியாது. ஆயினும், எதார்த்த வாழ்வானுபவங்களை ஓட்டிய சிறுகதைகளுக்கு இந்நாட்டில் உயரிய இடம் அளிக்கப்பட்டது.

சமுதாய, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்படுத்திய பிரச்சினைகள் சிறுகதைகளிலே ஆழமாக நோக்கப்பட்டுள்ளன. சாதிப்பிரச்சினை, இனப் பிரச்சினை, தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்க்கைப் பிரச்சினை முதலான பல்வேறு பிரச்சினைகள் குறித்து ஏலவே ஏராளமான சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

புதிய பிரச்சினைகளும் புதிய அனுபவங்களும் சமீபகாலத்தில் எமது எழுத்தாளரை ஊன் பதைக்க வைத்தவாற்றை நோக்குவது பொருத்தமானதாகும். தரைமார்க்கமாகவும், ஆகாயமார்க்கமாகவும், கடல் மார்க்கமாகவும் நடைபெற்ற தாக்குதல்களுக்கும் பீரங்கி வெடிகள் கண்ணிவெடிகளுக்கும் ஆளாகி மனித வாழ்க்கை அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. உயிர்கள், உடைமைகள், உயர் ஒழுக்கங்கள் 'எக்கச்சக்கமாய்' இழக்கப்பட்டன. பல்லாயிரம் இளைஞர்கள் பணம் தேடியும் பாதுகாப்புத் தேடியும் உலகின் பல்வேறு திசைகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்தனர். இந்தக் காலச் சூழல் எமது சிறுகதைகள் சிலவற்றிலே பிரதி பலிக்கப்படுமாற்றினை நோக்கலாம்.

க.பாலசுந்தரத்தின் (அந்நிய விருந்தாளி என்ற தொகுதியிலுள்ள) ஸ்கூல் பிளஸ் மினிபஸ் ரைம்ரேபிள்கள்; அழிபாடுகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் மத்தியிலே சிக்குண்டு சித்தம் கலங்கித் தடுமாறிப் போன ஒருதாயின் சோகக் கதையினை வீதியிலுள்ள மலைவேம்பின் வாயிலாகக் கூறுகிறது. பிள்ளைகளை வெளியே அனுப்பி விட்ட பெற்றோர் தவிப்பு கதையில் தத்ருபமாகக் காட்டப் படுகிறது. "அதோ ஒரு மினி பஸ் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எமனின் பீரங்கிப் பாசக் கயிற்றுக்கு உயிர்தப்பி ஓடி வருகிறது..... அவன் இதயம் முடுக்கிவிட்ட மெசின் துப்பாக்கி போலப் படபடக்கிறது. "என்ற பகுதியில் கால அனுபவத் தோடொட்டி உவம உருவங்கள் உருவெடுப்பதையும் அவதானிக்கலாம். பேரப் பிள்ளைகளைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு ஓடும் ஒரு பெரியவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "செத்தாலும் எல்லாரும் ஒன்றாய் வீட்டிலே சாவாமாம். கொம்மா துடித்துச் சாகிறா. கெதியா ஓடிவாங்கோ." எல்லாரும் ஒன்றாய்ச் சாகவேண்டும் என்று தாங்கொணா அந்தர நிலையில் பேசப்படுவதைப் பல்வேறு எழுத்தாளர் கதைகளிலே காணமுடிகிறது.

ஷெல் அடி, சுற்றிவளைப்பு, வீதித் தகர்ப்பு, இராணுவ நடமாட்டம், ஹெலிகொப்படர் அச்சுறுத்தல், அடையாள அட்டைக் கெடுபிடி, வீட்டுப் பிரச்சினைகள் முதலானவற்றின் மத்தியிலான அந்தர சீவியக் குழப்பத்தைத் தகலாமணியின் 'நாட்கள், கணங்கள்.....நமது வாழ்க்கைகள்' என்ற (உயிர்ப்புகள் என்ற தொகுதியிலுள்ள) கதை சித்திரிக்கிறது. வெளியே போனவருக்கு வீட்டிலிருந்த குழந்தையின் சுகவீனம் குறித்த கிலேசம், வீட்டிலிருப்பவருக்கு வெளியே போனவர் பற்றிய அவதி, இச்சிறுகதையில் பங்கிறாற்றியல் என்ற பாத்திரம் நினைவில் நிற்கத்தக்க வகையிலே படைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதை பிரதிபலிக்கும் இயலாமை நிலையும் அதில் மண்டிக்கிடக்கும் சோகமும் இக்காலத்துக்குரியதென்றே தோன்றுகிறது. எம்மை அலைக்கழிக்கும் சக்திகள் எமது கட்டுப்பாட்டுக்கு முற்றிலும் அப்பாற்பட்டவை என்ற உணர்விற பிறப்பது அந்தச் சோகம்.

தெனியாயின் 'உவப்பு' என்ற (உயிர்ப்புகள் என்ற தொகுதியிலுள்ள) கதை தெருக்களில் மனிதப் பிரேதங்கள் கவனிப்பாரற்றுக் கிடைக்கும் பரிதாபத்தைச் சித்திரிக்கிறது. மனித இறைச்சி விரும்பிய பெண்காகம், அதனை அகால வேளையில் எங்கே தேடலாம் என்ற வினா எழுப்ப, ஆண்காகம் பின்வருமாறு கூறுகிறது: "அடி விசரி..... மனிஷ இறைச்சிக்கும் இஞ்சை இப்பபஞ்சமா! எங்கே போனாலும் குவிஞ்சு கிடக்குது. நீ ஏன் வீணாகப் பசி கிடக்கிறாய். இரு இப்ப வந்திடுகிறன். எது வேணும்..... ஈரலோ, மூளையோ?" மனிதகுலம் என்றும் அருவருக்கத்தக்க ஒரு நிலை இக்கதையில் அழகாகக் காட்டப்படுகிறது.

பாதுகாப்பு வலயச் சட்டத்தினால் மீன்பிடித் தொழில் தடைசெய்யப்பட அன்றாடம் உழைத்துண்ணும் ஏழைகளுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் காட்டுவது ச. முருகானந்தனின் (மல்லிகை, ஆகஸ்ட், 1986) 'தரை மீன்கள்' என்ற கதை. கவிந்து கிடந்த மரணபயமும் மீனவர்கள் கொல்லப்படுவதும் காட்டப்படுகின்றன. 'இந்தப் பசியால் சாகிறதைவிட ஒரேயடியாகச் செத்துத் துலைக்கலாம்' என்று விரக்தியடைகின்றனர் தொழிலாளர்.

க.தணிகாசலத்தின் (பிரம்படி என்ற தொகுதியிலுள்ள) 'தெற்கு நோக்கி' என்ற கதையும் கடலை நம்பி வாழும் மக்கள் தொழில் செய்து வாழ முடியாத நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டமை சம்பந்தமானது. "அந்தப் போராட்டங்களுக்கான கோஷங்களை முன்வைத்த பலர் இந்தியாவுக்கும் ஏனைய நாடுகளுக்கும் சென்று பாதுகாப்பாகவும் வசதியாகவும் வாழ்ந்தனர். சாதாரண உழைப்பாளி மக்களே தமது வாழ்வும் சாவும் இந்த மண்ணில் தான் என்ற முடிவோடு இருந்தனர்" என்ற ஆசிரியர் கூற்றும், "இவ்வளவு சனங்களும் இஞ்சை இருக்க நாங்கள் மட்டும் தப்பினால் போதுமே....." என்ற கதாநாயகன் கூற்றும் ஆசிரியர் நிலைப்பாட்டைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

தொல்லைகள், கவலைகள், சாவுகளுக்கு மத்தியில் மனிதர் உறுதி கொண்டு நிற்பதை ச.முருகானந்தன், க.தணிகாசலம் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் காட்டு

கின்றன. அழிவின் அநர்த்தங்களிடையே பட்டுப்பட்டு உரமேறும் மானிடத்தின் உறுதியைச் சுதாராஜ் எழுதிய (ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள் என்ற தொகுதியிலுள்ள) 'மீட்சி' என்ற கதையிலும், செங்கை ஆழியானின் (மல்லிகை, ஆகஸ்ட், 1986) 'குளவிக் கூட்டைக் கலைக்காதீர்' என்ற சவியுற எழுதப்பட்டுள்ள உருவகக் கதையிலும் காண முடிகிறது.

கைதேர்ந்த எழுத்தாளரான நந்தியின் 'கேள்விகள் உருவாகின்றன' (மல்லிகை ஆகஸ்ட், 1986) என்ற சிறுகதை கால நடப்புகளை அவதானித்து உணர்ந்து சிந்திக்கும் அவரது ஆற்றலைக் காட்டுவதாக விளங்குகின்றது. மாணவர் பிரச்சினைகளுக்கான காரணங்கள் எவை என்பதை என்றும் எண்ணிப்பார்க்காமல் அடக்குவதில் இன்பங்கண்ட ஆசிரியர் சிவப்பிரகாசத்தின் முதல் மகன் ஓவசியர் மாமனாரைத் திருப்திப்படுத்த இங்கிலாந்து சென்று கிழடுகள் மருத்துவம் செய்து கோடும்வரனாகி விடுகிறான். இரண்டாவது மகன் ஓமானில் 'ரூம் போயா'க் கைநிறையச் சம்பாதிக்கிறான். ஊரில் விடுகாலிப் பெயரெடுத்த கடைசிப்பிள்ளை 1983 கலவரத்தின் வாய்ப்பாக ஜேர்மனி சென்று அகதிப்பணம் பெறுகிறான். இந்தப் பெருமைகளை அளக்க ஆட்தேடும் சிவப்பிரகாசத்தைப் பொறுத்தவரை ஊரிலுள்ள மற்றப் பொடிபொட்டையன் கெட்டுப் போனவர்கள். இன்றைய இன்னல்களுக்கெல்லாம் காரணமானவர்கள். ஆனால், 'இக்காலச் சந்ததியின் பொருத்தமானதோர் பிரதிநிதி' என அவர் எடைபோட்ட இளைஞன் அவர் அதிர்ந்து போகவும் அவர் மனதிலே கேள்விகள் எழவும் காரணமாகின்றான். "சமூகத்தின் அவலக் கோலங்கள் சோகக்காட்சி தருகின்றன. அனாதைகள், அகதிகள், விதவைகள், வக்கற்றவர்கள், கையும் காலும் கண்ணும் - கற்பும் இழந்தவர்கள்! "ஏன், எதற்கு, எதனால், எப்போது என்ற கேள்விகள் உருவாகின்றன. புதிய தலைமுறைக்கும் அது முகங்கொடுக்கும் பிரச்சினைகளுக்குமான பொறுப்பினைப் பழைய தலைமுறையினர் தட்டிக் கழித்திடப் போமோ" என்ற வினா வாசகர் எதிரே நிற்கிறது.

பல்வேறு காரணங்களாற் புலம் பெயர்ந்தோர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளும் அவர்களால் உள்ளூர் வாழ்வில் ஏற்படும் மாறுதல்களும் பல சிறுகதைகளுக்குப் பொருளாயமைந்துள்ளன. வெளிநாட்டுக்குப் பணிப் பெண்ணாகச் சென்ற ஒருத்தியின் தனிமை உணர்வும், தவிப்பும் பகற்களவும் சுதாராஜ்ஜின் 'ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்' என்ற கதையிலே காட்டப் படுகின்றன. அரபு தேசத்திலே காணும் கூடிய ஆடம்பர வாழ்க்கை வசதிகளும் அவளை வெளிநாடு செல்லத் தூண்டிய வீட்டு நிர்ப்பந்தங்களும் அவளைக் குழப்பிக் கனவுகளை அதிகரிப்பதாகவும் தோன்றுகிறது. 'எல்லோருக்கும் பணம் தானே வேண்டும்' பாலவனத்திலும் புல் முளைக்கும்' என்ற கதையில் இவ்விடத்து வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளின் அழுத்தங்களும், பிறரூரில் ஆதரவும் உபசரிப்பும் நிம்மதியும் அடிப்படை வசதிகளும் அற்றிருக்கும் நிலையிலும் பலவசதிகளுடன் இருப்பதாகக் கதையளந்து கடிதம் எழுதும் போலித்தனமும்

காட்டப்படுகின்றன. குடும்பத்தவரின் ஆசைகளும் தேவைகளும் பெருகுகின்றன. அவற்றை வளர்த்தவன் அகப்பட்டுத் தவிக்கிறான்.

மத்திய கிழக்குப் பணவரவினால் குடும்பங்களிலேற்படும் புதிய மனோபாவங்களைக் க.பாலசுந்தரம் எழுதிய 'உயர உயரும் அன்ரனாக்கள்' (அந்நிய விருந்தாளி) என்ற கதை சுட்டுகிறது. 'பணமிருந்தால் படிப்பெதற்கு? பணத்தினால் வாங்கமுடியாதது ஏதுமில்லை' என்னும் லட்சுமி இல்லாதாரை இழிவாக நோக்குகிறாள். மகளைப் பெண்பார்க்க வந்த டாக்டரைப் பற்றிப் பேசுகையில், "எல்லாம் உந்தக் கண்டறியாத படிப்பைப் பற்றித்தான். விடுத்து விடுத்துப் படிப்பைப் பற்றித்தான் கேட்டவர். அவருக்குப் படிப்பைத் தவிர வேறொன்றும் தெரியாது போல" என்று கடிந்து கொள்கிறாள். கேடில் விழுச்செல்வம் என்று கல்வியைப் போற்றிய ஒரு சமுதாயத்திலே புதுப்பண வரவும் திறந்த பொருளாதாரமும் பொருள்நுகர் விழுமியங்களும் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கம் ஓரளவு தெரிகிறது.

பல இளைஞர்கள் மத்திய கிழக்குக்குச் சென்றமைக்கான காரணங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் விண்டு காட்டுவது க. தணிகாசலம் எழுதியுள்ள 'மண்ணின் மைந்தர்கள்' (பிரம்படி), 'மூத்த சகோதரியின் எதிர்கால வாழ்வுக்கான தேவையும், உற்றார் உறவினர்களின் உந்துதலும்' மத்திய கிழக்கை நோக்கி மூர்த்தியைத் தள்ளின. தாயாரின் மரணச் சடங்கில் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவன் அனுப்பும் பணத்தின் பெரும்பகுதியைத் தமக்கை தன் வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்குப் பாவிக்கிறாள். மனம் சாம்பிய தங்கை தன் எதிர்காலத்தைக் கருதி மத்தியகிழக்குப் பணிப்பெண்ணாகச் செல்ல எண்ணுகிறாள். நாடு திரும்பிய தம்பி மீண்டும் மத்தியகிழக்குக்குப் போகவேண்டுமென்று தமக்கை அங்கலாய்ப்பதாய்த் தெரிகிறது.

'பொருள் - மனித உறவுகளை..... அற்பமாக' குவதையும், 'சுயநலம் குறைந்த, அன்பும் தியாகமும் நிறைந்த வாழ்க்கை தனது குடும்பத்திலும் நாட்டிலும் அற்றுப் போவதையும், வளர்ந்துவரும் தேவைகள் தீர்க்கமுடியாத பெருஞ்சுமைகளாகத் தன்னையும் தன்னைப்போன்ற இளைஞர்களையும் அமுக்குவதையும் சுதந்திரமான, சுகவாழ்வு கிட்டாமல் 'வெறும் போலித்தனமும் பகட்டுகளும் சீரழிவுகளும்' எஞ்சுவதையும் மூர்த்தி உணர்கிறான். இயந்திர வாழ்வுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு உயிரோட்டமுள்ள ஒரு வாழ்வுக்கு அத்திவாரமிட வேண்டும் என்ற ஆவல் உதிக்கிறது. "இந்த மண் திருந்தாமல்..... நாங்கள் மனிசரா வாழவேலாது" என்று முடிவெடுத்துச் சொந்த மண்ணில் தங்க உறுதி பூணுகிறான். சுயநலத்தையும் ஆடம்பரத்தையும் ஒதுக்கிச் சுதந்திரமான உயிரோட்டமுள்ள வாழ்வைக் கட்டியெழுப்பும் உணர்வை வாசகருக்கு ஊட்டும் கதாசிரியர் நிலைப்பாடு துலாம் பரமாக விளங்குகின்றது.

உயிராபத்து மிகுந்த சூழலில் வாழும் அலகத்தையும், புலப்பெயர்வின் பாதிப்புக்களையும், பிறநாடுகளில் அகதி அந்தஸ்துப் பெற்றுப் பிழைப்பதற்குச்

சொந்த மக்களின் அவலங்கள் வியாபார முதலாக ஆக்கப்படும் கேவலத்தையும் காட்டுவது மூத்த எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவாவின் (மல்லிகை, ஆகஸ்ட், 1996) 'பேப்பர்ப் பிரசவம்.'

மூத்த மகள் டொக்டர் புருஷனுடன் அமெரிக்காவிலும், நடுவிலான் அவுஸ்திரேலியாவிலும், கடைசிமகன் ஜெர்மனியிலும் ஆக, 'நாளைக்கு நான் கண்ணை மூடினால் ஈழநாடு பேப்பரில் அமெரிக்காவும், அவுஸ்திரேலியாவும், ஜெர்மனியும் தான் இடம் பெறும். என்னர பிள்ளையன் என்றை பிரேதத்தைக் கூடப்பார்க்க வரமாட்டினம்' என்று நொடித்து போய்க் கிடக்கிறார் முத்துக்குமாரு.

தன் சகோதரியை நல்லவன் ஒருவனிடம் கைப்பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரே இலட்சியத்துடன் ஹட்டனிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்த நேர்மையான உழைப்பாளி குஞ்சன், ஷெல் அடிப்பட்டுச் செத்துக்கிடக்கிறான்.

"நீங்கள் படும் கஷ்டங்கள் இங்கு கூடிப் பேசும் போது கதைப்பம். இங்கே அகதிச் சலுகைகள் கிடைக்குது. நேரமெல்லாம் டி.வி.பாக்கிறம், நீங்கள் பாக்காத புதுப்படமெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் பார்த்து முடிச்சுப் போட்டன்.

"முக்கியமாகச் சொல்ல வேண்டியது இதுதான். நீங்கள் ஊரிலை அவங்களிட்டைப் படுகிற கஷ்டங்களையெல்லாம் இங்கே நிரூபிச்சுக் காட்டினால் இன்னும் விசேச சலுகையெல்லாம் தருவினம். சும்மா வாயாலை சொல்லிச் சரிப்பட்டு வராது. மேலதிகமான சொகுசான வசதிகளை நாங்கள் பெறவேண்டுமானால் அங்கை நடக்கிற அக்கிரமங்களையெல்லாம் பேப்பரில் வாற மாதிரி இங்கை காட்ட வேணும். தமிழ்ப் பேப்பரை விட இங்கிலீஸ் பேப்பரில் வாறது களை வெட்டி ஒட்டி அனுப்பினால் இங்க இவங்களை நம்பவைக்கலாம். இது முக்கியம்." - என ஜெர்மனியிலிருந்து எழுதுகிறான் பாலா என்ற பிரகிருதி. எரிச்சலுண்டாவது சிவகிரீடத்துக்கு மட்டுமல்ல!

முத்துக்குமாரும்குஞ்சனும் பாலாவும் இன்று நாம் அறியாத பாத்திரங்களல்ல. இக்கதையில் உணர்வுகள் மந்தித்துப் போன யாழ்ப்பாண வாழ்வு நிலையும் துல்லியமாகத் தெரிகிறது. டொமினிக் ஜீவா கலைச் செம்மையிலோ சிறுகதை ஒருமைப்பாட்டிலோ கவனம் செலுத்தாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அவரது அவதானமும் அவதானித்ததை ஆரவாரமின்றிச் சுறுக்கென வெளியிடும் திறனும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

எமது எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைப் படிக்கும்போது, எமது சில வாழ்க்கை விழுமியங்கள் பரிசீலனைக்குரியனவாகவும் தோன்றுகின்றன. அவர்கள் புதிய மாறுதல்களுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் அனுபவங்களுக்கும் முகங்கொடுக்கும் விதமும், அவற்றை மேலும் ஆழமாகவும் துல்லியமாகவும் நோக்கும் ஆற்றல் அவர்களிடம் இருப்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுவதும் உற்சாகமளிப்பனவாகும்.

(சாகித்திய விழாச் சிறப்பு மலர், 1991)

மலையகமும் தமிழ் இலக்கியமும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பமுதற் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைக் காக இந்தியாவிலிருந்து இந்நாட்டுக்கு மலிவான கூலிகளாகக் கொண்டு வரப்பட்ட தமிழ்த் தொழிலாளரும் அவர்தம் வம்சாவழியினரும், இந்நாட்டவர் உண்ணும் உணவில் தங்கள் உதிரத்தைக் கலந்துவிடுமளவுக்கு இந்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக விளங்குகின்றனர். ஆயினும் அவர்களது வாழ்வு அடிப்படை வசதிகளுமற்ற அறியாமையும் அந்தகாரமும் சூழ்ந்து காணப்படுகிறது. அவ்வாறு இருப்பினும் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்குமேல் இம்மண்ணில் நிகழும் அவர்தம் வாழ்வு இந்நாட்டு இலக்கியத்தின் பரிமாணங்களையும் பெருக்கியுள்ளது. மலையகத் தமிழரிடைப் பிறந்த இலக்கியங்கள் இந்நாட்டு மண்ணோடு அவர்களது வாழ்வு பிணைந்து கிடக்குமாற்றையும் காட்டி நிற்கின்றன.

இந்நூற்றாண்டின் நான்காவது தசாப்தம் முடியும் வரை மலையகத்தில் வெகுசிலரே படிப்பறிவு பெற்றிருந்தனர். பெரும்பாலாருக்கு அவ்வசதி எட்டாக்கனியாகவே இருந்தது. இலங்கையிலே தமிழ்ப் பத்திரிகைத்துறை வளரவில்லை. இந்தியப் பத்திரிகைகள் வசதியுள்ள ஒருசில குடும்பத்தினருக்கு மட்டும் கிடைத்தன. ஆர். இராமையா, சி.சுப்பிரமணியம், வெற்றிவேல்கவிராயர், போன்ற சிலர் இந்தியச் சஞ்சிகைகளுக்கு ஆத்மீக சம்பந்தமான கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் எழுதினர். அவர்களது எழுத்துக்களிற் சமூக வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் இடம்பெறவில்லை. மலையகத்தில் மாரியம்மன் தாலாட்டு முதலிய சமயசம்பந்தமான பாடல்களும், யாத்திரைப் பாடல்களும் காமன்கூத்து முதலிய ஆடல் பாடல்களும் பிரசித்தமாயிருந்தன.

இக்காலத்தில் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமையால் இந்தியாவிலிருந்து நாடகக் குழுக்களும், புலவர்களும், பாடகர்களும், இந்திய விடுதலை இயக்கத்திற் சம்பந்தப்பட்டோரும் வந்து போயினர். அதன் விளைவாகக் காந்தி, தாகூர், பாரதி, நாமக்கல் கவிஞர்

முதலியவர்களின் கருத்துக்களும் பாடல்களும் மலையகத்திற் பரவின. இராமாயண பாரத நாடகங்களும், அல்லி அர்ச்சுனா, பவளக் கொடி, வள்ளி திருமணம், அரிச்சந்திரன், சத்தியவான் சாவித்திரி, கோவலன், நந்தனார், இராஜாதேசிங்கு, மதுரைவீரன் முதலிய நாடகங்களும் ஆங்காங்கு நடைபெற்றன.

பாரதியார் பாடல்களையும் அண்ணாமலை ரெட்டியார் காவடிச் சிந்துகளையும் மதுரை பாஸ்கரதாஸ், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் ஆகியோரது கீர்த்தனங்களையும் அடியொற்றித் தெய்வங்கள், தலைவர்கள், தலங்கள், விழாக்கள் விசேடசம்பவங்கள் பற்றிய பாடல்கள் எஸ்.எஸ்.நாதன், நாவலப்பிட்டி பெரியாம்பிள்ளை, கந்தசாமிக் கணக்கப்பிள்ளை முதலியோரால் இயற்றப்பட்டுப் பொதுவிடங்களிற் படிக்கப்பட்டுச் சிறு பிரசுரங்களாக விற்கப்பட்டமை சாதாரண மக்கள் மத்தியிற் பொதுமக்கட் சார்புடையதாய் இலக்கியம் பரவக் காரணமாயிற்று.

இக்காலப் பகுதியிற் காத்திரமான இலக்கிய முயற்சிகளில் இறங்கியவர்கள் என்று கவிஞர்கள் அ.சிதம்பரநாத பாவலர், சக்தீ ஏ.பாலையா, பத்மாஜனி என்ற ஆங்கிலக் கவிதை நூலை யாத்த சீ.வி.வேலுப்பிள்ளை, முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் 'தீண்டாதான்' என்ற நாவலைத் தமிழ்ப்படுத்திய கே.கணேஷ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

1940 ஐ ஒட்டியும் தொடர்ந்தும் கல்வியானது ஓரளவு கீழ் மட்டத்துக்கும் பரவியதனாலும், தொழிலாளர் இயக்கரீதியாக ஒன்றுபட ஆரம்பித்ததனாலும், இலங்கையிலே தமிழ்ப்பத்திரிகைத் துறை வளர்ந்தமையினாலும், ஆனந்த விகடன், கல்கி போன்ற தமிழகச் சஞ்சிகைகள் கூடிய மக்களிடைப் பரவியதனாலும் புதியதொரு வேகம் தலைதூக்கியது. தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதை வரலாற்றிற் சிறப்புமிக்க மணிக்கொடிச் சகாப்தம் நிகழ்ந்ததும் அதன் தலைமகனான புதுமைப் பித்தன் இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வின் அவலங்களைச் சித்திரிக்கும் துன்பக்கேணி என்ற கதையினை எழுதியதும் இங்கு நோக்கத் தக்கவையாகும்.

இக்காலப்பகுதியில் மலையக வாழ்வின் இன்னல்களையும் பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்டு 'வீடற்றவன்', 'வாழ்வற்ற வாழ்வு' ஆகிய நாவல்களைச் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையும், 'கங்காணி மகன்' என்ற குறுநாவலை டி.எம்.பீர் முகம்மதுவும் எழுதினர். கோவிந்தசாமி தேவரும் கந்தசாமிக் கணக்கப்பிள்ளையும் தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் குறித்தும் குடியரிமைக் கெடுபிடிகள் குறித்தும் பாடல்கள் இயற்றினர். குவாஜா அகமது அப்பானின் 'குங்குமப்பூ', 'அஜந்தா' ஆகிய நாவல்களைக் கே.கணேஷ் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். அவரது ஆங்கிலக் கவிதையொன்றுக்கு ஜப்பானிய அரசமாளிகையிலிருந்து பாராட்டுக் கிடைத்தது. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை 'வழிப்போக்கன்' என்ற ஆங்கிலக் கவிதை நூலையும் வெளியிட்டார்.

ஐம்பதுகளின் மத்தியில் தோன்றிய அரசியல் மாற்றங்களும் பொருளாதாரத் துன்பங்களும் மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியில் விழிப்புணர்வும், போராட்ட வேகமும், உரிமை வேட்கையும் வளரக் காலாயின. முற்போக்கு எண்ணங்களும் இலட்சியங்களும் இக்காலப் பகுதியில் மலையக இளைஞர் உள்ளங்களைக் கிளர்ந்தெழச் செய்தன. இப்பது மாறுதல்களின் விளைவாக இயற்கையழகிலும், இறைவிடயங்களிலும், சுவாரஸ்யச் சுவைகளிலும் அதிக நாட்டம் கொண்டிருந்தவர்களின் பார்வை அவலம் நிரம்பிய மலையகத்தொழிலாள மக்களின் வாழ்கையின்பால் திரும்பியது.

இக்காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளரின் துயரங்களையும் தொல்லைகளையும் எடுத்துக் காட்டிய சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் தேயிலைத் தோட்டத்திலே என்ற கவிதைத் தொகுதி பலரது கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

ஐம்பதுகளின் வாழ்வைக் களமாகக் கொண்ட குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகள் தமிழிலே தோன்றின. அந்த ஏழைமக்களின் பிரச்சினைகளை உணர்ந்தும் உணர்த்தியும் சிறுகதைகள் படைத்தோருட் குறிப்பிடத்தக்கவர்களான செ. கணேசலிங்கன், வ.அ.இராசரத்தினம், டாக்டர் நந்தி, கே.டானியல், புலோலியூர் க.சதாசிவம், பெனடிக்ற் பாலன், இ.நாகராஜன் ஆகியோர் மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டோரல்லர்.

மலையகத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் என்.எஸ்.எம். ராமையா, எஸ்.திருச் செந்தூரன், பொ.கிருஷ்ணசாமி, தெளிவத்தை ஜோசப், என்.ஏ. வடிவேலன், சாரல் நாடன், மரியதாஸ், பன்னீர்ச் செல்வன், மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேல், மல்லிகை சி.குமார், ரஃபேல், மலைச் செல்வன், தமிழோவியன், பரிபூரணன், தியாகராஜா எனப்பலர். இவர்களது சிறுகதைகள் தோட்டத் தொழிலாளரின் வறுமை, அறியாமை, இருப்பிட வசதிக்குறைவு, சுகாதாரக் கஷ்டங்கள், அதிகாரிகளின் தொல்லைகள் முதலியவற்றை எடுத்துக் காட்டின. பல கதைகள் தொழிலாளரிடையே ஒற்றுமை உணர்வையும் வர்க்க உணர்வையும் போராட்ட உணர்வையும் ஊட்டுவனவாய் அமைந்தன.

இக்காலத்திற் பல நாவல்களும் மலையக வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டன. கோகிலம் கப்பையாவின், 'தூரத்துப்பச்சை', டாக்டர் நந்தியின் 'மலைக்கொழுந்து', யோ.பெனடிக்ற் பாலனின் 'சொந்தக்காரன்', தொ.சிக்கன ராஜுவின் 'தாயகம்', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'காலங்கள் சாவதில்லை', கே. ஆர். டேவிட்டின் 'வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது' ஆகியவை நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. எஸ். அகஸ்தியரின் 'திருமணத்துக்காக ஒருபெண் காத்திருக்கின்றான்' என்ற நாவலிலும் 'கோபுரங்கள் சரிகின்றன' என்ற குறுநாவலிலும் வேறு சில பத்திரிகைத் தொடர்கதைகளிலும் மலையக வாழ்வு நோக்கப் பட்டிருக்கிறது. மலையக வாழ்வையே களமாகக் கொண்டு நூலுருப்பெற்ற நாவல்களில் வியந்துகுறிப்பிடத்தக்கவை 'தூரத்துப் பச்சையும்', சொந்தக்

காரணமேயாகும். மலையகத் தொழிலாளரின் துயர வரலாற்றினை அவலச் சுவையுடன் சித்திரிக்கிறது தூரத்துப்பச்சை.

தாயகம், வரலாறு, அவளைத் தோற்றுவிட்டது ஆகியவை உருவத்தாலோ உள்ளடக்கத்தாலோ சிறக்கவில்லை. துன்பம் நிறைந்த மலையகத் தொழிலாளர் பால் வெறும் பரிதாபகடாடசம் செலுத்தும் நோக்கமோ அல்லது அவர்களை இரவோடிரவாகப் புரட்சியில் இறக்கும் அவசரமோ இன்றி, அவர்களது வாழ்வை விண்டுகாட்டும் சிறந்த ஒரு தமிழ் நாவல் இனிமேல்தான் தோன்ற வேண்டும்.

தென்னவன், மலைத்தம்பி, சி.எஸ்.காந்தி, கார்மேகம், சாரல் நாடன், அரு.சிவானந்தன், சி.பன்னீர்ச்செல்வன், கு.இராமச்சந்திரன் முதலிய பல கவிஞர்களும் இக்காலத்தில் மலையகத்தில் தோன்றியுள்ளனர். கே.கணேஷ் அவர்கள் 'ஹோசிமின் சிறைக் குறிப்பு'களைக் கவிதை வடிவில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். அவர் சோவியத் ஒன்றியத்தை சேர்ந்த அசர்பைஜானியக் குடியரசு எழுத்தாளர் அல்தாய் முகம்மதோல் எழுதிய 'அந்த கானம்' என்ற கதையினையும் அழகாகமொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார்.

மலையகத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பிரக்கை நம்பிக்கையூட்டுவதாகவே காணப்படுகின்றது. ஆயினும், பிரசுர வசதி குன்றிக் கிடப்பதும், பல ஆக்கங்கள் நூலுருப் பெறாது இருப்பதும் கவலைதருவதாகும்.

(தமிழ்ருவி - 1978)

ஈழத்தில் நடந்த இலக்கியச் சர்ச்சைகள்

“பழையான கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே”

என்று பவணந்தி முனிவர் தமது இலக்கண நன்னூலை முடித்துவைத்துச் சுமார் ஏழு நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின் மீண்டும் மகாகவி பாரதியார்,

“காலத்துக் கேற்ற வகைகள் - அவ்வக்
காலத்துக் கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும்”

என அடித்துக் கூறவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

மாறுதல் உலகத்தியற்கையே. அதேபோல் ஒரு காலப் பகுதியிலே சிறப்புரிமைகளையும் பெருமைகளையும் அனுபவிப்பவர்கள் யாவரும் தம்மை எதிரிடையாகப் பாதிக்கும் மாறுதல்களை வெறுமனே பார்த்திருக்க மாட்டார்கள் என்பதும் இயல்பே. இலக்கியத்துறைக்கும் இது பொருந்தும். அதன் விளைவாக எழுப்பவையே இலக்கியச் சர்ச்சைகளாகும்.

மானிடத்தின் வெற்றிகளை மானிடமே அனுபவிக்கும் வேட்கை வளர்ந்த தற்காலப் பகுதியில் இலக்கியத்தின் நோக்கமும் தன்மையும் காலத்துக்கேற்ப மாறுதலுற்ற போது, பழைய வரையறைகளுக்கும் ரசனைமுறைகளுக்கும் பழக்கப்பட்டவர்கள் பதைத்தார்கள். இலக்கியத்தின் பங்கினைப் பற்றிய புதிய கருத்துக்கள் மட்டுமன்றி, அக்கருத்துக்களைத் தாங்கி வந்த இலக்கியங்களும் தம் சிறப்புரிமைகளுக்குச் சவால் விட முனைந்தமையை அவர்களாற் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. தன்னேரில்லாரின் வழிபாட்டுக்கும் ஆத்மீகத் தேடலுக்கும் அழகானுபவங்களுக்கும் கருவியாய்க் கிடந்த இலக்கியம் சாதாரண மனிதனின் முன்னேற்றத்தை முன்வைத்த போது அவர்கள் சஞ்சலமடைந்தனர்.

அதனை நாம் ஈழத்திலும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. பாரதி வழிக் கவிதையினையும், நாவலையும், சிறுகதையினையும் இலக்கியங்களாக ஏற்றுக்

கொள்ளத் தயங்கிய நிலை ஓரளவு மாறியபின் இலக்கியத்தின் உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் பற்றிய சர்ச்சைகள் எழுந்தன. எடுத்துக்கொண்ட பொருளைச் செம்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் வெளியிடப் பொருந்துவதே உருவம் என்பதைப் பொதுவாக எவரும் மறுக்கவில்லை. ஆயினும், பெரும்பாலான புதிய இலக்கியங்களில் உள்ளடக்கமாக அமைந்த விடயங்களை நோக்கத் தயங்கியவர்கள் உருவமே ஓர் இலக்கியத்துக்கு முக்கியமானதென்றும், அழகானுபவத்தின் விளைவாகக் கைகூடும் கலையம்சம் நடைமுறை உலகியற் தேவைகளையும் நிர்ப்பந்தங்களையும் புறங்கண்டு நிற்கவல்ல ஒன்றென்றும் கூறினார். எந்தச் சமூகத்திலிருந்து பிறக்கிறதோ அந்தச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவும், அந்தச் சமூகத்திற்குப் பயன்படுவதாகவும் இலக்கியம் அமைய வேண்டுமென்றும் இக்காலக் கருத்தோடு முரண்பட வேண்டியது அவர்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாயிற்று.

விடுதலை பெற்ற ஈழநாட்டு மக்களின் கவனம், பல்வேறு பொருளாதார அரசியற் காரணிகளால் தம் வாழ்வையும் அதனை எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளையும், தம் மண்ணையும் அது எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளையும் நோக்கித் திரும்பத் தொடங்கவே எமது எழுத்தாளரின் கவனமும் அங்கு திரும்பியது. அதேவேளையில் ஈழத்து மக்களின் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக நின்றவற்றை ஒழிக்கும் முயற்சிக்கும், அவர்தம் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற வழிகளைச் சமைக்கும் முயற்சிக்கும் இலக்கியம் ஓர் ஆயுதமாகப் பாவிக்கப்படலாயிற்று. அப்போது சிலர், சாதிப்பிரச்சினையும் சீதனப்பிரச்சினையும் சுரண்டலும் வறுமையும் துன்பமும் தான் இலக்கியத்துக்குப் பொருளாகுமா? வேறு இன்பானுபவம் தரத்தக்கவை ஒன்றும் இல்லையா என்று கேட்கவே செய்தார்கள். ஆயினும் எமது ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள் தம் வாசகரோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தமக்குட்பட்ட அனுபவங்களையே வெளியிட்டனர்.

ஈழத்து மக்களுக்குச் சிறப்பாயமைந்த பண்புகளையும் பிரச்சினைகளையும் ஈழத்திலக்கியங்கள் பெருமளவிற்கு பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியபோது அதுவரை எமது சந்தையை நிறைத்திருந்த தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளினால் அத்தகைய படைப்புகளை விரும்பி வரவேற்க முடியவில்லை. அதே வேளையில் இங்கும் படைப்பாளர் தொகை வளர்ந்து வெளியீட்டுச் சாதனங்கள் குன்றியிருந்த நிலையிலே இங்கு பெருமளவில் விற்பனையான தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகள் எமது எழுத்துக்களை வெளியிடலாகாதா? உதாசீனம் செய்வது சரியா? என்ற வினாக்கள் எழுந்தன.

இவை சம்பந்தமான சர்ச்சைகளுக்கு காரணமாகவும் அவற்றின் விளைவாகவும் ஓர் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்த வேளையிலே, தென்னிந்தியப் பத்திரிகாசிரியர் ஒருவர் வந்து சிறுகதை இலக்கியத்துறையில் ஈழம் தமக்குப் பத்தாண்டுகள் பின்தங்கியிருப்பதாகக் கூறியது ஈழத்தமிழ்ப் படைப்பாளர் பலரின் கோபத்தைக் கிளறிவிட்டமையாலும் பல சர்ச்சைகள் நிகழ்ந்தன. ஓர்

இலக்கியம் இன்னொன்றை விட எவ்வாறு குறைந்தது அல்லது சிறந்தது என்பது அதனைக்காண முனைபவரின் ஊன்றிய நலன்களையும் அவர் உபயோகிக்கும் அளவு கோலையும் பொறுத்து நிர்ணயிக்கப்படுவதென்பதையே அச்சர்ச்சைகளின் மூலம் அறியமுடிந்தது. அதே வேளையில் ஈழத் தமிழிலக்கியம் எனச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றைப் பற்றிய விசாரணைக்கும் விளக்கத்துக்கும் அவை உதவின.

தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளுக்கு ஏற்ற வடிவில் அவைக்கேற்ற விஷயங்களை எழுதுவது குறித்த சர்ச்சைகளும் நடைபெற்றன. ஆயினும் மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது ஈழத்து மக்கள் வாழ்வை அதன் சரியான பின்னணியிற் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தேசிய இலக்கியம் பற்றிய ஒரு கோட்பாடு முன் வைக்கப்பட்டமையே ஆகும். இக்கோட்பாடு முன்வைக்கப்பட்ட, ஈழத்தமிழிலக்கியத்துக்குத் தனித்துவப் பண்புகள் ஏதும் அமைந்துள்ளனவா? இனிமேலாவது அமையவிடலாமா? என்ற வினாக்கள் எழுப்பப்பட்டன. தேசிய இலக்கியம் சம்பந்தமாகத் தொடர்ந்துவரும் சர்ச்சைகளுக்கு ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளரின் படைப்புக்களே பதில் கூறவல்லன.

ஈழத்தமிழ்ப் பொது மக்களைத் தமது இலக்கியங்களிற் பாத்திரங்களாக்கிய எமது எழுத்தாளர் அம்மக்களின் பேச்சு வழக்கையும் ஆளலாயினர். பேச்சு வழக்குத் தமிழிலக்கியத்திற் கையாளப்படுவது புதுமையன்றாயினும், ஈழத்துப் பேச்சு வழக்குத் தமக்குப் புரியவில்லையென்றும் அவற்றுக்கு அடிக்குறிப்பு வேண்டுமென்று இன்னொரு தென்னிந்தியப் பத்திரிகாசிரியர் கூறியபோது, பேச்சு வழக்கினை இலக்கியத்திற் கையாள்வதன் தாற்பரியம் குறித்த சர்ச்சைகள் நிகழ்ந்தன.

சாதாரண நாட்டு மக்களின் பேச்சு வழக்கு இழிசினர் வழக்காகும்; அதனை இலக்கியத்திற் கையாள்வது தமிழ் மரபை உடைத்துக் குலைப்பதாகும் என்றதொரு குரல் எமது நாட்டிற் கேட்டபோது, மொழி மரபு இலக்கிய மரபு பற்றி சர்ச்சைகள் எழுந்தன. ஏட்டில் எழுதுபவர்கள் தான் மொழியின் காவலர்களா? எழுத்தாளர் பணி என்ன? அவர்கள் இலக்கண வரம்புகளின் காவலர்கள் தானா? யாருக்காக இலக்கியம்? என்பன போன்ற வினாக்கள் எழுப்பப்பட்டு விஸ்தாரமான விவாதங்கள் நடந்தன. பண்டை இலக்கண வரம்புகளை எப்படியும் பேண வேண்டுமென்று பேசியவர்கள் புதிய இலக்கிய வடிவங்களை ஏற்பதில் தமக் கிருந்த தயக்கத்தினை சிறுகதை ஒரு தமிழிலக்கிய வடிவமா என்ற சந்தேகத்தினை எழுப்பியதன் மூலம் காட்டினர்.

தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது சம்பந்தமான சமீபகாலச் சர்ச்சைகளின்போது, இலக்கியம் சர்வதேசியமானதல்லவா? போட்டி போட்டுக் கொண்டாலன்றிக் கட்டுப்பாடுகளால் இலக்கியம் வளருமா? ஈழத்தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் தரம் வாய்ந்தனவா? என்ற வினாக்களும், இலக்கியம் சர்வதேசச் சொத்தென்பதை ஈழம் மட்டும்தான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா? போட்டி

போட்டு வளரலாமென்பது நடைமுறைச் சாத்தியமா அல்லது முதலாளித்துவ சுபாவத்தின் விளைவானதோர் அருட்டுணர்வா? என்ற பதில் வினாக்களும் எழுப்பப்பட்டு நிகழும் சர்ச்சைகளுக்குச் சமூக பொருளாதார நிர்ப்பந்தங்களும் ஈழத்திலே தோன்றிவரும் சஞ்சிகைகளுமே பதில் கூறவேண்டும்.

இன்னொரு சர்ச்சை, ஈழத்தில் 1956ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த அரசியல் மாற்றம் ஈழத்தமிழிலக்கியத்தின் போக்கில் எத்தகைய பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பது சம்பந்தமானதாகும். அதனை 1956க்கு முன்னும் பின்னும் தோன்றிய இலக்கியங்களின் எண்ணிக்கையினையும் சிறப்பியல்புகளையும் ஒப்பிட்டுத் தீர்மானிக்கவியலுமேயன்றி, வேறு தேவைகளையும் உணர்ச்சிகளையும் கொண்டு தீர்மானிக்க இயலாது. புதுக்கவிதை சம்பந்தமான விவாதங்களும் நெகிழ்ந்த ஓசைநயத்தின் வாய்ப்புக்கள் குறித்தும் நவீன சிந்தனைகளின் கூர்மையான வெளிப்பாடு குறித்தும் நிகழ்கின்றன.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து, ஈழத்திலே தற்காலத்தில் நிகழ்ந்த, நிகழும் இலக்கியச் சர்ச்சைகளை - மாதவி சிறந்தவளா அல்லது கண்ணகி சிறந்தவளா? திருவள்ளுவர் சிறப்பாக வலியுறுத்துவது இல்லறத்தையா? அல்லது துறவறத் தையா? என்ற பாணியிலான பாண்டித்தியத்தைக் கூர்மைப்படுத்தும் அப்பியாசங்களாக அன்றி, இலக்கியமும் அதன் பயன்பாடும் குறித்த ஆரோக்கியமும் பயனும் வாய்ந்த சர்ச்சைகளெனக் கொள்ளலாம் என்றே தோன்றுகிறது.

(வானொலி உரை, 1977)

பாரதியும் இலங்கையும்

பாரதியை மையமாகக் கொண்டு தமிழ் உலகில் இந்நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிக்குத் தமிழரிடையே ஏற்பட்ட பண்டை வரலாறு பற்றிய உணர்வும் முக்கியமானதொரு காரணமாகும். அவ்வுணர்வு வளர்வதற்குப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பழந்தமிழ் நூற்பதிப்பு முயற்சிகளும் பண்பாட்டு வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளும் தூண்டுகோல்களாய் அமைந்தன. பழந்தமிழ் நூற்பதிப்புத் துறையிலும் வரலாற்றாய்விலும் ஈழநாட்டவர்கள் கணிசமான பங்காற்றியிருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் 1887 இலேயே பாஷாபிமானத்தையும் தேசாபிமானத்தையும் மனிதாபிமானத்தையும் பற்றித் தமது கலித்தொகைப் பதிப்புரையிற் பேசிய சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை (1832 - 1901) யும், '1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம்' ¹ என்ற தமிழ்நாட்டின் முதலாவது வரலாற்று நூலினை 1895இல் ஆங்கிலத்தில் எழுத ஆரம்பித்த வி.கனகசபைப் பிள்ளை (1855 - 1906)யும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அவ்விருவரினதும் செல்வாக்குப் பாரதியிடம் காணப்படுவதை அறிஞர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.²

பாரதி வாழ்ந்த காலத்தில் அவனோடு நேடியான தொடர்பு கொண்டிருந்தவர் யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியார் ஆவார். அவர் பாரதியுடைய உள்ளத்தில் ஆத்மீக ஒளியினை ஏற்றிய ஞான குரு என்று கருதப்படுகின்றார்.

“.....சுவலயத்தின் விழிபோன்ற யாழ்ப்பாணத்தான்
தேவிபதம் மறவாத தீரஞானி
சிதம்பரத்து நடராஜ மூர்த்தியாவான்
பாவியரைக் கரையேற்றும் ஞானத் தோணி”

“.....யாழ்ப்பாணத் தீசன் றன்னைச்
சங்கரனென் நெப்போதும் முன்னே கொண்டு
சரணடைந்தால் அதுகண்டிற் சர்வசித்தி”³

என்றெல்லாம் பாரதி அவரை ஏற்றியிருக்கின்றான். யார் அந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமி என்ற வினா 1961 இல் அ.ந.கந்தசாமியினால் எழுப்பப்பட்டது.⁴ பருத்தித்துறை வியாபாரி மூலையைச் சேர்ந்த சுவாமி அருளம்பலம் மோனம் (1878 - 1942) என்பவரே அவர் என்றும், அவர் எழுதிய சமய நூல்கள் சில 1924க்கும் 1928க்கும் இடையே புதுவையிலும் நாகபட்டினத்திலும் வெளியிடப் பட்டன என்றும் தெரியவருகிறது.

1907ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 12 ஆம் திகதி இந்தியா இதழிற் 'கௌரவ ஸ்ரீ ராமநாதரும் இந்தியாவும்'⁵ என்ற தலைப்பிற் பாரதி எழுதிய குறிப்பு அன்று இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் நிலவிய சூழலை ஓரளவு உணர்வதற்கு உதவியாகும். சிதம்பரத்தில் நடைபெற்ற சைவசித்தாந்த மகாசபைக்குத் தலைமை வகிக்கச் சென்றிருந்த சேர்.பொன். இராமநாதன், இந்துக்களின் ஆன்மஞானத் தையும் மனிதாபிமானத்தையும் மிகுதியாகப் புகழ்ந்ததோடு, ஐரோப்பிய நாகரிகம் 'கேவலம் லௌகீக இன்பத்தையும் இகசாதனமாகிய பிரபஞ்ச வாழ்க்கையின் பேறுகளையும் நோக்கமாகக் கொண்டது' என்றும் கூறினார். அத்துடன் நின்று விடாது, இந்துக்கள் ஆன்ம லாபத்தை முதற் குறியாகவும் லோக சம்பந்தமான வெற்றிகளையும் இன்பங்களையும் இரண்டாங் குறியாகவும் கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தினையும் முன் வைத்தார். அவ்வாறு செய்தால் ராஜரீக சம்பந்தமான சுதந்திரங்களும் சுகங்களும் தாமாகவே நம்மை வந்தடையும் என்றும் கூறினார்.

1905 ஆம் அண்டைத் தொடர்ந்து தீவிர தேசிய எழுச்சியலே தன்னை இணைத்துக் கொண்ட பாரதி, மிதவாதிகளை வன்மையாக எதிர்த்தவன், சேர்.பொன். இராமநாதனுடைய கருத்துடன் மாறுபட்ட பாரதி, இந்தியர் மத ஆராய்ச்சியை முதற் குறிக்கோளாக வைத்துவிட்டமையே அந்நியருக்கு அடிமைப்பட முதற் காரணமாயிற்றென்றும், லௌகீக விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டியது அவசியமென்றும், லௌகீக தொழில்களை விருத்தி செய்தாலான்றிப் பிழைக்க முடியாதென்றும் அபிப்பிராயப்பட்டான்.

அன்றைய கட்டத்திற் புதிய பொருளாதார அரசியல் மாற்றங்களின் பலனாகப் புதிய வாய்ப்புக்களைப் பெற்றவர்களும், ஆங்கிலம் கற்று உயர் தொழில் புரிந்தவர்களும் அரசியற் செல்வாக்குப் பெறும் வேட்கை கொண்டளவுக்குப் பிரித்தானிய ஆட்சியின் நல்லெண்ணத்தை இழக்கத் தயாராயில்லை. தங்கள் ஆன்மீக பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் குறித்துப் பெருமை பாராட்டிக் கொண்டவர்கள். ஆங்கில மொழியின் சிறப்புக் குறித்தும் ஆங்கிலேயரின் நிர்வாகத் திறன் குறித்தும் பெருமதிப்புடையவர்களாயிருந்தனர். இந்நிலை இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் பொதுவாகவே இருந்ததாயினும், இந்தியாவிற் பூரண சுதந்திரம் கோரிய ஒரு வெகுஜன இயக்கம் வளர ஆரம்பித்திருந்தது. இலங்கைக்கும் பொதுவாகவே இருந்ததாயினும், இந்தியாவிற் பூரண சுதந்திரம் கோரிய ஒரு வெகுஜன இயக்கம் வளர ஆரம்பித்திருந்தது. இலங்கையைப்

பொறுத்தவரையில் விடுதலை இயக்கம் பொதுஜனப் போராட்ட இயக்கமாக உருப்பெறவில்லை என்பதும், ஆங்கில எதிர்ப்பானது முக்கியமாக மிசனரி மாருக்கு எதிரான மதப் புனருத்தாரண உணர்வினடியாக அமைந்தமையும் இங்கு அவதானிக்கப்படத்தக்கவை. விடுதலை இயக்கத்தில் இணைந்து முகிழ்த்த பாரதி பாடல்களை எழுது நாட்டுப் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் பாடல் களோடு ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்தால், மக்கள் விடுதலை இயக்கமொன்றில் ஈடுபட்ட ஒரு கவிஞரின் சன்னதத்துக்கும் அடித்தளத்தை அசைக்க விரும்பாத கீர்திருத்த மனப்பாங்கு கொண்ட ஒரு பாவலரின் சொல்லுக்கும் இடையிலான ஒப்புமை வேறுபாடுகள் துலங்கும்.

பாரதி மறைந்து சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே அதாவது 1930ஐ அடுத்தே இலங்கையிற் பாரதி கவிதைகளும் புகழும் வியாவித்துப் பரவலாயின வாயினும் அதற்கு முன்னர் பாரதியை அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்படாமல் இல்லை. தமிழ்நாட்டிலேயே பாரதி பெருமையை நிலை நாட்டிப் பரப்பியவருட் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். முற் போக்கான கருத்துக்களைப் போதிப்பனவாயும் ஒரேவழிப் பழைய யாப்பினை மீறியனவாயும் அமைந்த பாரதி கவிதைகளைப் பழைய பண்டிதர்கள் வெறுத்தனர். அந்நிலையில் பாரதி கழகம் அமைத்தும் பல பாரதி விழாக்களுக்குத் தலைமை தாங்கியும் இசையறிந்தோரைக் கொண்டு பாரதி பாடல்களைப் பாடுவித்தும் தமிழ்நாட்டிற் பாரதி புகழைப் பரப்பியவர் சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆவார்.⁶

யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதல் பொதுமேடைகளிற் பாரதியைப் பற்றிப் பேசிய கல்விமான் சுவாமி விபுலாநந்தரே என்று ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் கூறுவர்.⁷ அதற்கு முன்னர் 1920 -22 காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் புத்துவாட்டி வீட்டு மண்டபம் (இன்றைய மனோஹரா படமாளிகை) ராசா தகரக்கொட்டகை (இன்றைய லிடோ படமாளிகை) போன்றவற்றில் நாடகங்கள் நடத்த இந்தியக் கலைஞர் சிலர் பாரதி பாடல்களைப் பாடினர் என்றும் அவர் கூறுகிறார். அந்த வகையிற் புத்துவாட்டி வீட்டிற் பாரதியின் தேசியப் பாடல்களை எம்.ஆர். கோவிந்தசாமி பாடியமை தமக்கு நினைவிருக்கிறதென்றும் பாரதி உயிருடன் இருந்த காலத்திலேயே அவனது பாடல்கள் கோவிந்தசாமி போன்ற கலைஞர்களால் இலங்கையிற் பாடப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் ஒரேற்றர் கருதுகின்றார்.

பூரண சுதந்திரம், தாய்மொழி மூலக் கல்வி முதலான இலட்சியங்களை முன்வைத்து அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் துடிப்புடன் செயற்பட்ட மாணவர் மகாநாட்டு இயக்கத்தினைப் பற்றி இன்று எண்ணிப் பார்க்கும்போது, அத்தகைய சிந்தனைகள் விளையத்தக்க நிலமாக யாழ்ப்பாணம் அன்று விளங்கியதா அல்லது அச்சிந்தனைகள் இந்திய விடுதலை இயக்க வீச்சுக்களாலே தோன்றினவா என்ற வினா எழ இடமிருக்கிறது. அது எவ்வறாயினும் தீவிரக் கருத்துக்கள் இங்கு பரவ நாடக அரங்கு எவ்வளவு தூரம் உதவிற்கென்பது ஆராயப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

1924இல் தொடக்கப்பட்ட மாணவர் மகாநாடு நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் பெறுதல், வகுப்புத் துவேஷத்தை ஒழித்தல், தீண்டாமையை ஒழித்தல், தமிழ்மொழியை வளர்த்தல் முதலான நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. அவையே பாரதியின் தலையாய நோக்கங்களாகவும் விளங்கின. சுவாமி விபுலாநந்தரைப் பொறுத்தவரை, அரசியற் செல்வாக்குடையவர்கள் ஆங்கில நிர்வாகத்தையும் அறிஞர் என மதிக்கப்பட்டோர் ஆங்கில மொழியையும் போற்றிய ஒரு காலப்பகுதியிலே, பாரதியைப் போற்றிய அவரது துணியும் தேசப்பற்றும் மொழிப்பற்றும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவையே. தியாகி கோ. இராஜகோபால் 1925 வாக்கில் தாம் திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரி மாணவராக இருந்தபோது பாரதி பாடல்களைப் படிக்குமாறு தம்மைச் சுவாமி தூண்டினார் என்பர்.⁸

1925 ஏப்ரல் 28 ஆம் திகதி மாலை கீரிமையில் நடைபெற்ற மாணவர் மகாநாட்டுக் கருத்தரங்கிற் சுவாமி விபுலாநந்தர் தேசிய இலக்கிய மறுமலர்ச்சி குறித்துப் பேசினார். அப்பேச்சிடை இரு கருத்துக்களை அவர் முக்கியமாக வலியுறுத்தினார். ஒன்று, பாடசாலைகளிலே தாய்மொழி மூலம் கல்வி போதிக் கப்பட வேண்டுமென்பது. இரண்டாவது, தீண்டாமை இந்து சமயத்தினால் அங்கீகரிக்கப்படத்தக்கதல்ல என்பது,⁹ விபுலாநந்தரின் தீரமான தலைமையிலான மாணவர் மகாநாட்டின் இருசாதனைகளை ஹண்டி பேரின்பநாயகம் விதந்து குறிப்பிடுவர். ஒன்று, மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளின் ஒரு பகுதியைத் தமிழ் மொழியிலே நடாத்தியமை. இரண்டு, பாரதியையும் அவனது கவிதைகளையும் அன்று அறியாதிருந்த மக்களிடை அறிமுகப் படுத்தியமை.¹⁰

கொழும்பில் பாரதி பற்றி விபுலாநந்தர் ஆற்றியதொரு சொற்பொழிவு 1927 யூலை, செப்டெம்பர் இதழ்களில் விவேகானந்தன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அதிற் பாரதியின் நாட்டுப் பற்றினையும் மொழிப்பற்றினையும் சமய சிந்தனையினையும் விளக்கும் விபுலாநந்தர் பொதுமக்கள் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய இலகுவான நடையிற் பாரதி கவிதைகள் அமைந்த சிறப்பினை விதந்துரைத்துள்ளார்.

எல்லாவற்றையும் ஒருசேர எடுத்து நோக்குங்கால் தோன்றும் மூன்று விடயங்களை இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். முதலாவது, பாரதியைப் பற்றிப் பேசவிழைந்த சுவாமி விபுலாநந்தர் முதலானோர் பாரதியைப் பிரசித்தப் படுத்த முயன்றனர் என்று கொள்வதைக் காட்டிலும், அவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைப் பரப்பப் பொருத்தமான ஒரு சாதனமாகவும் ஆதாரமாகவும் பாரதி வாய்த்தான் என்று கொள்வதே சாலும். விடுதலை உணர்வையும் நாட்டுப் பற்றையும், சமத்துவ சமரச சிந்தனைகளையும் காந்தியக் கோட்பாடுகளையும் பரப்ப, சிறப்பாகப் பொதுமக்களிடைப் பரப்பப் பாரதியைக் காட்டிலும் வாய்ப்பான வேறு துணையில்லை. அந்நிலையிற் பாரதியிடம் சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம், யாப்புக்குற்றம் கண்டு அவனை ஒதுக்குவது அர்த்தமற்றதாக மட்டுமன்றி

இயலாததாகவும் ஆயிற்று. அத்தகைய குற்றங்களைக் காண எத்தனித்தோர் குரல்கள் ஒடுங்கிப் போயின.

இரண்டாவது, பாரதியிடம் தமிழ்க் கல்விமான்கள் ஈடுபட்டவாறு பற்றியது. புதுமை உணர்வினால் உந்தப் பெற்ற மரபுவழிக் கல்வியாளரே பாரதி பாடல்களில் முதலில் ஈடுபாடு கொண்டனர் என்று க.கைலாசபதி குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹¹

மூன்றாவது, பாரதியின் வேதாந்தக் கருத்துக்களைக் குறித்தது. இலங்கைத் தமிழரிடையே, குறிப்பாக மரபுவழித் தமிழ் கற்றோரிடையே பாரதியின் வேதாந்தச் செல்வாக்கு மிகவும் குறைவாகக் காணப்படுவதாகக் க.கைலாசபதி கூறியுள்ளார்.¹² ஆறுமுகநாவலரின் வழியிற் சைவசித்தாந்தம் போற்றப்பட்டமை அதற்கொரு காரணமாகலாம். ஆயினும் இலங்கையிற் சுதந்திர உணர்வையும் தேசப்பற்றையும் பின்னர் மொழியுணர்வையும் வளர்க்க முனைந்தவர்களே பாரதியைப் பெரிதும் துணைக் கொண்டனர். அவனது சமய வேதாந்த சிந்தனைகளில் நாட்டம் கொண்டோர் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் இல்லை. 1920 களில் யாழ்ப்பாணத்தில் பாரதியையும் இராமலிங்க சுவாமியையும் பற்றிப் பேசிய சுவாமி விபுலாநந்தர் மிகுந்த அவையடக்கத்துடன் அவர்களது வேதாந்தக் கருத்துக்களைப் பற்றியும் பேசியதாக ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் நினைவுகூருகிறார். இலங்கையின் சமய சிந்தனைப் போக்குகளும் அவற்றிற் பாரதியின் செல்வாக்கும் தனியே ஆராயப்படத் தக்கவையாகும்.

1930ஐ அடுத்து ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றமும் சர்வஜன வாக்குரிமையும் மத்தியதர வர்க்கமொன்று வளர்ந்து அரசு நிர்வாகத்திற் பங்குகோரத் தொடங்கியமையும் பத்திரிகைகளின் தோற்றமும் இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் கூடுதலான செல்வாக்கும் புதிய ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் ஊக்கமளித்ததுடன் பாரதி பாடல்கள் இலங்கையில் மிகுதியான செல்வாக்குப் பெறவும் காரணமாயின. வாலிபர் மாநாடாக மாறிய மாணவர் மாநாடு 1930இல் நடைமுறைக்கு வந்த டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தைப் பகிஷ்கரிக்கும் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தது. பூரண சுதந்திரமும் வகுப்புவாத சாதிபேத ஒழிப்பும் தாய்மொழி வளர்ச்சியும் அவர்களுடைய கோஷங்களாயின.

1930 இல் தொடங்கிய ஈழகேசரிப் பத்திரிகையும் அதனைத் தொடர்ந்து வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகளும் எத்தகைய அரசியல் நோக்கங்களை அல்லது விளக்கங்களை உடையனவாக இருந்தனவாயினும், அக்காலத்து இந்தியப் பத்திரிகைகளைப் போலவே, இலாப நோக்கிலும் பார்க்க தேசிய நல நாட்டம் கூடியவையாக விளங்கின. பாரதி புகழை இலங்கையிற் பரப்பியதில் ஈழகேசரிக்கும் அதன் தாபகராகிய நா.பொன்னையாவுக்கும் கணிசமான பங்குண்டு.

22.06.1930இல் வெளிவந்த ஈழகேசரி முதலாவது இதமில் “நமது நாடு அடிமைப்படுகுழியில் ஆழ்ந்து, அந்நியர் வயப்பட்டு, அறிவிழந்து, மொழி வளங்குன்றி, சமயமிழந்து, சாதிப்பேய்க்காடப்பட்டு, சன்மார்க்க நெறியிழந்து.....”

கிடந்த நிலையினை மாற்ற உழைப்பதே அப்பத்திரிகையின் வருகைக்கான காரணம் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அப் பத்திரிகையைத் தொடக்கிய நா. பொன்னையாவுக்குப் பாரதி பாடல்கள் ஏறக்குறைய முழுவதுமே மனப்பாடமாக இருந்தனவெனக் கூறும் கனக.செந்திநாதன், “1930க்குப் பின்னர், முக்கியமாக உப்புச் சத்தியாக்கிரக காலத்தில் அரும்பிய பாரதி பாடல்களின் உணர்ச்சி, 1938க்குப் பிறகு வ.ரா., பாரதிதாசன் போன்றோரது கட்டுரை கவிதைகளாற் பரிமளிக்கத் தொடங்கியது. 1929, 30 ஆம் ஆண்டுகளில் பாரதியைப் பற்றித் தமிழ் நாட்டில் அறிந்தவர்களே சொற்பம். அப்படியிருக்கும் போது ஈழத்திற் பாரதியைப் பற்றியபேச்சே இருக்க முடியாது என்பதுண்மை. திரு.பொன்னையா அவர்கள் 1930 ஆம் ஆண்டளவிலேயே பாரதி பாடல்களின் பெருமையை உணர்ந்து அப்பாடல்கள் முழுவதையும் வரவழைத்து விற்பனை செய்தார். அதற்காகிய விளம்பரத்தைத் தமது பத்திரிகையில் “முந்துங்கள்! முந்துங்கள்!! புதிய பதிப்பு! மலிந்த விலை!! பாரதிநூல்கள்” என்று குறிப்பிட்டு, தேசிய கீதங்கள், தோத்திரப்பாக்கள், வேதாந்தப் பாடல்கள் எனப் பதினைந்து நூல்களின் விலைகளைக் குறித்துள்ளார்” என எழுதியுள்ளார்.¹³

முதலைந்து ஆண்டுகளாக வெளிவந்த ஈழகேசரி இதழ்களைப் புரட்டிப் பார்த்தால் அவற்றில் அடிக்கடி, அநேகமாக முதற் பக்கத்திலேயே பாரதி பாடல்கள் வெளியிட்டிருப்பதனை அவதானிக்கலாம். 1933தைப்பொங்கல் தினத்தன்று வெள்ளவத்தை தமிழ் நாடக சபையின் ஆதரவில் பிளாசா நாடக மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கலை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கூத்துமன் என்பவர் எழுதிய கடிதம் ஒன்று 12.02.33 ஈழகேசரியில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமது பண்டைச் சிறப்பைப் பற்றித் தமிழர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் நோக்குடன் பொங்கலன்று நடத்துக் காட்டப்பட்ட ‘தமிழ் மன்னன் கவலை’ என்ற காட்சியிற் பாரதி பாடல்கள் இடம் பெற்றமையும் அதிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

30.4.33 இதழில் ஆக்கியோன் பெயர் குறிப்பிடப்படாது வெளியிடப்பட்ட ‘இலங்காதேவி திருப்பள்ளியெழுச்சி’ என்ற தலைப்பிலான ஐந்து கவிதைகள் பாரதியின் பாரதமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சியினை நினைவுபடுத்துகின்றன. 23.7.33 இதழிற் கூத்துமன் எழுதிய ஈழவளநாடு என்ற பாடலில் இறுதியில், “பாரதியார் பாடிய ‘செந்தமிழ் நாடெனும்’ பாட்டைப் போல் படிக்கத்தக்கது’ என்று குறிப்பெழுதப்பட்டுள்ளது. குறிப்பெழுதப்பட்டுள்ளது. 8-10-33, 22-10-33, 12-11-33, 19-11-33 இதழ்களில் ரா.நாராயணஸ்வாமி எழுதியுள்ள ‘தமிழரும் தாய் மொழியும்’ என்ற கட்டுரையில் பாரதி மேற்கோள் காட்டப்படுவதுடன், “அருந்தமிழ்ச் சுவைகண்டு செந்தேன் சொரியும் செஞ்சொற் கவி” என்றும் அவன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்.

ஈழகேசரி இதழில் வெளியிடப்பட்ட பாரதி பாடல்களையும் ஏனைய செய்திகளையும் ஒருங்கு நோக்குங்கால், நா.பொன்னையா சுதந்திர இயக்கத்திலும், மகாத்மா காந்தியிலும், பாரதியிலும் பற்றுடையாரென்பதும் தரமான இலக்கிய

வளர்ச்சியை விரும்பியவர் என்பதும் புலனாகும். அதைவிட முக்கியமானதும் தெளிவானதும் யாதெனில், தேச விடுதலையினையும் தாய்மொழி வளர்ச்சியினையும் பண்டைப் பெருமையுணர்வினை வளர்ப்பதனையும் விரும்பியவர் களுக்கு அத்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் உணர்வினை வளர்க்கவல்ல தமிழ்க் கவிஞனாக வாய்த்தவன் பாரதியே என்பதாகும்.

மலையகத்தில் தொழிற்சங்கவாதியாகவும் பத்திரிகாசிரியராகவும் சிலகாலம் அரசாங்க சபை உறுப்பினராகவும் திகழ்ந்த. கோ. நடேசய்யர் தமது மேடைப் பேச்சுக்களிலும் தாம் நடாத்திய தேச பக்தன் பத்திரிகை வாயிலாகவும் இந்நூற்றாண்டின் மூன்றாம் நான்காம் தசாப்பங்களில் பாரதி பாடல்களைப் பிரசித்தப்படுத்தினார்.

பாரதியின் போஸ்வெல்¹⁴ எனப் போற்றப்படும் வ.ரா.(வ.ராமஸாமி ஐயங்கார்) வீரகேசரி ஆசிரியராக 1935இல் இலங்கை வந்தமையும் பாரதி புகழ் இந்நாட்டிற் பரவ உதவுவதாயிற்று. பாரதியின் கவிதா விலாசத்தையும் நாட்டுப் பற்றையும் போற்றிய வ.ரா., தமிழ் மக்கள் பழைமைப் பிடிப்புக்கும் மூட நம்பிக்கைக்கும் ஆட்பட்டுச் செயல்வேகம் குன்றி முன்னேற்றத்தில் ஆர்வமின்றி 'எல்லாம் விதிப்படி நடந்தேறும்' என்றிருந்த நிலையினை மூர்க்கமாக எதிர்க்கவும் பாரதியைப் பயன்படுத்தியவர் என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

பாரதி ஒரு மகாகவியல்ல எனக்கூறிய கல்கி ரா.கிருஷ்ணமூர்த்தியை மறுத்துக் காரசாரமாக வாதிட்ட வ.ரா. தான் 'மகாகவி பாரதியார்' என்ற தலைப்பில் பாரதி வரலாற்றை முதன் முதல் எழுதியவர். அவர் கல்கியை மறுத்துச் சுதேச மித்திரன் பத்திரிகையில் எழுதியதும், மகாகவி பாரதியார் என்ற நூலாக 1944இல் உருப்பெற்ற கட்டுரைகளைக் காந்தி பத்திரிகையில் எழுதியதும் கொழும்பில் இருந்த காலத்திலாயிருக்க வேண்டும். அக்காலத்தில் பாரதி பற்றி இலங்கை வானொலியிலும் பொதுக் கூட்டங்களிலும் வ.ரா.பேசியதுடன் வீரகேசரியிற் கட்டுரைகளும் எழுதினார். வ.ரா.இலங்கையில் இருந்த காலத்துச் செய்திகளை எழுதியுள்ள சோ.சிவபாதசுந்தரம், கல்வியதிகாரி தி.சதாசிவ ஐயர் தாம் எழுதிய பாடநூல்களிற் பாரதி பாடல்களைச் சேர்த்திருந்தார் என்றும், பாரதியை இந்நாட்டுத் தமிழ்மக்கள் நன்கறிந்திருந்தமை கண்டு வ.ரா.ஆச்சரியப்பட்டார் என்றும் கூறியுள்ளார். ¹⁵ வ.ரா.கொழும்புக்கு வருமுன்னரே மணிக்கொடியும் அதில் எழுதிய கு.ப.ராஜகோபாலன், புதுமைப்பித்தன், பிச்சமூர்த்தி சிட்டி ஆகியோரும் இலங்கையிற் பரிச்சயமாயிருந்தனர் என்றும் சோ.சிவபாதசுந்தரம் குறிப்பிடுகின்றார். மணிக்கொடி தமிழிலக்கிய வரலாற்றிற் குறிப்பிட்டத்தக்க தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியதென்பதும் அது தோற்றுவித்த மறுமலர்ச்சி பற்றிய மதிப்பீடெதுவும் பாரதி இன்றி நிறைவுறாதென்பதும் சொல்லாமலே விளங்கும்.

இலங்கைப் பாடசாலைச் சிறுவர்களுக்காக 1935இல் வெளியிடப்பட்ட பிள்ளைப்பாட்டு என்ற கவிதைத் தொகுதியில் மா.பீதாம்பரம் எழுதியுள்ள

“எங்கள் இலங்கையடி பாப்பா - இது
எல்லாள் ஆண்டதடி பாப்பா
எங்கட் கினியதடி பாப்பா - எங்கும்
இலங்கும் நவமணிகள் பாப்பா”

என்பது போன்ற பாடல்கள், கு.ப.ராவின் பாரதி பற்றிய உரைச்சித்திரம் இலங்கை வானொலியில் இடம் பெற்றமை, 1935இல் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை¹⁶ எழுதிய பாரதி பற்றிய கட்டுரை முதலானவற்றையும் மனங்கொண்டு நோக்குங்கால் இந்நூற்றாண்டில் முப்பதுகளில் பாரதி செல்வாக்கு இலங்கையிற் பரவியிருந்த வாற்றினை அறிந்து கொள்ளலாம்.

சி.வி.வேலுப்பிள்ளை தமது கட்டுரையிற் பாரதி கவிதைகள் தமிழுக்கு மறுமலர்ச்சியளித்தன என்றும், தமிழக இல்லங்கள் தோறும் அன்று பாரதி பாடல்கள் ஒலித்தன என்றும், தமிழிலக்கியத்தில் அவற்றுக்கு அன்று நிகரில்லை என்றும், பாரத நாட்டுக்குப் பாரதியினாற் பெருமை என்றும் கூறியுள்ளார். விடுதலையும் முன்னேற்றமும் சமுதாய சீர்திருத்தமும் தாய்மொழி வளர்ச்சியும் வேண்டியவர்களின் குரலாகப் பாரதி மேற்கொள்ளப்பட்ட அக்காலகட்டத்தில் இலங்கையும் இந்தியாவும் இருவேறு தேசங்களாகக் கருதப்படவில்லை என்பதும் அவதானிக்கத்தக்கது.

பாரதியும், அவனது கவிதைகளும் இலங்கையிற் பரவியிருந்த 1940 களில் விடுதலை வேட்கையும் தேசப்பற்றும சமூக சீர்திருத்த ஆர்வமும் தாய் மொழிப் பற்றும் கொண்ட இந்நாட்டுக் கவிஞர்களுக்குப் பாரதி ஆதர்சமாக விளங்கினான். அவனது செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட கவிஞர்களுட் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் முதுதமிழ்ப் புலவர் மு.நல்லதம்பி (1896 - 1951), ப.கு.சரவணபவன் (1909 - 1949), புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப்பிள்ளை (1899 - 1980), வித்துவான் க.வேந்தனார் (1901 - 1966) ஆகியோராவார்.

1948 இல் நடந்த மரதன் அஞ்சலோட்டப் பாட்டுப் போட்டியிற் சோமசுந்தரப் புலவர் இரண்டாம் பரிசனைப் பெற முதற் பரிசனைப் பெற்றவர் முதுதமிழ்ப் புலவர் நல்லதம்பி ஆவார். இருவரும் இயற்றிய பாடல்களிலே தேச ஒற்றுமையும் உழைப்பும் முன்னேற்றமும் விடுதலையும் வலியுறுத்தப்பட்டன. நாட்டுப் பெருமை பற்றிய பாடல்கள் அநேகமாகப் பழைய காவியப் பாங்கிலும் இடைக்காலப் பிரபந்தப் பாங்கிலும் அமைந்தாலும் முதுதமிழ்ப் புலவரின் பாடல்களிற் பாரதியின் சாயல் ஓரளவு காணப்படுகிறது. அவர் நாட்டுவளம், தொழில்வளம், உழவு, நெருப்புப் பெட்டி, மின்சாரம், குறவன், குறத்தி, தேயிலை கிள்ளல், விந்தனை வேடர், வெற்றிலை விற்போன் முதலான புதிய தலைப்புகளிலும் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். பாரதியைப் போற்றியும் அவர் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

“பாரதி யென்றொரு தாமரை பூத்தது
பாரத நாடெனும் வாவியிலே - அதன்
சீர்த மூயிரம் செங்கதிர் போலொளி
செய்து விளங்குது பூமியிலே”

என்ற முதுதமிழ்ப் புலவரின் கவிதை பிற்காலக் கவிஞர் பலர் பாரதியைப் பற்றிப் பாடியுள்ளவற்றுள் விதிந்து குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். ப.கு.சரவணபவனின் ‘ஈழமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி’, ‘ஈழநாட்டுக் குறம்’ ஆகியவற்றில் பாரதியின் செல்வாக்குத் துலாம்பரமாகக் காணக்கிடக்கிறது.

மரபுவழிக் கவிஞரான புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையிடம் அவரையொத்த ஏனைய கவிஞர்களிடம் காணப்படாதளவு நடைநெகிழ்ச்சியும் முற்போக்குக் கருத்துக்களையும் காணலாம். பாரதி பற்றிப் பாடிய பல பாடல்களில் அவர் பாரதியைச் சமூக சமத்துவம், சமய சமரசம், தமிழ் மறுமலர்ச்சி, தொழில் விஞ்ஞான வளர்ச்சி, பெண்குல உயர்வு, வறுமையொழிப்பு முதலானவற்றில் ஆர்வம் மிக்கவனாகவும் கவித்திறனும் கற்பனையாற்றலும் நடைவளமும் பொலிந்த கவிஞனாகவும் காண்கிறார்.

நீ. வஸ்தியான் நீக்கொலாஸ் எழுதிய ‘நான் கண்ட பாரதி’¹⁸ என்ற நூலுக்கு வழங்கிய அணிந்துரையிற் புலவர்மணி,

“சமய நெறியிற் சமரசமும்
சமூக வாழ்விற்கு சமநிலையும்
தமிழின் நடையும் புதுவிரைவும்
தழைக்கப் புரட்சிக் கவிமழையாய்

இமயந் தொடக்கம் தமிழ் வாழ்வில்
இனிய மலர்ச்சி பொலிந்திடவே
எங்குந் தொழிலில் விஞ்ஞான
இயக்கம் புகுமா றுணர்வூட்டி

எமதென் றுமதென் றிடும் பூசல்
எளிதிற் நீர்க்கும் மருந்தேயாய்
எல்லா வகுப்பும் விடுதலை பெற்
றின்ப வொளியின் மயமாகி

அமைதி நிலவப் பாடுமெங்கள்
அமரகவியே வருகவே.....”

என்று பாரதிக்கு உரிமையோடு வாழ்த்துப் பாடுகிறார். பாரதி பார்ப்பாரைக் கண்டித்தது போல ஏழைகளைச் சுரண்டும் வண்ணக்கர்மாரைக் கண்டிக்கும் புலவர்மணியின் பல பாடல்களில்¹⁹ பாரதியின் செல்வாக்கினைப் பரக்கக்

காணலாம். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதை முன்னிட்டு 4.2.1948இல் அவர் பாடிய சுதந்திர கீதம் பாரதியின் ‘வாழ்க தமிழ் மொழி’ என்ற பாடலின் அமைப்பிலானதே. இலங்கைக்குச் சுதந்திர கீதம் ஒன்று பாடவிழைந்த போது இங்கு இயல்பான தேசிய எழுச்சி இல்லா நிலையில் அருட்டுணர்வு பாரதியிடமிருந்தே பெறப்பட்டது அவதானிக்கத்தக்கதாகும். 1948இல் நடைபெற்ற சுதந்திர தினக் கொண்டாட்டங்களின் போதும் பாரதி பாடல்களே ஒலி பரப்பப்பட்டன. 1947 இல் வெளியான ‘நாம் இருவர்’ திரைப்படத்தில் அமைந்த ‘ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே’ ‘விடுதலை விடுதலை பறையருக்கும் இருங்கு தீயர் புலையருக்கும் விடுதலை’ ஆகியவை அந்தவகையிற் பிரசித்தி பெற்றவையாகும்.

வித்துவான் க.வேந்தனாரின் பாடல்கள் பலவற்றிற் பாரதியின் சாயல் காணப்படுகிறது. நாடு, விடுதலை முதலானவை சம்பந்தமான இக்காலக் கவிஞர் பலரின் பாடல்களிற் காணப்படுவது போலவே பாரதியின் செல்வாக்கு வித்துவான் வேந்தனாரிடமும் காணப்படுகிறது. பாரதியைப் போற்றியும் அவர் சில பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

“எழுத்தறியாப் பொதுமகனும் இன்றே எங்கள்
எழில் கனிந்த தாய்நாட்டை ஆள்வேன் என்று

விழித்தெழுந்து விடுதலைப்போர் வெறிக்கொண்டாட
விறலளித்த பாரதியை வேண்டல் செய்வம்”²⁰

என்றெல்லாம் அவர் பாடியுள்ளார்.

இலங்கையில் உதயமான மறுமலர்ச்சி இயக்கமும், 1946 முதற் சிலகாலம் வெளிவந்த மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையும் பாரதியை விதந்து போற்றின. பாரதி புகழ் பரவ மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களும் உதவினர். மறுமலர்ச்சியில் விளைந்த கவிஞர் மஹாகவி.

“கற்றிடநினைந் திடுவாய்
கம்பன்எழு தித்தந்த
பொற்குவிய லுக்கு விரைந்தோடு - உயர்
பாரதியின் பாட்டுக்களைப் பாடு”²¹

என்று பிள்ளைகளுக்குப் புத்தி கூறினார். மற்றொரு மறுமலர்ச்சிக் கவிஞரான நாவற்குழியூர் நடராசனிடமும் பாரதியிடமிருந்து பெற்ற வீறு புலப்படுகிறது. ‘கேட்டியோ பாரதி’ என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய.

“கேட்டியோ! அன்றுனைக்
கிழ்மைப் படுத்திய
நாட்டிலே நின்கவி

பாதம் நிறைந்தது;
 ஈட்டிவேல் வாளெனத்
 தீட்டிநீ விட்டசொற்
 பாட்டினால் எம்தளைப்
 பாரம் குறைந்தது”²²

முதலான பாடல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஒரு காலத்தில் உதாசீனம் செய்யப்பட்ட பாரதியின் புகழ் வேகமாக அக்காலத்திற் பரவியமையும் யாப்புத் தளைகளினாற் கட்டுண்டு கிடந்த தமிழ்க் கவிதை எளிமை பூண்டு சாதாரண மக்களை நாடிச் சென்றமையும் எண்ணிப்பார்க்கத்தக்கவை.

1940 களில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களும் 1947பாராளுமன்றத் தேர்தலையொட்டிக் கட்சிகள் முன்வைத்த கொள்கைகளும் மேற்கொண்ட பிரசாரங்களும் தமிழரிடையே இருவேறு இயக்கங்கள் முக்கியம் பெறக்காலாயின. 1944 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கைத் தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சியும் அதன் சார்பான சுதந்திரன் பத்திரிகையும் தமிழுணர்வை மக்களிடம் வளர்க்க முனைந்தன. தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியினர் தேர்தற் பிரசாரங்களின் போது “தமிழனென்று சொல்லடா தலைநிமிர்ந்து நில்லடா”, “தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு தனியே அவர்கொரு குணமுண்டு” என்ற கோஷங்களை எழுப்பியதோடு, நாமக்கல் வெ.இராமலிங்கம் பிள்ளை இயற்றிய அப்பாடற் பகுதிகளைப் பாரதி பாடியதாகக் கூறிவந்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் கூறியமைக்கு அவர்களது தமிழிலக்கிய அறியாமை மட்டும் காரணமெனல் போதாது. தற்காலப் பெருங்கவிஞன் என்ற வகையிற் பாரதியின் புகழ் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மத்தியற் பரவியிருந்தமையும் அதற்குக் காரணமாக வேண்டும்.

ஓரியக்கம் தமிழின உணர்வை வளர்க்கப் பாரதியைத் துணைக்கொண்ட வேளையில், இடதுசாரி இயக்கங்கள் தேசிய ஒற்றுமையையும் மனித சமத்துவ சிந்தனைகளையும் பூரண சுதந்திர தாகத்தையும் தூண்டப் பாரதியைத் துணைக் கொண்டன. இடதுசாரிச் சிந்தனைகளைத் தழுவி 1946 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் பாரதியை அவ்வாறு கொண்டது. அச்சங்கத்தாபகர்களான கே.ராமநாதனையும் கே.கணேசையும் ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு 1946 தை மாதத்தில் ‘பாரதி’ என்ற பெயரில் ஒருமாத இதழ் வெளிவந்தது. முதலிதழின் முகப்புப் படமாக நெல்தூற்றும் காட்சி பெற்றது. உள்ளே ‘உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்’ என்ற பாரதி பாடல் இடம் பெற்றது. இரண்டாம் பக்கத்தில் ‘பாரதி பரம்பரையில்’ என்ற தலைப்பில், “..... அவர் தமிழுக்குப் புதிய வழிகாட்டி, அதுபோலவே ‘பாரதி’யும் ‘கண்டதும் காதல்’ கதைகள் மலிந்த இன்றைய தமிழிலக்கியப் போக்கிற்குப் புதுவழிகாட்டும்; என்று கூறப்பட்டது. ஐந்தாவது இதழில் (வெகாசி 1946) ‘யார் கவி?’ என்ற தலைப்பில் கே.ராமநாதன் எழுதிய கட்டுரையில் “உண்மையில் ஒரு கவியின்

கடமை வாழ்க்கையைத் தீர்க்கமாக விமர்சனம் செய்வது. சமூக கோரங்களை ஒழிப்பதற்கும், சுரண்டலை ஆணிவேர் சல்லி வேரோடு சாய்ப்பதற்கு, மானிட ஜாதி சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வதற்கான சந்தர்ப்பங்களைச் செப்பம் செய்வதற்கும் உத்வேகத்தோடு முன்வருபவனே கவியாகின்றான்” என்று கூறினார். பாரதி இல்லாமற் கவிதை பற்றி இத்தகையதோர் எண்ணம் தமிழிலக்கிய உலகிலே எடுபட்டிருக்குமோ என்பது சந்தேகம்.

தமிழகத்திலே முற்போக்குக் கண்ணோட்டத்திற் பாரதி தரிசிக்கப்படுவதற்கான முக்கிய காரணகர்த்தரும் பாரதி பற்றிய மிகச் சிறந்த ஒரு பேச்சாளருமான ப.ஜீவானந்தமும் இலங்கையிற் பாரதியின் முற்போக்கான சிந்தனைகள் பரவ உதவினார். கார்ல் மார்க்சுக்கும் லெனினுக்கும் அடுத்தபடியாகப் பாரதியைப் போற்றிய பொதுவுடமைத் தலைவரான ஜீவா, இந்தியாவிற் கம்யூனிஸ்க்கட்சி தடைசெய்யப்பட்ட வேளை தலைமறைவாகி இலங்கை வந்து 1948, 49ஆம் ஆண்டுகளிற் கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும் பல கூட்டங்களிற் பாரதி பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார்.

தமிழ்நாட்டிற் பாரதி பெருமையை உயர்கல்விமான்கள் ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்கியவேளையில் இலங்கை அறிஞர் பலர் பாரதிபால் ஈடுபாடு கொண்டனர். 1926இல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகித் தமிழ்த்துறைக்குப் பொறுப்பாயிருந்த பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பரி, முதற்றமிழ்ப் பேராசிரியராகிய சுவாமி விபுலாநந்தர், அவருக்குப் பின் பேராசிரியரான கணபதிப் பிள்ளை, பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் ஆகியோர் பாரதியிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தீண்டத் தயங்கிய காலத்தில் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சி குறித்து இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திற் கற்பிக்கப்பட்டது. பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் 1946 ஆம் ஆண்டு முதல் பாரதி கவிதைகள் குறித்தும் பல்கலைக்கழகத்திற் கற்பிக்கலானார். 1949இல் பல்கலைக்கழக முதற் கலைத்தேர்வுக்குப் பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம் பாடநூலாக்கப்பட்டது.

இக்காலப் பகுதியில் இலங்கையிற் பெருவாரியாக விற்பனையான திராவிட முன்னேற்றக் கழக நூல்கள் வாயிலாகவும் பாரதி புகழ் - குறிப்பாகத் தமிழ்ப் பெருமை, சாதி எதிர்ப்பு, சமத்துவம் பற்றிய அவனது கருத்துக்கள் பரவின. சி.என். அண்ணாதுரையும் பாரதிதாசனும் எழுதி 1948 இல் வெளியிட்ட ‘மக்கள் கவி பாரதியார்’ என்று நூல் இலங்கையிற் பிரசித்தி பெற்றது.

இவ்வாறெல்லாம் பாரதி இலங்கைத் தமிழர்களாற் கொண்டாடப்பட்ட வேளையில் எட்டையபுரத்தில் அமைந்த பாரதி மணிமண்டபத்திற்கு நிதி சேர்ப்பதிலும், பாரதி பாடல்களைப் பொதுச்சொத்தாக்கும் போராட்டத்திலும் இலங்கையர் கலந்து கொண்டனர். ²³

1940 களிலிருந்து இலங்கைக் கவிஞர் பலரிடம் பாரதியின் தாக்கம் துலாம்பரமாகக் காணப்படலாயிற்று. பலர் பாரதியைப் போற்றிக் கவிதைகள் பாடியுள்ளனர். அவனது தாக்கம் மறைமுகமாகவும் வெளிப்படையாகவும் காணப்படுகிறது. முருகையன், மஹாகவி, நீலாவணன், புதுவை இரத்தினதுரை, நுஃமான் முதலான கவிஞர்கள் பாரதி வழியிற் புதிய அனுபவ உணர்வுகளை வெளியிடுவாராயினர். பாடசாலைகளிலும் பிற கூட்டங்களிலும் பாரதி புகழ் பரப்பியோர்வித்தவான் க.வேந்தனார், வித்துவான் சி.ஆறுமுகம், பண்டிதர் வி.சி.கந்தையா, பண்டிதர் க.வீரகத்தி முதலிய பலர். பாரதியைச் சிங்கள வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் சில முயற்சிகளும் அவ்வப்போது மேற்கொள்ளப் பட்டதுண்டு. பல இயக்கங்கள் பாரதி நூற்றாண்டைக் கொண்டாடும் வேளையில் எஸ்.எம். ஹனிபாவினால் சிறியதொரு நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.²⁴

1950 களிலே தமிழுணர்ச்சி வளர்க்க விழைந்தோர் ஒருபாலும், தேசிய வுணர்வினையும் சமுதாயமாற்றத்தையும் விழைந்தோர் ஒருபாலும் பாரதியைப் பற்றிப் பேசியும் எழுதியும் வந்தனர்; பாரதி பெயரின் சங்கங்களும் விழாக்களும் பரவலாக எடுக்கப்பட்டன. அ.அமிர்தலிங்கம் முதலான தமிழரசுக் கட்சிப் பேச்சாளர் பாரதியின் தமிழ்பிமானத்தையும் சீர்திருத்த ஆர்வத்தையும் குறித்து வெகுவாகப் பேசினர். தமிழ் வளர்த்தல், சாதி ஒழித்தல் ஆகிய இரண்டினையும் பாரதியின் முக்கிய கோட்பாடுகளாகக் கண்ட பாரதிதாசனதும் ஏனைய தி.மு.க. தலைவர்களினதும் நூல்களும் செல்வாக்கும் அவர்களுக்குக் கைகொடுத்து தவின.

பொதுவுடமைச் சிந்தனைகளைப் பரப்பப் பாரதியைத் துணைக்கொண்ட வி.பொன்னம்பலம் முதலான பேச்சாளர் ஜீவாவிடமிருந்து வேகமும் விளக்கமும் பெற்றனர். பொதுவுடமைக் கொள்கைகளைத் தழுவிய முற்போக்காளர், இலக்கியமும் சமுதாயப் பணிக்கு உதவவேண்டுமென்ற கருத்தினையும், மொழி நடை பொதுமக்கள் விளங்கத்தக்கதாக அமைவதனாலேயே அம்மக்களைச் செயலுக்குத் தூண்டும் வன்மை பெறும் என்ற கருத்தினையும் முன்னெடுத்துச் செல்லப் பாரதியை ஆதாரமாகக் கொண்டனர்.

1956 ஆம் ஆண்டையொட்டி நிகழ்ந்த அரசியல் மாறுதல்கள் தங்கள் தேசிய தனித்துவத்தையும் பாரம்பரியத்தையும் உரிமைகளையும் நிலைநிறுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை இலங்கை வாழ் தமிழர்களுக்கு வலியுறுத்துவன வாயின. அவ்வாண்டிலே தேசமளாவிய ரீதியில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடாத்திய பாரதி விழாக்கள் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை. கொழும்பு, குருணாகலை, மாத்தளை, திருகோணமலை, அனுராதபுரம், யாழ்ப்பாணம், கண்டி, பேராதனை, ஹட்டன், பதுளை, பூண்டிலோயா, மட்டக் களப்பு முதலான இடங்களின் பாரதி விழாக்கள் நடாத்தப்பட்டன. சிறந்த இலக்கிய விமர்சகரும் கவிஞரும் பாரதி ஆய்வாளருமான சிதம்பர ரகுநாதன் மட்டக்

களப்புத் தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் நடந்த பாரதி விழாக்களிற் கலந்து கொண்டு முற்போக்காளர் கண்ணோட்டத்திற் பாரதி பற்றிப் பேசினார்.

அதன்பின் கதர், சுதேசியம், தமிழ்மொழி, சமூக சீர்திருத்தம் போன்றவற்றின் சிறப்புக்களைக் கூறப் பூர்சுவா அரசியல்வாதிகளாலும் கல்விமான்களாலும் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் சபைகளுக்கு மேற்ப விவரிக்கப்பட்டு வந்த பாரதியைப் புதிய மாறுதல்களை வேண்டும் ஒரு சமுதாய சக்தியாக நோக்கும் தன்மை மிகுந்து வளரலாயிற்று. மானிட சமத்துவ உரிமைக் கோரிக்கைகளுக்கு மட்டுமன்றி, தேசிய இலக்கிய இயக்கம், மரபுப் போராட்டம், ஆலயப் பிரவேசப் பேராட்டம் முதலானவற்றுக்கும் பாரதி ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படலானான்.

தேசிய ஒற்றுமையையும் சமத்துவத்தையும் வலியுறுத்தி இலங்கைத் தமிழ்க் கவிஞர் ஏராளமான பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார்கள். அந்தளவு கவிதைகளை அந்தளவு வீறுடன் சிங்களக் கவிஞர்கள் பாடியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதனை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது எமது கவிஞர் மத்தியில் இந்திய விடுதலை இயக்கமும், சிறப்பாகப் பாரதியும் ஏற்படுத்திய அபரிமிதமான தாக்கம் புலப்படும்.

இலங்கையிற் பாரதியைப் பற்றி ஏராளமான கவிதைகளும் சில நூல்களும் பல கட்டுரைகளும் எழுதப்பட்டுள்ளன. மொழி, இன உணர்வுகளைத் தூண்டப் பாரதியைப் பயன்படுத்தியவர்களைக் காட்டிலும், புதிய மாறுதல்களைத் தோற்று விப்பதற்குதவும் ஒரு சமுதாய சக்தியாக அவனை நோக்கியவர்களே அந்த வகையிற் காத்திரமான முயற்சிகளை மேற்கொண்டு இருக்கிறார்கள். 1945 செப்டெம்பரில் இலங்கையில் நடைபெற்ற பாரதிவிழாக்களில் இளங்கீரன் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் சென்னையில் நூலாகத் தொகுத்து வெளியிடப் பட்டன.²⁵ இலங்கையிலும் வேகமாக விற்பனையான அந்நூல் பாரதியின் புதிய தமிழையும் கவிதையையும் பற்றி மட்டுமல்லாமல், அவனுடைய அரசியல், தேசிய, சமுதாய நோக்குகளையும் இலட்சியங்களையும் சாதாரண மக்களும் புரிந்துகொள்ளத் தக்கவகையில் எடுத்துரைத்தது.

பாரதியைத் தாகூருடன் ஒப்பிட்டுத் தினகரன் பத்திரிகையிற் க.கைலாசபதி எழுதிய கட்டுரைகளும் நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.²⁶ பாரதியைப் பிறமொழிக் கவிஞருடன் ஒப்பிட்ட வகையில் அந்நூல் ஒரு முன்னோடியாக மதிக்கத்தக்கது. அந்நூல் வெளிவந்த சில ஆண்டுகளின் பின் சிதம்பர ரகுநாதன் பாரதியையும் தாகூரையும் ஒப்பிட்டுக் 'கங்கையும் காவிரியும்' என்ற நூலை வெளியிட்டார்.²⁷ இக்கட்டுரை ஆசிரியரும் பாரதியை இக்பாலுடன் ஒப்பிட்டு ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.²⁸

பாரதி நூல்களிற் காணப்படும் பாட பேதங்களையும் திருத்தப் பதிப்பின் அவசியத்தையும் குறித்து முன்னர் புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிட்டிருந்தனராயினும், அது குறித்து ஓரளவு விரிவாக எழுதியுள்ளவர் க.கைலாசபதியே.²⁹ நீ.வஸ்தியான் நீக்கொலாஸ் 1965 இல் நான் கண்ட பாரதி என்ற நூலை வெளியிட்டார்.

இலங்கையிற் பாரதியைப் பற்றிப் பாடியும் எழுதியும் பேசியுமுள்ளவர்களில் முக்கியமானவர்களைத் தானும் இங்கு குறிப்பிடுதல் சாத்தியமன்று. அவ்வாறாயின், கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாக மக்கள் இயக்கங்களிலும் கலை இலக்கியக் கல்வி இயக்கங்களிலும் தொடர்பு கொண்ட யாவரையும் பேட்டி காண வேண்டும். அந்தளவுக்கு அவ்வியக்கங்களில் இடம் பெற்றவன் பாரதி.

பொதுவாகக் கூறவேண்டுமாயின், தற்காலத் தன்மையைத் தமிழ்க் கவிதைக்கும் இலக்கியத்துக்கும் அளித்த வகையில் இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்கும் அவன் திசைகாட்டியும் உற்சாகமளித்தும் உள்ளான். இலங்கையிலே தேசப் பிடிப்பு, விவசாய கைத்தொழில் வளர்ச்சி, சுயதேவைப் பூர்த்தி, பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி முதலானவற்றை நாடியவர்களுக்கு ஒரு காலத்திலும், மொழி இன உணர்வுகளைத் தூண்டி வளர்க்க முனைந்தவர்களுக்கு ஒரு காலத்திலும், தேசிய சர்வதேசிய நோக்கில் மானிடச் சமுதாய மாறுதல்களை வேண்டியவர்களுக்கு ஒரு காலத்திலும் பாரதி ஊன்று கோலாகி இருக்கிறான். அந்தளவுக்குப் பிரசித்தியும் சக்தியும் தற்கால இயக்கங்களால் ஒதுக்கப்படவியலாத தன்மையும் கொண்டவன் பாரதி.

அடக்குமுறையும் அநியாயமையும் வறுமையும் அகன்ற பேதமற்ற ஒரு சமுதாயத்தைக் காணவும், தாய்மொழியை அதன் உரிமைகொண்ட மக்களுக்குத் தேவையான சிந்தனைகளையும் உணர்வுகளையும் வழங்கவல்ல ஒரு கருவியாக வளர்த்து வளம்படுத்தவும், அநீதியை எதிர்த்து அஞ்சாது போராடும் உணர்வினைச் சாதாரண மக்களிடை வளர்க்கவும் வேட்கை கொண்ட நவீன எழுத்தாளர் கலைஞர்களுக்குப் பாரதியின் பல கருத்துக்கள் மட்டுமன்றித் தன் ஆற்றலால் வெகுஜனங்களிடை அவன் பெற்றுள்ள செல்வாக்கும் உதவும்.

அதனாலேதான் நாம் பாரதி நினைவினை இன்று கொண்டாட விரும்புகிறோம். எதார்த்த உலக நெருக்கடிகளிலிருந்து நமுவ முயன்ற கலைஞருக்கன்றி மக்கள் போராட்டங்களுடனும் இயக்கங்களுடனும் இணைந்த கலைஞருக்கே விழாக்கள் மக்களால் வேண்டப்படுவதுண்டு. பாரதியின் நினைவும் தாக்கமும் யாம் உவக்கும் இயக்கங்களுக்கும் இலட்சியங்களுக்கும் உணர்வும் உயிரும் ஊட்டவல்லன வெனக்கண்டே எமது இன்றைய தேவை நோக்கி நாமும் விழாக்கள் எடுக்கிறோம். மலர்கள் வெளியிடுகின்றோம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. 14.01.1904 அன்று சென்னையில் ஆங்கிலத்தில் நூல்வடிவில் வெளியிடப்பட்டது. கா. அப்பாத்துரையின் தமிழாக்கம் 1909இல் வெளியானது. 1933 ஆம் 1934 ஆம் ஆண்டுகளில் 'ஈழகேசரி'யிலே தொடர்ந்து இந்நூல் வெளியிடப்பட்டமையும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.
2. மணி, பெ.சு., பாரதியாரும் தமிழும் புலவர்களும், சென்னை, 1981, ப. 34-38.
3. பாரதி அறுபத்தாறு, செய்யுள்கள் 40, 41.
4. ஸ்ரீ லங்கா, கொழும்பு, ஆகஸ்ட் 1961.

5. இளசை மணியன் (தொகுப்பாசிரியர்), பாரதி தரிசனம் (இரண்டாம் பாகம்), சென்னை, 1977, பக். 216.
6. கணபதிப்பிள்ளை, க., ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், சென்னை, 1962, பக்.40. இராஜகோபால், தியாகி கோ., இந்திய விடுதலைப் போரில் இலங்கை மகன் பங்கு, குரும்பசிட்டி, 1975, ப. 120.
7. யாழ்ப்பாண மாணவர் மகாநாட்டில் நெருங்கிப் பங்கெடுத்தவரும் எனது ஆசிரியருமான ஒரேற்றர் சி.சுப்பிரமணியம் நேரிலும் கடிதவாயிலாகவும் இச் செய்திகளை எனக்குத் தெரிவித்தார்.
8. இந்திய விடுதலைப் போரில் இலங்கை மகன் பங்கு, ப.2.
9. *Handy Perinbanayagam: A Memorial Volume*, Jaffna, 1980, p. 22.
10. மேற்படி நூல், ப. 149.
11. 'இலங்கை கண்ட பாரதி', மல்விகை, யாழ்ப்பாணம், மே 1982, ப. 20.
12. மேற்படி கட்டுரை, ப. 19.
13. கனக.செந்திநாதன், ஈழம் தந்த கேசரி, சுன்னாகம், 1968, பக். 35, 50.
14. டாக்டர் சாமுவேல் ஜோன்சனின் வாழ்க்கை வரலாற்றை 1971 இல் எழுதிய ஜேம்ஸ் போஸ்வெல் (1740 - 95) ஜான்சனின் உரையாடல் ஆற்றலினை நிலைநாட்டிப் பெயர் பெற்றவர்.
15. கு.ப.ராஜகோபாலனும், பெ.கோ.சுந்தரராஜனும் (சிட்டி) எழுதிய கண்ணன் என் கவி என்ற நூலின் இரண்டாம் பதிப்பில் (சென்னை 1981) சோ.சிவபாதசுந்தரம் எழுதிய 'இலங்கையில் பாரதி' என்ற முன்னுரை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
16. வீரகேசரி 17-1-82 வார வெளியீட்டில் மறுபிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.
17. இளைஞர் வீரம்கு, வட்டுக்கோட்டை, 1958, ப. 43.
18. மூதூர், 1965.
19. புலவர்மணி கவிதைகள், மட்டக்களப்பு, 1980.
20. வேந்தனார், வித்துவான் க., கவிதைப் பூம்பொழில், யாழ்ப்பாணம், 1964, ப. 39.
21. மஹாகவி, வள்ளி, யாழ்ப்பாணம், 1955, ப. 23,
22. சிலம்பொலி, யாழ்ப்பாணம், 1960, பக். 63.
23. சிவநாயகம், எஸ்.டி., 'நான் கண்ட பாரதி', சிந்தாமணி, கொழும்பு, 14-2-1982.
24. மஹாகவி பாரதி என்ற இந்நூல் கே.ஜி. அமரதாசாவினாற் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. கல்கின்னை, கண்டி, 1982.
25. இளங்கீரன், பாரதி கண்ட சமூகாயம், நவபாரத் பதிப்பகம், சென்னை, 1955.
26. கைலாசபதி, க., இருமகாகவிகள், சென்னை, 1962.
27. சிதம்பர ரகுநாதன், கங்கையும் காவிரியும், சென்னை, 1966.
28. தில்லைநாதன், சி., வள்ளுவன் முதல் பாரதிதாசன் வரை, சென்னை, 1967, ப. 74-86.
29. 1973 கலைக்கண் சஞ்சிகை இதழ்களில் எழுதப்பட்டவை. 'பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும் - சில குறிப்புக்கள்' என்ற பெயரில் நூலாக வெளியிடப்பட்டன. தெல்லிப்பழை, 1974.

(பாரதி நூற்றாண்டு ஆய்வரங்கு உரை, 29.12.1982)

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம்

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற வகையில் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று இன்றியமையாத தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளமையும் ஒரு முகப்பாடும் முழுமையும் பெற்றுள்ளமையும் மனங்கொள்ளத்தக்கவை. ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் முதல் ஈழத்தில் நடந்த இலக்கியச் சர்ச்சைகள் வரை, தட்சிண கைலாசபுராணம் முதல் மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் வரை, நாவலர் முதல் பேராசிரியர் உவைஸ் வரை, உரைநடை வளர்ச்சி முதல் சிறுகதை வளர்ச்சிவரை, பேராசிரியரது கண்ணோட்டம் பாய்ந்திருப்பதை இந்நூலில் அவதானிக்கலாம். கல்லூரிகளில் தமிழ் பயிலும் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கும் உள்வாரியாகவும் வெளிவாரியாகவும் பட்டப் படிப்பினை மேற்கொள்ளும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் அருமருந்தாக இந்நூல் அமையும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தகைசார் தமிழ்ப் பேராசிரியர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று முதலாந்தரச் சித்தி எய்தியவர் (1961), அங்கேயே முதமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றவர் (1964), அதன்பின் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று

பேராசிரியர் மு. வரதராசன் அவர்களது மேற்பார்வையில் ஆய்வுசெய்து M.Litt. பட்டம் பெற்றவர் (1969). பட்டப்படிப்பை முடித்துக் கொண்ட காலம் முதலாக சில வருடங்கள் Ceylon Observer, 'தினகரன்' ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரிய பீடத்தில் உறுப்பினராக விளங்கியவர் (1961-1964). அதே காலகட்டத்தில் வித்தியோதய பல்கலைக்கழகத்தில் வருகைதரு விரிவுரையாளராகவும் பின் அங்கே இணைந்து உதவி விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றியவர். 1965 இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உதவி விரிவுரையாளராக இணைந்து பதவி நிலையில் படிப்படியாக உயர்ந்து 1991 முதலாக அப்பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் தவிசில் அமர்ந்தவர். அப்பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையின் தலைவராக நெடுங்காலம் விளங்கியவர்.

சூர்யன் புத்தக இலவம்

விடயம்: தமிழ் இலக்கியம்

ISBN 978-955-659-340-2

9 789556 593402
விலை ரூபா 500.00